SAMANTHA PHILLIPS

EDITURA MIRON

Ambiție Blondă

Şarmantha Phillips
Ambiţie blondă

BLONDE AMBIŢION by
Samantha Phillips

Traducere de Ruxandra Atanasie
Tehnoredactor: MONICA TOADER
Corector: DOINA CĂLIN

ISBN 973 – 95061 – 3 – 2

„Un roman de senzaţie, tensionat, excelent conturat, plin de contracte la nivel înalt, viaţă mondenă, sex şi putere, scris de o autoare care ştie despre ce vorbeşte”.

Prolog

Era o clădire goală, pe o stradă cu alte clădiri pustii. Rar se vedea câte o maşină trecând pe acolo. Strada era luminată de neoane, reflectoarele şi luminile-standard de pe fiecare faţadă dezvăluind camere goale în spatele ferestrelor fără perdele, uşi ferecate, care dădeau spre vestibule vaste, şi surprindea, câteodată, ceva din coridoarele pustii şi scările neumblate. În timpul zilei, în clădiri computerele zumzăiau, telefoanele ţârâiau, iar vocile oamenilor, pe diferite tonuri, strigau, zbierau sau mormăiau. Dar noaptea se aşternea liniştea, sepulcrală, ca

într-un cavou în care dormea tehnologia şi unde sicriele nu şi-ar fi aflat rostul. Lumina pătrundea pieziş de afară, aşternând fâşii palide peste birou şi podea. Acolo unde razele ei nu ajungeau, întunericul era de nepătruns.

Fata şi bărbatul erau singurii oameni din clădire, în afară de paznicul nevăzut de la parter. Poate că erau singurii oameni din oraş la vremea aceea. Era ora unu dimineaţa şi liniştea desăvârşită a camerei făcea ca întâlnirea lor să pară nu atât clandestină, cât disperată, chiar sinistră. Fata stătea în faţa unui birou de la etajul al paisprezecelea, acolo unde nu pătrundeau licăririle de afară, cu o singură lampă aprinsă, aruncându-şi lumina asupra maşinii de scris demodate, care ţăcănea de zor sub degetele ei grăbite. Fata, obişnuită cu viteza şi corectura rapidă a tastaturii unui computer, făcu câteva greşeli, înjurând în şoaptă. Lumina de la Tour îi contura profilul, îi surprindea lucirea roşiatică a părului şi nuanţa argintie a unghiilor ei lungi. Era tânără: ovalul obrazului era perfect, iar ridul dintre sprâncene abia vizibil. Lumina forma în jurul ei un cerc neregulat, întretăiat de umbre. Dincolo de el, o rază lungă şi subţire pătrundea în încăpere printr-o uşă pe jumătate deschisă, care dădea într-un birou separat, din spatele camerei. Bărbatul ieşi din birou, cu umerii largi în contre-jour, cu faţa în întuneric. Uşa se balansa, făcând mănunchiul de raze să se lărgească sau să se îngusteze, până ce acesta dispăru, acoperit în întregime de trupul bărbatului. Abia când acesta se apropie foarte mult, ea îi desluşi trăsăturile familiare.

— Gata?

Ea clătină din cap că nu, cu o mişcare rapidă şi bruscă, singura pe care şi-o putea permite, deoarece întreaga atenţie îi era absorbită de maşina de scris. Stătu lângă ea în timp ce lucra, în spatele lămpii conturându-se

vag figura lui ameninţătoare. Când ea termină, îi luă foaia de hârtie, înclinând lampa ca să citească in situ.

— Bine, spuse în cele din urmă, ai făcut o treabă bună. Eşti singura persoană în care am încredere în privinţa asta.

Ea nu răspunse, dar o schimbare de expresie făcu ca faţa ei, înălţată spre el, să pară, deodată, mai bătrână, umbrindu-i tinereţea inocentă cu o şiretenie aproape răutăcioasă. Bărbatul lăsă documentul din mână şi întoarse lampa în aşa fel, încât acum lumina galbenă cădea asupra biroului neocupat şi a computerului oprit. Cei doi rămaseră în semiîntuneric. Capul ei se afla la nivelul pieptului lui, ochii părând enormi din această poziţie, cu albul de-abia strălucind. Bărbatul ştia că fata avea gura întredeschisă, deoarece îi putea vedea strălucirea ascunsă a dinţilor. Îşi imagina un rânjet de vampir care îşi arată colţii, împodobind inocenţa avidă cu un apetit nesăţios, deformându-i trăsăturile, de obicei frumoase, de prea mult machiaj.

Mâna lui, făcută căuş, o apucă pe după ceafă şi îi împinse cu putere faţa spre abdomenul său. Stofa pantalonilor o zgârie pe obraz, ştergându-i rujul de pe buze. Îi îndepărtă capul o clipă, cu mâna încă înfiptă în părul ei, iar cu cealaltă mână căutând să-şi descheie nasturele şi şliţul. Îşi trase pantalonii în jos şi penisul i se ridică – o duritate vie, crescândă îi atinse buzele, se apăsă între ele simţind rezistenţa şi apoi ezitarea cu care limba îl pipăi nesigură. Dar explorarea gurii deveni tot mai persistentă, îndoiala se transformă în dorinţă, pofta în lăcomie. Privi în jos şi-i văzu ochii, pe jumătate închişi de extaz. O apucă de cap şi îi împinse cu putere faţa în pântecele lui, sufocând-o, umplând-o. Când orgasmul i se potoli, îl străbătu un tremur de dorinţă satisfăcută.

Plăcerea se amesteca cu frica dulce, irezistibilă că, într-o zi, îl va înfuleca pe tot şi nu va mai rămâne nimic din el.

Ea se ridică în picioare, căutând în geantă un şerveţel ca să-şi şteargă faţa.

— O să-ţi chem un taxi, spuse el, ridicând receptorul celui mai apropiat telefon.

Aşteptă răbdătoare, în timp ce el vorbea, şi acceptă chiar un sărut de bun-rămas. Nu se mai osteni să-şi refacă machiajul sau să-şi pieptene părul. În drum spre ieşire, nici nu-l salută pe portar. Rămase lângă taxi, pe trotuar, şi scuipă.

În toaleta de la etajul al paisprezecelea, bărbatul îşi tot freca pantalonii cu o cârpă umedă, încercând să îndepărteze şi ultimele urme de ruj.

Capitolul 1

Într-o dimineaţă londoneză ceţoasă, tânăra urcă scările de la metrou. Totul în jur era cenuşiu. Străzi cenuşii forfotind de oameni în costume cenuşii, iar deasupra tuturor, strălucirea palidă a unei veri cenuşii. Clădiri cenuşii se ridicau spre înălţimi şi în geamurile lor se reflectau cete grăbite de nori. Vântul îi flutura jacheta descheiată şi-i smucea geanta. O fâşie fugară de cer senin îi trecu pe deasupra capului, trimiţând câteva raze de soare să se fugărească pe trotuarul încă lucind de urmele ploii recente.

Dar, în ciuda împrejurimilor neprietenoase şi a vremii capricioase, femeia îşi simţea inima uşoară. Aici se întâmpla totul, aici se puneau în mişcare şi se încheiau afaceri, aici se găsea înalta tehnologie, se perfectau tranzacţiile internaţionale, se auzeau sunetele stridente ale telefoanelor, se vedeau pâlpâielile ecranelor computerelor care făceau legătura dintre continente la simpla atingere a

unui buton. Numai acolo însemna să guşti puţin din putere, numai în spatele geamurilor care oglindeau norii se găsea plăcerea de a jongla cu zerourile care puteau lansa o întreagă flotă, puteau construi baraje sau puteau detrona guverne. Tânjea să ia parte la toate acestea.

Mulţimea o ocolea, unii intrând la metrou, alţii chemând taxiuri, iar câţiva purtând discuţii animate, fragmente de conversaţie ajungându-i la urechi.

Câţiva bărbaţi o priveau – contemplându-i picioarele subţiri, încălţate cu pantofi-cui – cum îşi croia drum printre oameni şi băltoace, ca o gazelă. Era o fată cu picioare frumoase, de înălţime mijlocie, cu membre lungi, bine făcute, cu muşchi subţiri, sclipind în ciorapii Dior.

Ea nu le observă ocheadele. Se grăbea la întâlnire, temându-se să nu întârzie – mereu era nepunctuală –, disperată să nu ajungă prea târziu. Fata, bronzată, avea părul blond pus în evidenţă, prin contrast, de un costum negru, sever, şi profesional. Secretarele care treceau pe lângă ea erau îmbrăcate ţipător, şi sporovăiau ca papagalii. Severitatea costumului o deosebea de ele. Faţa îi era înşelător de tânără, rotunjimile ca de copil contrastând cu bărbia mică, pătrată, şi cu forma gurii, hotărâtă, chiar încăpăţânată.

Se opri să verifice numele străzii pe o plăcuţă de pe zid, apoi dădu iarăşi piept cu mulţimea, strângându-şi geanta şi servieta la piept.

Ca întotdeauna când eşti grăbit, toată lumea pare că merge exact în direcţie opusă. Ţinta ei era clădirea companiei Fitzgerald Denton, un edificiu în stil edwardian de proporţii impozante, purtând toate însemnele arhitecturii imperiale. Coloane masive, sculpturi complicate, o intrare – de care nu s-ar fi ruşinat nici Senatul roman – la care se ajungea urcând un grandios şir

de trepte, de o lăţime inutilă, flancate de doi sfincşi de bronz. Clădirea era un monument al puterii istorice, creată pentru stăpânitorii imperiului, în spatele uşilor sale imense ascunzându-se acum o altfel de putere, cu conducători care nu foloseau forţa militară, ci financiară, urmaşii minune ai lui Cecil Rhodes şi ai lui Clive of India. Deasupra intrării erau montate două steaguri: la stânga cel al Marii Britanii, la dreapta cel pe care ea presupuse a fi al companiei Fitzgerald Denton. Acestea se umflau şi se strângeau în bătaia vântului capricios, amintind de flamurile glorioase arborate pe corăbiile cu multe catarge, legătura comercială dintre Marea Britanie şi fiecare port al lumii.

Ea se îndrepta spre Divizia de Marină care asigura navele de astăzi, monştrii de metal cu motoare şi hornuri, alimentaţi cu combustibil, neafectaţi de capriciile vremii, dar imaginea pe care i-o evocaseră steagurile era cea a vechilor prore legănându-se pe apă şi a velelor fluturate de vânt, a piraţilor cu papagali pe umăr şi, pentru o clipă, îşi închipui că trecutul şi prezentul se întâlneau extraordinar de bine aici.

Traversă strada, evitând traficul şi urcă scările în goană. Se simţea foarte mică în umbra coloanelor estompate, un ştrengar obraznic care îndrăznea să pătrundă în acest mediu antic şi maiestuos. Dar lăsă deoparte îndoielile şi intră repede pe uşa deschisă în holul de la recepţie.

Un portar în uniforma marinei i se adresă cu o voce prietenoasă, cu accent pur londonez, care contrasta cu răceala vestibulului magnific de marmură:

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară?

— Caut Divizia de Marină.

— Etajul al paisprezecelea, în aripa nouă, spuse el. În

spatele automatismului răspunsului, se întrebă ce va face ea în acel cuib de hiene. Aveţi programare?

— La 9.30. Se uită speriată la ceas, în timp ce el îi deschidea uşa. Unde este toaleta pentru femei?

— Pe dreapta, cum ieşiţi din lift. Nu vă îngrijoraţi, aveţi destul timp. Nu au prea des ocazia să aştepte o doamnă.

Zâmbi şi-i făcu cu ochiul, iar ea îi răspunse, oarecum uşurată. Probabil că era ceva cu uniforma, deoarece i-l reamintea pe tatăl ei, aşa cum arăta cu câţiva ani în urmă, înainte să iasă la pensie ca marinar: chipiul alb, cu vârful ascuţit, tresele medaliilor, tunica de serj bleumarin. Frica îi trecu.

Portarul îi verifică numele pe o listă şi o îndrumă spre lift, zâmbindu-i din nou, în semn de încurajare, înainte ca ea să dispară din vedere.

Apăsă butonul de la etajul al paisprezecelea, observând că, din superstiţie, numărul treisprezece era omis. Era ciudat că o superstiţie fără sens ca aceasta persista într-o instituţie bazată exclusiv pe date şi cifre, pe raţiune şi tehnologie.

Liftul se opri la etajul trei, întrerupându-i şirul gândurilor, şi intră un bărbat. Era un tip de vreo patruzeci de ani, înalt şi slăbănog. Puţina carne pe care o avea părea că se fleşcăise pe umerii cocoşaţi şi se depusese pe abdomen, făcându-i cămaşa să i se umfle puţin peste curea. Sacoul îi era descheiat, poate din neglijenţă sau grabă, sau din cauza unei mahmureli, a unei seri terminate prea târziu, urmată de o trezire dis-de-dimineaţă. Tenul i se fleşcăise şi el, carnea de pe obraji părând să-i curgă până sub nivelul maxilarului. Câteva riduri de desfrâu îi întindea colţurile ochilor şi ale gurii. Buzele, palide, le avea strânse, parcă pentru a compensa lăsarea întregii

fizionomii. Deşi purta o haină de caşmir şi un costum Savile Row, arăta bolnav, slăbiciunea părând să-i vină din interior, mai mult decât din afară, confirmată de privirea piezişă pe care i-o arunca în lateral, de felul cum o cântărea, de parcă ar fi dezbrăcat-o, nu cu ocheade pofticioase, ci cu o precizie clinică, mai degrabă. Femeia evită să-l privească, simţindu-se deodată cuprinsă de claustrofobie, prinsă în această cuşcă cu pereţi de metal.

Bărbatul apăsă butonul deja aprins pentru etajul al paisprezecelea, iar ea îşi ţinu respiraţia timp de câteva etaje, probabil din cauza mirosului vag pe care el îl emana, de fum puturos de ţigară, de bere trezită şi de camere împuţite. Prezenţa lui o făcu să nu se mai gândească la întâlnire, teama fiindu-i potolită de un neaşteptat dezgust. Pe de altă parte, ar fi preferat să-şi păstreze acea teamă nealterată. La etajul al paisprezecelea, uşile se deschiseră. Ezită, ştiind că era deja în întârziere, ne-hotărâtă în faţa teritoriului necunoscut din faţă. Dar, după ce el ieşi din lift, toată hotărârea şi simţul înnăscut al datoriei îi reveniră. Dădu colţul şi intră la toaletă pentru femei. Ceasul de la mână îi arăta exact 9; 30.

Hugo Wingate, directorul administrativ al Departamentului Marină din cadrul companiei Fitzgerald Denton, îşi pieptăna febril părul de pe frunte. Acesta era des, robust şi blond, moştenire ereditară; când bunicul său murise, părul îi era pieptănat într-o coamă albă, bogată. Era un motiv de mulţumire personală, mai ales când vedea cheliile care începeau să apară la colegii săi. În acea dimineaţă, şuviţele îi erau încă umede, nu din cauza rafalelor de ploaie care băteau în geamurile taxiului, ci în urma unui duş făcut după antrenamentul de la Clubul de sănătate de pe strada Liverpool.

Era un bărbat înalt cam de un metru optzeci, bine

făcut, cu o statură atletică, cu muşchi tari, bine întreţinut, orice surplus de grăsime fiind înlăturat prin masaj şi antrenamente. Majoritatea femeilor l-ar fi categorisit drept un bărbat bine, chiar dacă excesiv de masculin, cu trăsăturile cam prea severe, cu bărbia despicată şi cu bronzul pielii accentuat datorită schiatului şi, câteodată, prin ultraviolete. Înalta societate, după care tânjea, era singurul lucru care-i lipsea şi care avea vreo importanţă pentru el. Chiar dacă încerca s-o ascundă cât mai bine sub diverse convenţii de bon ton, îi ura şi-i invidia, deopotrivă, pe toţi prietenii săi care aveau sângele mai albastru decât al lui. *„Câteodată”,* îi spusese cineva demult, *„poţi descoperi umplutura sub furnirul de nuc”.* O remarcă întâmplătoare, acum aproape apocrifă, care putea fi auzită frecvent în birourile companiei Lloyd, dar niciodată când Hugo era de faţă.

Comisia de interviuri pentru postul de agent intermediar practicant era în ultima zi de activitate. Cu câteva luni în urmă, începuseră cu două sute de solicitanţi, majoritatea veniţi prin intermediul agenţiilor. Numărul acestora fusese redus la doisprezece, dintre care cinci, cei mai buni, urmau să fie audiaţi în acea dimineaţă. Comisia era formată din trei oameni de afaceri: Hugo, care prezida, Colin Sewell, un agent de bursă care lucra! A firmă de foarte mulţi ani, şi un bărbat adus de spate, cu burta ca un sac, abia ejectat din ascensor, care se numea Bill Spooner. Aceştia erau asistaţi de un tinerel, cu obiectivul fixat cu sinistră stăruinjă asupra scaunului gol, solitar, cu spătar drept.

Femeia ieşi din toaletă, proaspăt pudrată şi rujată, cu părul, ciufulit de vânt, repieptănat cu grijă. Încercase să şi-l prindă într-o coadă de cal, sperând că-i va da o înfăţişare mai profesională, dar aceasta nu servise decât la a-i

reaminti de zilele de şcoală – „Părul care trece de nivelul umerilor trebuie prins la spate” –, cu urechile expuse şi, în general, cu un aer îngrozitor de tânăr. Nu i se potrivea: dorea să apară tânără şi ambiţioasă, elegantă şi stăpână pe situaţie, dar nu adolescentină. Îşi desfăcu părul în grabă, îşi studie faţa oglindită sub lumina puternică, muşcându-şi buzele şi aruncând o privire la ceas. Sosise timpul să respire adânc şi să facă acel pas hotărâtor. Uşa se legăna în urma ei.

Spooner îşi plimbă privirea plictisit peste lista cu candidaţi. Cinci de audiat înainte de prânz, cinci feţe rozalii, cinci nasuri cârne, dorind să parvină cu orice pre, toţi înainte de primul pahar de vodcă cu apă tonică. Până atunci însă va avea nevoie disperată să bea ceva. Aşteptarea putea, ce-i drept, să mărească plăcerea, dar niciodată nu te saturi de un lucru bun.

Cu ceva timp în urmă, descoperise cum putea ine piept solicitărilor serviciului, dar era încă prea devreme pentru a-i mări corpului doza obişnuită, Nervos, arunca priviri exagerat de fioroase anturajului. La timpul cuvenit, se va retrage la toaletă partenerilor sau *„camera de machiaj”*, cum o poreclise personalul biroului, şi îşi va revigora puterile, întorcându-se apoi să examineze lumea cu ochii mai strălucitori. Până atunci, se foia neliniştit pe scaun, cu un umăr mai sus decât celălalt. Hugo bătea nerăbdător cu un stilou pe un registru. Sewell se uită la ceas: 9: 37.

— Primul a întârziat, spuse.

— Aha! Hugo se uita peste cererea de angajare. Charlie Christie. Are referinţe bune, dar e nepunctual, asta-i sigur. N-avem nevoie de aşa ceva.

— Unde a absolvit liceul? întrebă automat Spooner, cu buzele desfăcându-se într-un căscat provocator.

Interviurile îl plictiseau. Mereu aceiaşi tineri cu caş la gură, cu gulere curate şi aspiraţii înălţătoare, nu tocmai pe gustul, lui. Era un veteran, degetul său îngălbenit de nicotină luând pulsul afacerilor, îmbătându-se mai mult cu provocarea pe care acestea i-o puneau zilnic în faţă, decât din folosirea băuturii, ca soluţie pentru toate problemele. În calitate de membru al acestei comisii, se simţea pus în postura unui examinator la oral. Nu era un rol care să-i placă în mod deosebit.

Hugo se uită în curriculum vitae.

— La Millfield.

— E bun de ceva? Spooner mersese la o şcoală privată, şi nu-l prea păsa să le ştie pe cele publice. Era din aceeaşi generaţie cu Hugo, dar dintr-un alt mediu, cu mai puţine pretenţii, în care străinii erau admişi în cluburile exclusiviste, unde dădeau ce aveau mai bun sau mai prost în ei. Nu avea nicio pretenţie în ceea ce priveşte clasa sau cultura, stăpânind numai o strângere de mână în stil masonic şi un aer că se afla în posesia unui mare secret, pe care nimeni altcineva nu-l ştia, dar pe care ar fi dispus să-l divulge unei urechi privilegiate la momentul potrivit, numai dacă afacerea merita, numai dacă acea ureche era suficient de atentă. Tocmai acel aer flegmatic îl făcea indispensabil. Nimeni nu-l plăcea, nimeni nu avea încredere în el, dar toată lumea era sigură că el era întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi.

— E printre primele zece, răspunse Hugo.

— Cu taxe mari?

— Foarte.

— Nu înţeleg, spuse Spooner. Să faci pe dracu-n patru ca să-ţi ţii băiatul departe de toate femeile, cu excepţia intendentei, şi să-l transformi într-un pederast nebun, care nu-i bun la nimic, cu excepţia cricketului.

— Otomana 1, replică Sewell, este o canapea.

1. Joc de cuvinte intraductibil, între *„pouf”* (homosexual, pederast) şi *„pouffe”* (otomană, canapea, pernă pe care se îngenunchează sau rogojină), care se pronunţă identic în limba engleză.

Rumoarea din birou sugera că ăsta era felul lui de a fi.

— Millfield este liceu mixt, preciză Hugo, liniştind lucrurile.

Intrarea secretarei le întrerupse disputa.

— A sosit cel programat la 9: 30, spuse ea.

— Condu-l înăuntru.

Dintr-un motiv pe care Hugo nu-l cunoştea, ea îşi ascunse un zâmbet.

Relaţia dintre ei doi nu era numai profesională, dar, în faţa celorlalţi colegi mai în vârstă, ea încerca să mascheze acest lucru, aşa că ei îi interpretară zâmbetul ca fiind nelalocul lui. Ieşi şi se întoarse într-o clipă să anunţe:

— Charlie Christie.

Era tânăra din ascensor.

Secretara se retrase şi Christie rămase singură în faţa a trei perechi de ochi, uimiţi, ostili, apreciind-o cu părere de rău. Câteva clipe se aşternu o tăcere deplină, secondată, mai mult decât întreruptă, de murmurul camerei video. Îl observă pe Spooner cu o strângere de inimă: privirea lui insistentă o cântărea, iar după ce şocul iniţial trecu, începu s-o exploreze atât de îndeaproape şi cu o intimitate atât de glacială, încât părea că o atinge. Deodată, regretă că fusta de la costum îi era atât de scurtă, dar îşi recăpătă calmul şi-şi ridică bărbia cu un aer provocator.

— Charlie… Hugo îşi coborî derutat privirea asupra C.V.-ului care-l indusese în eroare. E prescurtare de la

Charlotte?

— Da.

— Îmi cer scuze, dar... mi-e teamă că aşteptam un bărbat.

— A, da? Nu trebuia să fie impertinentă. Se destinse printr-un zâmbet. Dacă e vreo problemă în această privinţă...

— Nu, nu, sigur că nu. Dar... Se uită către ceilalţi doi, aşteptându-se să-i sară în ajutor, ceea ce ei însă nu făcură. Sewell era, în mod cert, încă moleşit, iar Spooner continua să o studieze aşa cum un fermier contemplă o vită premiată la concurs.

— E din cauza C.V.-ului, explică Hugo. Idioţii de la personal au bifat „M" pe coperta dosarului. Asta ne-a indus în eroare. Îmi pare rău dacă am fost puţin derutaţi. Prin aceasta, îşi îmbunătăţise poziţia, chiar dacă ceilalţi doi colegi rămăseseră în urmă.

Ea răspunse repede, încrederea revenindu-i:

— Uite ce e, dacă problema e prea delicată, poate ar trebui să plec. Totuşi, speram să-mi...

— Acum era momentul să preia iniţiativa, mai ales că două treimi dintre interogatori erau prea uimiţi să o întrerupă – ... acordaţi câteva minute pentru a vă demonstra că sunt persoana potrivită pentru acest post. Pot să iau loc?

Se aşează fără să mai aştepte încuviinţarea, sub privirea fixă a camerei video. În faţa ei, toată comisia se îndreptă de spate pe scaune. Hugo se aplecă în faţă, luând un aer de atenţie politicoasă, de potenţial interes. Ea îşi concentră atenţia doar asupra lui, simţind, instinctiv, că el era persoana cu cea mai mare influenţă. Privindu-l adânc şi direct în ochi, spuse:

— În primul rând, în caz că funcţionarii de la

personal au trecut şi alte date greşit, am adus calificativele de la Universitate. Le scoase dintr-o mapă din servietă: nouă O-uri, patru A-uri şi diplome de la Oxford şi Insead. În timp ce-şi aşeza servieta la loc pe genunchi, i se ridică puţin fusta; camera indiscretă îşi coborî puţin obiectivul, pentru a surprinde ceva din coapsa parţial dezvelită. Dar Charlie uită de observatorul mecanic, lăsându-se pe panta logosului, continuând să dea asigurări, să vorbească fluent şi deschis despre speranţele ei, despre ambiţii, despre ideile în legătură cu serviciul.

În timp ce vorbea, chipul lui Hugo se lumină de un zâmbet lăuntric: Aceasta, se gândi el, putea deveni arma lor secretă în rivalitatea cu alţi oameni de afaceri – farmecul şi inteligenţa feminină, superioară chiar majorităţii bărbaţilor. Putea fi soluţia de care aveau nevoie. Îşi şi imagina reacţia din sala de şedinţe când avea s-o prezinte pentru prima oară la Lloyd. Va fi un şoc pentru acea lume dominată de bărbaţi încă de când Edward Lloyd îşi deschisese prima cafenea, la începutul secolului al optsprezecelea.

Charlie avea cunoştinţe solide în domeniul asigurărilor sociale şi era evident că se pregătise studiind modul de operare şi statutul pieţelor ambelor companii, atât Lloyd, cât şi Fitzgerald Denton. Era un rezultat remarcabil, căruia ei îi acordau o atenţie neîntreruptă. În final, ea vru să ştie dacă au nedumeriri sau vor să-i adreseze întrebări.

Hugo se interesă de câteva chestiuni de rutină; Sewell spuse şi el ceva, numai de dragul participării;

Spooner scoase un mormăit neutru când ea răspunse întrebărilor.

Salariul de început fu stabilit – era mic, în comparaţie cu cele de la primărie pentru aceeaşi clasă, dar Charlie

credea că merită să se descurce cu mai puţin o vreme, pentru a pune mâna pe această extraordinară ocazie de a face carieră. Le spuse că era dispusă să înceapă lucrul imediat şi că aştepta cu nerăbdare să fie chemată. Le mulţumi pentru timpul acordat, sperând că se vor revedea în curând. Încheie cu un zâmbet care transmitea o certitudine relaxantă – pe care ea nu o simţea –, dădu din cap, în semn de salut, şi ieşi.

Hugo îi privi picioarele pe când se îndepărta.

— Ia te uită! spuse. Le aruncă o privire colegilor săi, apoi continuă, voit nepăsător: Ce părere aveţi?

— E bună, zise Sewell. E foarte bună. Dacă ar fi fost după mine, nici n-aş fi lăsat-o să iasă din cameră, în cazul în care se duce la un alt interviu. Dacă nu punem repede mâna pe ea, ne-o iau alţii înainte. E cu o clasă deasupra celorlalţi. Asta e partea bună. Partea proastă e cât o să stea la noi. E foarte ambiţioasă şi nu ştiu ce rost are să ne pierdem timpul cu pregătirea ei, dacă are de gând să plece aproape imediat.

Hugo ridică din umeri.

— Asta e riscul pe care ţi-l asumi cu orice angajat inteligent. Un tocilar ar rămâne mai multă vreme, dar nu mai avem nevoie dintr-ăştia. Bill? Tu ce zici? N-ai scos o vorbă.

— Nici n-aş fi putut strecura vreo vorbă, ripostă Spooner. În viaţa mea n-am întâlnit o femeie care să ştie când să-şi ţină gura. Las-o în apele ei şi o să dea din gură de or să facă toţi infarct. Prinde foarte bine în afaceri.

— Îi luam un Interviu, replică Hugo, morocănos. Trebuia să vorbească, nu? Ce ai împotriva ei? Sexul?

— Şi da, răspunse Spooner, şi nu. Ambalajul e frumos: m-aş culca cu ea oricând. Dar nu aş angaja-o pentru altceva. În meseria asta nu e suficient un ambalaj

de lux.

— Calificativele universitare sunt excelente, îi reaminti prozaic Hugo, căznindu-se să schimbe tonul pe care îl luase discuţia.

— În meseria asta nu e suficient doar să iei toate examenele şi atât, spuse sec Spooner. Deci, a fost o elevă bună. Şi ce-i cu asta? Nu-i locul ei aici.

— Nu sunt de acord. Hugo interveni într-o manieră decisivă. Pe mine m-a impresionat. Nu sunt în favoarea gesturilor simbolice, dar cred că e timpul să avem şi o femeie printre noi. Funcţionarii de la primărie se schimbă. Nu e în interesul nostru să rămânem în urmă.

— Exact, aprobă Sewell.

Spooner cedă fără tragere de inimă.

— Mai avem încă patru de văzut, le reaminti el. Unul dintre ei s-ar putea să prezinte interes. Presupunând că Simon Carming nu e, de fapt, Simone şi Andy Leeson nu e prescurtarea de la Andrea şi…

— Bine, bine, am înţeles. Nu ne vom hotărî până nu-i vom vedea şi pe ceilalţi. Hugo consultă lista cu interviurile care mai rămăseseră, aruncând în treacăt o privire peste următorul Q.V.

Personal, el se decisese deja în favoarea lui Charlie. Era cea mai bună concurentă. Voia să-i acorde o şansă pentru a demonstra de ce e în stare şi anticipa cu plăcere impactul pe care îl va avea venirea ei asupra celor două companii. Dar acum nu era momentul să continue să se certe. În fond, el avea votul decisiv.

Spooner îşi privi într-o doară ceasul şi se scuză, ieşind din încăpere.

— Nevoile fireşti. Ceilalţi doi nu se lăsară înşelaţi. Ştiau că, atunci când se va întoarce, va fi uşor mai relaxat, mai înţelegător şi mai tolerant, dar totuşi vigilent,

supunându-i pe ceilalţi candidaţi unui examen detaliat, concediindu-i cu mai puţin dispreţ.

Când Charlie ieşi din lift, prietenoasa *„uniformă de marină”* de la intrare o salută cu un zâmbet şi-i ţinu uşa deschisă.

Ea îi mulţumi, zâmbindu-i, la rândul ei.

— Totul a mers bine, nu-i aşa? O întrebă. Cred că i-aţi dat gata.

— Eh, răspunse ea, puţin luată prin surprindere, a fost interesant.

Afară, una dintre spărturile dintre nori se deschisese într-o largă dungă albastră, care scălda în raze de soare asfaltul ud, băltoacele şi capotele lucioase ale taxiurilor libere.

Clădirea primăriei strălucea, umbrele ei întunecate devenind argintii. Obosită de transportul în comun, strigă după un taxi şi se aruncă leneş pe bancheta din spate, neputându-şi ascunde un zâmbet – neştiind nici ea de re fusese provocat – care îi lumina trăsăturile.

— Încotro, domnişoară?

— În strada Lime, vă rog.

Se strecură afară din taxi şi, timp de câteva minute, nu făcu altceva decât să privească. Clădirea se înălţa în faţa ei ca un uriaş procesor de alimente – un procesor de bani, un procesor de oameni –, ca o navă de oţel şi sticlă, garnisită cu conducte de serviciu, cu tuburi de aer condiţionat şi cu lifturi exterioare. Îşi aducea aminte ce spusese relativ recent un critic de artă, descriind-o: *„O metaforă pentru o societate roasă de bulimie endemică, vărsându-şi măruntaiele, smulgându-şi propriile organe, expunându-şi cu pasiune autodistructivă tot ceea ce ţinea altă dată de intimitatea ascunsă sau de siguranţa tabuului”.*

Nu-şi amintea unde văzuse articolul – probabil în Guardian, acasă la una dintre cunoştinţele sale, sau în Detectiv particular, la rubrica cu pseudonim. Deşi o crezuse o prostie, acum, în ciuda exprimării complicate, părea să aibă un înţeles pentru ea. Clădirea companiei Lloyd era, într-adevăr, o artă a arhitecturii, cu o structură funcţională dată peste cap, un spin în ochi sau un simbol, nu putea spune exact ce.

Aici urma ea să lucreze, dacă cererea de angajare era acceptată. Aici se aflau secretele în care va fi iniţiată, sforile pe care va învăţa cum să le tragă, telefonul fără fir la care trebuia să ia parte. Îşi şi imagina pelerinajul urcării treptelor în fiecare zi, pe sub copertina de sticlă, salutându-l pe portarul îmbrăcat în haina-i stacojie, cu şapca cu fireturi aurii şi mănuşile-i imaculat de albe. În apropiere, un poliţist călare şi o pereche de paznici cu bluze albastre – nişte zdrahoni de la un club de noapte exclusivist, care voiau să treacă neobservaţi studiau mulţimea într-un continuu du-te-vino. O procesiune permanentă de costume trecea încoace şi încolo, strângând în mâini dosare încărcate de documentaţii importante, aidoma furnicilor lucrătoare călătorind spre muşuroi cu o preţioasă încărcătură de bucăţele de frunze şi firimituri de mâncare. Turiştii în trecere se opreau să fotografieze scena.

„Bărbaţii”, se gândi Charlie, pufnind în sinea ei. *„La asta se reduce totul. O societate secretă pentru şcolari, cu toate distincţiile pe care le adoră: haine luxoase, exclusivitate tribală, probabil limbaje codificate şi ritualuri. Nu e nimic altceva decât o şaradă elaborată, dar ce se petrece dedesubt? Aceasta e întrebarea. Dacă vreau să aflu, va trebui să învăţ să joc după regulile lor. Asta dacă am şansa”.*

Un autobuz, venind de la Gibbs Hartley Cooper, se opri revărsând o mulţime de oameni de afaceri, îmbrăcaţi cu costume în dungi şi încărcaţi cu inevitabilele dosare, care locuiau în suburbii. Era şi o fată cu ei, arătoasă, într-un stil bine îngrijit, în ţinută de birou, cu părul negru, hispanic, tuns castron, cu jachetă unicat, în culoarea caisei, care contrasta cu fundalul cenuşiu. Se lupta cu un teanc de hârtii în echilibru instabil, care păreau că ies din coperte, aproape scăpându-i pe jos.

Unii dintre bărbaţi aveau mâinile neocupate. Grămada ei nu era numai ciudată, dar şi stânjenitoare, deoarece, în timp ce traversa strada, abia putea vedea pe deasupra lor. Nimeni nu o ajuta.

Merse clătinându-se pe trepte şi apoi în clădire, urmărită cu privirea, în precara ei înaintare de costume diferite, de poliţistul călare, de matahalele în bluzoane albastre, de santinela în uniformă stacojie. Toate privirile exprimau aprecieri şi chiar admiraţie – zdrahonii făcând comentarii fără perdea dar niciun ajutor nu-i fu oferit. Nu mai exista nicio urmă din cavalerismul de demult sau din politeţea dintre sexe.

Charlie găsi incidentul curios de semnificativ. Statutele diferite operau, în mod clar, în acest mediu dominat de bărbaţi, dar numai în direcţie negativă, cu ocheadele obişnuite şi cu glumele de pisoar, demonstrând mentalitatea de şcolar. La aspectele pozitive – deschisul unei uşi, ajutorul la cărat – se renunţase, ca fiind demodate. Charlie îşi şi imagina remarcile: *„Aceasta este o lume a bărbaţilor.*

Ea a vrut să pătrundă înăuntru. Lăsaţi-o să plutească sau să se scufunde pe cont propriu”. Pentru prima dată încercă o senzaţie de neputinţă, care era mai mult decât o simplă enervare, devenind umbra unei premoniţii.

— Mamă, ce mai clădire, nu-i aşa? O voce de american îi întrerupse gândurile. Un turist cu o cameră video, care, aparent, filmase opera de arhitectură a lui Richard Roger, venirea autobuzului şi scena cu femeia. Era de multă vreme lângă Charlie, dar ea fusese prea absorbită ca să-l observe. Sunteţi în vacanţă?

— Nu.

— Parcă ar fi o copie modernă a turnului Babel, dacă mă întrebaţi pe mine. Iadul într-o cuşcă de sticlă, înconjurată cu tuburi de metal. O să lucraţi aici?

Probabil că interpretase corect privirea din ochii ei, oricare ar fi fost aceea. Îndoială, aşteptare, nerăbdare sau nostalgie.

Ea răspunse:

— Aşa sper.

— Noroc, drăguţă. O să ai nevoie.

Capitolul 2

Razele de soare se răsfirau printre traversele podului Tower Bridge pe când taxiul traversa Tamisa. Se opri la Blue Circle, un fost depozit transformat în bloc de locuinţe, podoaba docurilor Butler. Charlie plăti şoferului, dându-i un bacşiş consistent – pentru că era într-o dispoziţie generoasă –, apoi intră în holul de la intrare. Spre deosebire de tradiţionala eleganţă de la Fitzgerald Denton, portarul de aici purta un costum gri de lână, avea părul lins şi foarte lung, şi lenevea într-un balansoar, frunzărind paginile unui ziar de scandal. Nici el nu stătea prea bine la capitolul politeţe cavalerească. O recunoscu pe Charlie – care mai fusese pe acolo de câteva ori – şi o întrebă cine e.

Cel la care ea venise, David Chater, era unul dintre vechii chiriaşi care locuia acolo din anul 1975 şi ocupa un apartament cu un singur dormitor la etajul al doilea. Trecut bine de cincizeci de ani şi perfect mulţumit cu

statutul de burlac, era un avocat ce avea reputaţia unui gentleman. Arăta foarte bine, mai degrabă îngrijit, în ciuda părului rărit şi a faptului că începuse să se îngraşe. Femeile cu care avea de-a face erau în general cam de-o vârstă cu el şi căutau o companie cu care să se distreze puţin, nu o iubire romantică. Cel de la intrare nu o putea pune pe Charlie în rândul acestor femei. Făcuse chiar presupuneri – întrucât era înclinat spre aşa ceva – că era o prostituată de lux. Auzise că acum târfele stilate trecuseră toate prin şcoală.

Neştiind că este cauza atâtor fantezii neverosimile, Charlie intră în ascensor, gândindu-se încă la cele întâmplate de dimineaţă. Chiar dacă nu obţinea postul – şi simţea că trebuie să facă tot ceea ce era omeneşte posibil ca asta să nu se întâmple –, avusese totuşi o întâlnire interesantă, luând contact cu acea lume din care dorea cu ardoare să facă parte. Ceea ce văzuse nu era un tărâm al minunilor, ci o lume a hazardului şi a capcanelor, a şanselor inegale, a posibilităţilor infinite şi a speranţelor înşelătoare, dar nu fusese altceva decât excitantă. Îşi privi faţa în oglinda din lift şi se văzu îmbujorată de emoţie, mai mult decât roşeaţa ei obişnuită.

Când ascensorul se opri la etajul al doilea şi uşile se deschiseră, un bărbat aştepta afară. Charlie crezu că vede fantoma lui Spooner, o umbră trecându-i prin faţă, dar nu era decât un tip oarecare, astfel că accesul trecător de frică dispăru în momentul în care păşi în urma lui pe coridorul acum gol. Pereţii erau solizi, covorul gros, înăbuşindu-i sunetul paşilor, ascunzând zgomotele de afară ale metropolei.

Timp de câteva clipe, stătu nemişcată, ascultând liniştea, conştientă de sentimentul inexplicabil reprimat… inexplicabil fiindcă nu era nevoie de reprimare, nu era

nimic de care să-i fie teamă, cu excepţia amintirii stăruitoare a omului care-i displăcuse. Merse de-a lungul coridorului şi se opri la apartamentul lui David Chater.

Portarul sunase ca să-i anunţe sosirea; uşa era întredeschisă în aşteptarea ei. Chater, de cum o auzi intrând, adăugă puţină apă tonică într-un pahar mare de gin şi strigă:

— Bună, dragă. Aici sunt.

Se apropie şi îi ură bun-venit printr-un triplu sărut pe obraji, un obicei împrumutat de la mama lui pariziană, moartă demult. Ea îi simţi obrazul bine bărbierit frecându-se de al ei şi mirosul after-shaveului pe care i-l dăduse de Crăciun. Apoi, peste umărul lui, îl observă pe străin. Acesta stătea în picioare lângă fereastra arcuită, care oferea o privelişte panoramică a debarcaderului de iahturi, iar lumina care cădea înăuntru îi arunca raze asupra profilului ascuţit. Un profil ca de gravură medievală, cu nas acvilin, cu buze subţiri, auster, cu bărbia bine conturată, care contrazicea estomparea produsă de vârstă.

Se îndepărtă de Chater, aşteptând să fie prezentată, dar acesta era nerăbdător să-i pună întrebări:

— Cum a mers? L-ai dat gata?

Aceeaşi expresie pe care bătrânul marinar de la Fitzgerald Denton o folosise. De ce simţea că îi poartă ghinion?

— Nu ştiu. Au spus că ţinem legătura, în fine replica obişnuită. După părerea mea, totul a mers foarte bine, dar… cred că mi-e frică să fiu foarte sigură de asta. Luă o înghiţitură din băutura ei, iar roşeaţa din obraji i se accentuă. Ah! Nu poţi să-mi mai torni puţină apă tonică? În ritmul ăsta nu-mi va da numai forţa combativă, ci şi o lovitură în moalele capului.

David îi luă paharul.

— Voiam să te obişnuiesc. Dacă vei lucra la Lloyd, va trebui să ai capul ca o stâncă. A, îmi pare rău, se întoarse el către omul de la fereastră. Charlie, vreau să-ţi prezint un foarte bun prieten de-al meu, Henry Marriott. Henry, ea e Charlotte Christie. O cunosc de când au botezat-o şi a început să-mi placă de ea de când şi-a dat prima oară cu ruj pe buze – avea nouă ani şi rujul era al maică-sii dar, fiindcă sunt naşul ei, nu pot să mă ating de ea.

— Bună, o salută el, întinzându-i mâna. Avea o strângere de mână uşoară, dar puternică, o voce groasă, blândă, dar cu inflexiuni aspre, ca un metal mascat sub catifea. Trebuia să fie de-o vârstă cu Chater, se gândi ea, dar n-avea burtă deloc şi nicio protuberanţă sub bărbie. Anii îl căliseră, sculptându-i muşchii pe oase, subliniindu-i trăsăturile fin desenate, rafinându-l în loc să-l deteriorareze. Avea aerul distant al unui pustnic sau al unui ascet, un om obişnuit cu singurătatea, care prefera să se izoleze şi care totuşi putea simpatiza, devenind sensibil. Ca un cavaler al unui rege cruciat, care prefera să păcălească dragonii în loc să-i masacreze cu crudă brutalitate, care niciodată nu ar fi profitat de o fecioară aflată la ananghie, ci ar înapoia-o familiei îndurerate fără a se atinge de ea. Acesta era un bărbat, se gândi Charlie, care nu ar pregeta să pună o cauză înaintea unei femei, îmbrăţişând conceptul propriului sacrificiu. Un bărbat pe care ar fi uşor să-l respecţi, dificil să ţi-l apropii, periculos să-l iubeşti. Avea ochii deschişi la culoare, gri ca norii care întunecaseră dimineaţa, limpezi ca o apă de izvor. Ceva din privirea lui părea să-i pătrundă în adâncurile fiinţei.

Aiureli, toate erau aiureli. Era doar un străin pentru ea, neştiind nimic despre el. Trăsăturile unui om nu-ţi pot spune decât cât de cinstit e.

— Henry este membru al Societăţii de asigurări

Lloyd, continuă Chater. Se spune că e cel mai mare tâlhar de pe corabie. Bine, bine, ştiu: mai vrei apă tonică. Imediat.

Ieşi să reîmprospăteze băutura şi Charlie îşi adună curajul să rostească o replică:

— Asta da reputaţie!

— David e avocat, îi reaminti Henry. *„Micile neadevăruri pentru a impresiona fac parte din recuzita meseriei”*. Nimeni nu-şi doreşte un avocat extraordinar de onest: e o contrazicere de termeni. Şi, în afară de asta, adevărul este adesea stupid sau, mai rău, dezamăgitor. Adevăratele mele date biografice nu ţi-ar trezi nici cel mai mic interes.

Charlie era cât pe ce să-l contrazică, dar el nu-i dădu ocazia, manevrând uşor subiectul conversaţiei până ajunseră la ceea ce o privea pe ea.

— Aşa deci, îţi încerci norocul la Lloyd?

— Da, cam asta e ideea.

— Fitzgerald Denton este, cu siguranţă, un loc bun, pentru început. Cu numele lor în spate, mă îndoiesc că ai avea probleme.

— Nu ştiu încă dacă am obţinut postul, obiectă Charlie. Interviul a fost O.K., dar sunt sigură că mai au o mulţime de candidaţi.

— Întotdeauna tu te vei detaşa dintr-o mulţime, spuse el încet. Pentru o clipă, uitându-se în ochii lui cenuşii ca norii, ea pierdu şirul discuţiei. Este posibil ca el să-şi fi dat seama de confuzia ei. Oricare ar fi fost motivul, el adăugă, fără să aştepte răspunsul ei: Sunt sigur că, în scurt timp, vei deveni o comoară pentru cei de la Fitzgerald Denton.

David se reîntoarse în cameră, aducând mai mult gin diluat şi conversaţia îşi pierdu nuanţa intimă. Se mutară pe balconul mic, cu vedere asupra docurilor şi asupra

mulţimii de iahturi, de bărci cu motor şi vechi barje cu vele, amarate cu lanţuri la pontoane. Toate se legănau şi se izbeau la provă pe valurile tulburate de vânt, de parcă ar fi dorit să se elibereze şi să pornească, ajutate de curenţii râului, departe, în largul mării.

Lui Charlie atenţia îi fu atrasă de activităţile de la bordul unui vas pentru croazieră: lăzi cu băuturi, cărate de hamali, se clătinau pe schelele debarcaderului, urmate de alte cutii, probabil încărcate cu sticlărie şi cu fere împachetate strâns.

— Se pare că se pregăteşte o petrecere pe cinste, remarcă Chater. Schelele se pot prăbuşi. Mai vreţi ceva de băut?

Dispăru să reumple paharele şi Henry spuse:

— Naşul tău pare că se simte foarte bine ca burlac.

— Oh, da, zâmbi Charlie. Noi tot aşteptăm să auzim clopote de nuntă, dar nu sună decât câte o alarmă de incendiu. De fiecare dată când o relaţie ameninţă să devină serioasă, o rupe. Îşi preţuieşte mult prea mult libertatea; cred că o căsnicie i s-ar părea prea plicticoasă. Sau, cel puţin plictisitoare.

— Căsnicia nu e neapărat o experienţă plictisitoare, spuse Henry cu o detaşare curioasă, răspunzând la întrebarea pe care ea nu o pusese.

Charlie, jenată, se bâlbâi căutând o scuză:

— Îmi pare rău, nu am vrut… Nu ştiam că eşti însurat.

„Numai când vântul bate dinspre nord-nord-est. Soţia mea este foarte bolnavă de la o vreme”.

Charlie, din ce în ce mai stânjenită, căuta în zadar să schimbe subiectul. Bărbatul de lângă ea continua să vorbească despre asta, parcă decis să-şi termine explicaţia, s-o lămurească, cu privirea aţintită nu asupra ei, ci

rătăcind undeva între cer şi mare.

— Băiatul nostru a murit într-un accident de motocicletă şi ea nu se poate obişnui cu ideea. Acum se află într-un sanatoriu, unde au foarte mare grijă de ea.

— E îngrozitor, şopti cu greutate Charlie, învinovăţindu-se că lăsase conversaţia să ia o întorsătură atât de dureroasă. Îmi pare foarte rău…

— Nu e nevoie. Tonul lui devenise tăios. S-a întâmplat cu aproape zece ani în urmă. Face parte din trecut. Toţi trebuie să învăţăm să trăim cu trecutul nostru. Zâmbi pe neaşteptate, curtoazia revenindu-i, uitând de tragedia despre care vorbise şi reluându-şi aerul de politeţe obişnuită. Iartă-mi proasta creştere de care am dat dovadă obosindu-te cu toate astea. De-abia ne-am cunoscut, nu aveam niciun drept să fac asta.

— Te rog… te rog nu-i spune proastă creştere, se bâlbâi Charlie. Întotdeauna te simţi onorat când un om alege să aibă încredere în tine.

— Ar fi fost cam de vârsta ta acum, zise Henry încet, zâmbetul destinzându-i-se, ca răspuns la evidenta ei sinceritate. Presupun că ăsta e singurul motiv pentru care m-am gândit la el. Avea doar şaptesprezece ani când a murit.

— Te rog, povesteşte-mi, îi ceru ea, sperând că nu fusese prea impertinentă şi adăugă, neliniştită: Dacă vrei.

— Nu sunt prea multe de spus. Avea o expresie crispată, care te îndurera când îl priveai. Eu i-am cumpărat motocicleta. Din punctul de vedere al nevestii-mii, tot ce s-a petrecut a fost din vina mea. Nimic nu-i stătea în cale când era pe motocicletă… ştii cum sunt băieţii în adolescenţă. Voia un armăsar de metal cu care să facă pe grozavul. Destul de normal. L-am înţeles; maică-sa nu. Acum îmi doresc să nu fi fost atât de înţelegător. Ne-

am certat, dar n-am ţinut seama de ea, însă l-am rugat pe James să promită că o să fie atent, că o să ia lecţii de condus şi altele de genul ăsta. Expresia se schimbă, iar respiraţia, reţinută până atunci, fu eliberată într-un oftat. O tâmpenie. Adolescenţii nu au grijă, este împotriva naturii lor. Toţi cred că vor trăi veşnic. Aşa cum a fost, nu i-a trebuit decât un carosabil ud şi un camion venind din faţă. Cu siguranţă camionul mergea cu viteză prea mare, dar asta nu s-a putut dovedi. Şi, uite-aşa… adio, James!

Charlie nu putea vorbi. Dorea foarte mult să-i ia mâna într-a ei, dar se temu că gestul ar putea părea necuviincios. El îşi aprinse o ţigară, cu o deliberare caracteristică, şi trase adânc fumul în piept. În cele din urmă, ea rupse tăcerea:

— Îmi dai, te rog, şi mie una?

— Scuză-mă. Ar fi trebuit să-ţi ofer…

— Nu face nimic. Fumau împreună, o companie neobişnuită, dând fantomelor timp să se risipească. Charlie se întreba unde era David, şi dacă dovedea acest tact în mod premeditat. De ce o invitase pentru a-l cunoaşte pe acest om? Numai pentru că era membru de conducere la Lloyd?

— Astea sunt ale lui David, remarcă Henry, dând un bobârnac cutiei de Jigări. Va trebui să-i cumpăr câteva data viitoare când voi ajunge la magazinul scutit de taxe vamale.1 întotdeauna se plânge că-i fumez ţigările. Zice că sunt prea zgârcit.

— Credeam că eşti înspăimântător de bogat! exclamă involuntar Charlie.

— Desigur. Trebuie să fii zgârcit ca să ajungi bogat. Sau invers: trebuie să fii bogat, ca să ai de ce să fii zgârcit. O urmă de veselie adevărată îi înflori în colţul gurii, şi ea speră că fantoma fiului său se retrăsese, cel puţin pentru

moment.

David Chater se întoarse chiar atunci.

— Ce ziceţi dacă am lua prânzul undeva? sugeră el.

1. Magazinul duty-free se găseşte, de regulă, la aeroport şi este scutit de taxe vamale, produsele putând fi cumpărate la un preţ cu un entuziasm forţat, care denota că poate auzise sau ghicise o parte din discuţia precedentă. Mă gândeam la Dickens Inn sau la Yacht Club…

— Charlie ar trebui să sărbătorească într-un loc mai stilat, interveni Henry. Ar vrea, cred, la Pont de la Tour. Fac cinste.

Deşi ea credea că era prematur să sărbătorească, acceptă totuşi.

Intrară în restaurant prin uşile mari de sticlă; la stânga lor, crustacee variate se holbau la ei de pe un strat de gheaţă sfărâmată, presărat cu alge de mare. La dreapta lor, un chelner politicos se ivea ca să-i salute pe obişnuiţii casei.

Îşi aleseră ce doreau de la bar şi braserie, apoi intrară în sanctuarul interior al restaurantului propriu-zis, unde, într-o atmosferă de dedicare sibaritică, gastronomi şi gurmanzi, mâncăcioşii şi mofturoşii studiau atent meniurile şi dezbăteau, împreună cu acoliţii lor care-i ajutau, cele mai fine detalii ale sosurilor şi a garniturilor. Chelnerul conduse grupul lui Henry la masa obişnuită a acestuia şi Charlie se trezi manevrată către un scaun şi pusă faţă în faţă cu o listă de mâncăruri, pe care preţurile nu erau trecute. Se întrebă dacă putea găsi ceva mai ieftin. Cândva, bunica sa îi spusese că, în situaţia în care nu se poate decide, o adevărată doamnă va comanda o omletă… dar omletele nu erau trecute pe listă şi ouăle se serveau numai ca garnitură la sturion. Henry o privea, uşor amuzat

de nehotărârea ei, vădit sporită de extravaganţa lui neaşteptată.

— Cred… Cred că voi lua somon afumat, se bâlbâi ea.

Şi… tocană de raţă.

El clătină din cap.

— Nu, lasă asta pe seama mea. Vom lua amândoi friptură de morun alb, şi apoi un file în sânge. David?

Charlie deschise gura, apoi o închise la loc. Ar fi preferat raţa, dar Henry plătea, aşa că nu prea avea de ales. Nu era atât de rău pe cât declara, dar generozitatea lui era evident condiţionată, un gest calculat, destinat să-l facă stăpân pe situaţie. Ea fiind cea către care se îndreptau atât generozitatea, cât şi controlul, reacţia ei fu amestecată, pe de o parte, de indignare, pe de alta, de o vagă emoţie, o incitare aproape sexuală. Nu era sigură că asta o mulţumea.

Prezenţa lui David, ca arbitru sau însoţitor, adăuga un element de înfrânare, care, într-un mod pervers, mărea stimulul.

Henry îl lăsă pe David să întârzie asupra meniului, revenind la discuţia despre posibilitatea de angajare a lui Charlie:

— Spune-mi deci, apropo de interviul de ieri, crezi că avem motive să sărbătorim?

— Bate-n lemn, spuse ea, urmându-şi singură sfatul. Ţi-am spus că asta sper, dar…

— Bineînţeles, eşti atrăgătoare şi inteligentă. Asta ar putea constitui o problemă.

— Mulţumesc pentru compliment. Căzu în autoironie. Lucrul ăsta e într-adevăr dificil, dar mă descurc. Serios, chiar dacă ar fi adevărat, de ce ar fi o problemă?

Zâmbetul lui se învioră la reacţia ei.

— Poate fi o problemă, spuse el.

— De ce?

— Eşti prea inteligentă, prea rapidă şi, probabil, vei avea foarte multe succese. Poţi să ajungi de nestăpânit

— Eşti ca o petardă în mijlocul lor – ca o grenadă cu cuiul scos, ca o bombă gata să explodeze. Foarte riscant. De asemenea – s-ar putea să mă înşel dar arăţi a avea o conştiinţă. Ceea ce nu e prea convenabil. Un om de afaceri are nevoie de conştiinţă tot atât de mult, cât are un atlet nevoie de un picior de lemn. Îl târăşte în jos, îi încetineşte progresul; ceilalţi oameni se uită la el cu milă şi repulsie, şi-şi întorc repede privirea în altă parte. E suficient să aibă o urmă de cinste şi vreo două scrupule pentru ocazii mai speciale. O conştiinţă este un handicap pentru profesie.

Sarcasmul lui era prea crud pentru a fi o simplă glumă şi Charlie începu să se simtă prost. Dacă aceasta fusese o ironie, el putea să se fi abţinut.

David, sporovăind cu chelnerul, pierduse mare parte a schimbului lor de cuvinte. Ce să aleagă: ficat de viţel sau limbă-de-mare, în stil bonne femme? Decizia era atât de greu de luat!

Charlie îşi studia interlocutorul nesigură, îndoiala reflectându-i-se în ochii îngânduraţi. Văzând asta, el schimbă subiectul, murmurând un „Las-o baltă”, şi „Compromisul este un fapt de viaţă. Toţi trebuie să recurgem la el”, dar asta nu era ceea ce ar fi vrut ea să audă.

— Încă îţi mai doreşti postul?

— Dacă mi-l doresc? Sigur că... E o provocare, în orice caz, şi mie îmi plac provocările.

— Atunci sunt sigur că ai să-i obţii. Zâmbetul îi apăru pe figură, încreţindu-şi bărbia în riduri de râs, prea vagi pentru a fi permanente. Acest zâmbet fără reţineri, se gândi ea, trebuie să fie o raritate, iar râsul lui o specie pe

cale de dispariţie. Probabil din cauza tragediei prin care trecuse sau prin natura firii sale.

— Ficat, anunţă David, spărgând tăcerea care se lăsase brusc. Cred că voi lua o porţie de ficat.

Chelnerul se retrase şi, pentru o vreme, conversaţia deveni generală.

Caviarul fu adus curând: un morman somptuos îngrămădit pe un platou de argint şi înconjurat, inevitabil, de gheaţă pisată. Până acum, Charlie nu mai avusese ocazia să-l vadă servit decât ca pe o delicatesă rară în boluri de cristal cât un degetar. Era însoţit de o sticlă nedestupată din tradiţionala vodcă rusească, pe care chelnerul o desigilă cu stima cuvenită, un moment crucial în ritualul de dinaintea mesei. Henry turnă băutura limpede şi servi morunul alb cu mâna lui, neavând încredere suficientă în chelner pentru a-i încredinţa o misiune esenţială, ca aceasta. Mâncară în tăcere, apreciind mâncarea. *„Bărbaţii”*, se gândi Charlie, pentru a doua oară în acea zi. Femeile ar fi râs văzând preţul, s-ar fi desfătat cu savoare, ar fi clefăit, ar fi bârfit şi s-ar fi lansat într-o parodie de satisfacţie orgasmică. Bărbaţii luau totul în serios: mâncarea, aroma, ritul consumării. De parcă preţul exorbitant ar fi meritat un fel de respect

— Este şi asta ceva cu care va trebui să mă obişnuiesc, dacă voi lucra la Lloyd? îşi întrebă ea însoţitorii.

Nu numai să beau intens, dar şi să mănânc atât de scump?

— Normal. Henry se întinse şi îndepărtă o boabă rătăcită, care îi scăpase ei de pe limbă şi i se lipise pe obraz. Spre surpriza ei, îl văzu apoi lingându-şi degetul, cu o senzualitate neaşteptată.

— Cine păstrează are. Platitudinea conţinea o fărâmă

de intimitate. Oricum, nimic nu se compară cu un regim pe bază de caviar, în ceea ce priveşte erodarea conştiinţei.

— Ai aşa ceva?

— Conştiinţă? Poate. Dar niciodată nu o scot în lume.

— Eşti chiar zgârcit, nu-i aşa? După gin, vodca îi intra în sânge şi i se urca la cap. Pariez că nu dai niciodată nimic fără să aştepţi ceva în schimb.

— Probabil.

— Atunci de ce toate astea? Ce vrei de la mine?

El ezită, fără îndoială, pentru a-şi pregăti cât mai bine răspunsul:

— Să o considerăm o investiţie.

— Şi dacă nu ies dividende? insistă ea. Cum rămâne? Te-ai asigurat pentru riscuri?

— Orice, răspunse el, în afară de un act divin. Privirile li se întâlniră şi el o aţinti, drept în ochi, fix.

— Minunat, spuse David, probabil referindu-se la mâncare. Voi ce faceţi? Flirtaţi, discutaţi afaceri sau ambele?

— Niciuna, nici alta, spuse Henry. E un subiect prea serios pentru flirt. Sau, de altfel, pentru afaceri.

Chelnerul debarasă masa de resturile apetitivului; sticla de vodcă, dezastruos de goală, fu înlocuită de un vin de Richebourg din ’67.

Urmă o nouă ceremonie când aceasta fu destupată şi lăsată să respire înainte de servirea primului fel. Henry, după ce aprobă calitatea vinului, îşi ceru scuze şi părăsi încăperea.

— Ai dat lovitura, spuse David, atunci când nu mai putea fi auzit. Marriott nu este un om uşor de impresionat.

Charlie nu răspunse. Era ameţită de alcool, sedusă de mâncare şi nu dorea să se trădeze.

La etajul al zecelea, Cynthia Greenslade răspundea

de centrala telefonică de la Fitzgerald Denton. Lucra acolo de aproape şapte ani şi ţinea în mână firul, dacă nu chiar pulsul întregii companii. Se spunea că orice s-ar fi întâmplat, Cynthia era prima care afla şi spunea mai departe. Când se aprinse beculeţul la linia exterioară, lăsă hăinuţa pe care o tricota pentru o nepoată în perspectivă, apăsă butonul şi răspunse automat:

— Bună ziua. Fitzgerald Denton. Cu ce vă putem servi?

Era ca o invocaţie: calculase odată că, într-o zi de lucru de opt ore, repeta aceeaşi frază, cu mici variaţiuni

— Bună dimineaţa, bună seara de o mie patru sute patruzeci de ori, asta la o medie de trei apeluri pe minut. Uneori, avea impresia că se transforma în robot.

— Din partea cui? Mulţumesc. O clipă, domnule. Aveţi legătura. Păstră apelul până când cineva răspunse şi transcrise conştiincios în registrul telefonic că la ora

13: 42 Hugo Wingate a fost sunat de domnul Marriott. Era o zi liniştită, asta din cauza Wimbledonului, aşa că avu timp să se apuce iar de tricotat înainte ca beculeţul să înceapă din nou să clipească insistent.

Sticla de Richebourg se duse şi ea după cea de vodcă, în timp ce Charlie se juca cu bucata ei de file. Pofta de mâncare îi pierise odată cu caviarul şi era vrăjită de privirea lui Henry, care o urmărea pe deasupra mesei, răscolindu-i mintea, dezvelindu-i sufletul, ochi ce ardeau palid parcă aprinşi de un foc interior ascuns. Acum nu-i mai păsa dacă se îmbăta, deşi nu se îndoia că un asemenea amestec de tărie şi vin o să-i vină de hac mai târziu. Era conştientă că-l ignora pe David, nu din nepoliteţe, ci pentru că uita mereu că e şi el de faţă. Prezenţa dominantă a lui Henry îi capta toată atenţia. Avea ceva în el care o tulbura, ceva în spatele aroganţei studiate, al felului în

care stăpânea situaţia cu măiestrie şi fără efort, ceva pe care ea încerca să-l identifice, dându-şi cumva seama că, orice ar fi fost acest lucru, el constituia o parte importantă a personalităţii lui.

Era o problemă pe care trebuia să o rezolve, dacă voia să reuşească să-l înţeleagă. Simţea nevoia să-l perceapă, să-l concureze, să-l confrunte pe picior de egalitate. Strălucirea conferită de excesul de alcool îl învăluia cu o aură de putere greu de definit. Îl văzu deodată ca pe un sfânt medieval, schiţat în suferinţă de penelul unui Mantegna, ale cărui idealuri înalte şi corectitudine intrinsecă îl întăreau în lupta cu durerea.

Nu-l puteau abate nici tentaţiile, nici eşecul: ştia că are dreptate. Acesta era misterul său, cheia puterii sale. Ştia că are dreptate. În momente de dubiu sau dezastru, de înfrângere personală sau de oprobriu public, el avea să-şi aleagă calea şi să o urmeze neabătut, fără remuşcări. Nu era vorba de un bigot sau de un fanatic, ci de un om raţional, profund convins de superioritatea propriei judecăţi, de capacitatea sa de a apuca dilemele de coarne.

În acea clipă de revelaţie, Charlie descoperi că se teme de el, fascinată şi speriată, dându-şi seama că acest nucleu de certitudine era ceea ce făcea din el o problemă periculoasă, mai mult decât slujba la care visa ea sau decât lumea în care îndrăznise să intre. Într-o străfulgerare de clarviziune înşelătoare, care apare de obicei când sticla e pe sfârşite, văzu toate aceste trei elemente în inextricabilă combinaţie: Henry Marriott făcea parte integrantă din contract. Dacă viitorul ei însemna Lloyd's, atunci în acesta se cuprindea şi Henry.

După vin urmă alt vin, de data aceasta un Barsac Sauternes din 1969, greu ca un sirop, auriu ca soarele provensal. Desertul crame bruilie, pe care trebuia să-l

pună în valoare, păru inutil, având prea multă aromă. Charlie îl dădu deoparte.

— Nu este anul cel mai bun, spuse ea înţepat, mândrindu-se cu cunoştinţele pe care le avea. Nu au şi unul din ’67?

Henry râse nestăpânit.

La sfârşitul mesei – când Henry se ocupa de nota de plată, în drum spre toaletă –, Charlie se gândi cu oare care efort că ar cam fi timpul să meargă acasă. Ladbroke Gardens era ca un port în care se putea prăbuşi în poziţie orizontală, lăsându-se pradă unei agreabile pierderi a conştiinţei.

— David, spuse, întorcându-se spre naşul ei, crezi... o să credeţi amândoi că sunt foarte nepoliticoasă dacă mă duc direct acasă acum? Altfel mă tem că o să mă prăbuşesc. Am avut o zi grea.

David o privi clipind, uluire amestecată cu îngrijorare.

— Nu te simţi bine? E cumva... asta – îşi coborî vocea până la şoaptă – perioada din lună?

Burlăcia, reflectă Charlie într-o clipă de luciditate, se trădează în cele mai neaşteptate feluri.

— Nu, dragă, spuse. Sunt doar criţă.

— Criţă? David părea şi mai încurcat.

— Gin cu apă tonică, vodcă, Richebourg, Barsac, cumulează o întreagă listă. Liszt cu Brahms, mai degrabă. Se opri la timp dintr-un chicotit, conştientă că sună idiot. Scuză-mă, un calambur nereuşit. Cred că mi se trage de la Barsac. Un fel divin de a sfârşi, dar...

— Nu ai mâncat îndeajuns, spuse imediat David. Abia dacă te-ai atins de file şi nici n-ai gustat desertul.

— Nu-mi era foame, murmură Charlie.

— Chemăm un taxi, spuse David. Eşti un pic

surescitată după interviu: asta te slăbeşte întotdeauna. Nu-i nimic, dragă, Henry o să înţeleagă. O să am eu grijă de asta.

Când acesta se întoarse la masă, ea se scuză, iar el păru neafectat.

— Sper că te-ai simţit bine, chiar dacă ai exagerat puţin.

— A fost minunat, răspunse ea. Îmi pare doar rău că n-am avut nimic cert de sărbătorit.

— O, ba da.

Se aşeză la loc, tocmai când chelnerul sosea cu trei pahare de şampanie pe o tavă de argint.

— Ce e asta? spuse Charlie, pălind.

— Doar ceva cu care să ciocnim pentru un toast. Îi întinse un pahar. Dom Perignon: nu e deloc periculos, îşi garantez. Apă gazoasă cu miros. Ridică paharul şi continuă: Bine ai venit în City. Cariera pe care ai ales-o sper să fie cea potrivită şi ştiu că vei avea mult succes. Noroc!

— Dar, se bâlbâi Charlie, nedumerită, dar… bine, dar am avut doar un interviu. Adică… drăguţ din partea ta, Henry, dar rezultatul se va afla abia la sfârşitul săptămânii.

— Ai ocazia să-l auzi acum. Am sunat mai devreme la Fitzgerald Denton. Ai primit postul.

— Ce?

— O să primeşti scrisoarea de numire diseară prin poştă.

Zâmbetul lui era încă puţin strâmb, înşelător în blândeţe; ciocni paharul de al ei. Mintea i se limpezi în mod alarmant. Dintr-odată, imaginea restaurantului îi deveni foarte clară.

— Nu am putut să mă abţin să nu-ţi aduc la cunoştinţă vestea. Te-ai descurcat bine.

— Mulţumesc, zise Charlie. Eu… Mare eşti, Doamne!

— Da, zise Henry cu ciudată solemnitate. Aşa e El. Câteodată. Înghiţi o gură de şampanie şi puse la loc paharul pe masă. Acum cred că trebuie să plec. Am o întâlnire importantă la 4: 30, aşa că vă rog să mă scuzaţi. Apropo, mi-am permis să comand un taxi pentru voi. Trebuie să sosească, dar vă rog să mai staţi, dacă vă face plăcere. Trebuie să terminaţi sticla. David, te sun săptămâna viitoare. Charlie, mi-a făcut plăcere. Poate că, după ce o să te vezi cu picioarele sub un birou la Fitzgerald Denton, o să te mai sun.

— Mi-ar face plăcere.

Îi dădu o carte de vizită şi îi strânse din nou mâna. Din simplă politeţe, ea încercă să se ridice în picioare, sprijinindu-se de marginea mesei.

Camera încă se mai învârtea puţin în jurul ei, iar această instabilitate exterioară părea că se potriveşte cu deruta din suflet. Plecarea lui era prea bruscă, vestea realizării ei prea neaşteptată. Bănuia că el îşi folosise influenţa în interesul ei. Ar fi vrut să fie convinsă că reuşise numai datorită meritelor ei.

După plecarea lui, ea se aşeză din nou, mult prea repede.

— Felicitări! spuse David. Nu numai pentru noul serviciu. El e un om căruia nu-i poţi cumpăra prietenia.

— Da? Răspundea mecanic, gândurile învârtindu-i-se în cap.

— Te rog să mă crezi că nu prea e stilul lui.

— Presupun că orice om are un preţ.

Observaţia banală îi scăpă prin reflex. Se gândea la Henry Marriott, un om a cărui integritate părea să fie nepreţuită.

— Sigur că da, spuse David fericit. Suntem cu toţii

nişte măgari atraşi de morcovul rotund şi dulce. Chiar şi eu. Şi tu, draga mea. Ziua de azi n-a făcut decât să-ţi deschidă pofta, l-ai prins gustul, îmi dau seama. Privi în jur după chelner. Ce-ar fi acum să terminăm şampania?

Charlie se lăsă pe spate în scaun, resemnată cu un destin alcoolic, şi recapitulă evenimentele zilei. Presupunea, cu bruma de pragmatism ce-i mai rămăsese, că nu era tiparul obişnuit al unei zile pentru un broker din City.

Se înşela.

Capitolul 3

Charlie locuia de un an în Notting Hill. Înainte stătuse cu chirie într-un apartament din Barons Court, dar apartamentul din Ladbroke Gardens fusese cumpărat în rate, fiind prima ei achiziţie importantă, prima treaptă pe scara afirmării în funcţiile de conducere. Cartierul fusese cândva locul unde se ţineau cursele de cai ale regelui. Astăzi, îmbătrânind cu nobleţe, se ofilise puţin, dar nu decăzuse cu totul. Portobello Road nu era departe, o *„peşteră a lui Aladin"* în aer liber, cu antichităţi reale şi contrafăcute, talcioc şi tombolă, bibelouri şi kitschuri, zorzoane şi bric-ă-brac. De acolo, Charlie cumpărase un serviciu de cafea Wedgewood, o oglindă rotativă victoriană, cu suporturi pentru lumânări de ambele părţi, o pasăre de porţelan, prea ciobită ca să aibă valoare.

Când au intrat hoţii, i-au luat toată tehnologia japoneză, dar i-au lăsat porţelanurile. O surprinsese câtă uşurare simţise; acelea erau lucruri pe care le alesese singură, comori dezgropate din tezaurul de pe Portobello, parte a mediului ei intim. Nu s-ar fi putut ataşa de un televizor. După spargere, chemase o firmă de pază, instalase sistemele necesare vieţii în oraş: zăvoare, yale

speciale, alarmă şi interfon. Alarma era cea mai enervantă, declanşându-se la cea mai mică provocare.

În după-amiaza aceea urcă, clătinându-se, treptele de la intrare, băgă cheia greşită în yala care trebuia – sau în care nu trebuia – şi stătu câteva minute să se gândească ce chei se potriveau şi unde, înainte ca diferitele zăvoare să cedeze unul câte unul şi ca uşa să se deschidă. Corespondenţa îi foşni sub picioare. Încercă să se aplece şi să caute prin ea, dar consideră că nu se va mai putea ridica după aceea, aşa că trase un şut plicurilor şi se îndreptă spre apartamentul ei, din fericire situat la parter. Alte chei, alte broaşte. Noul zăvor era înţepenit, îngreunând intrarea. Când uşa se deschise în sfârşit, alarma – declanşată imediat de ceea ce părea clar intrare cu forţa – începu să ţiuie repetat înainte de a da drumul urletului său răguşit, cu reverberaţii atroce în cap. Căută bâjbâind butonul din dulapul de haine, în drum ciocnindu-se de o masă, şi cu greu reuşi să-l acţioneze. Clopotul nemilos amuţi. Linişte! Acasă! Se prăvăli cu satisfacţie pe canapea.

Apartamentul ei era cel mai mare din imobil, salonul cu vedere în două părţi oferindu-i o vastă privelişte a grădinii particulare din spate. Nu erau multe flori, dar pajiştea tunsă era încadrată de platani, ale căror frunze late ademeneau briza de vară, legănându-se şi foşnind în aerul mişcător. Acesta era de fapt motivul pentru care cumpărase apartamentul, micul sanctuar al amintirilor de la ţară. Copacii şi scoarţa lor pestriţă, soarele şi şoaptele. Erau ca nişte vechi prieteni, puternici şi de nădejde, care se vor afla mereu alături de ea. În apropiere se aflau grădini publice, bine amenajate şi de o seninătate superficială, dar pe sub tufişurile de lângă gard văzuse seringi murdare, prezervative folosite, gunoaiele

respingătoare ale ascunzişurilor vieţii. Pe sub platani nu era decât o linişte binevenită, izolată şi scutită de resturile insalubre.

Dar în ziua aceea soarele nu se arătase constant. Priveliştea norilor călători şi a cerului în continuă mişcare îi păru deodată deprimantă. Desigur, era săptămâna Wimbledon; nu e de mirare că ploua atâta. Cuplă robotul telefonic, dar nu dădu atenţie mesajelor, blestemând însă tehnologia invadatoare. Apoi dădu drumul la televizor – noul, ultraprotejatul ei televizor – şi privi arcuirile obositoare ale mingilor de tenis dintr-o parte în alta a terenului.

Când se simţi în stare să se ridice în picioare, se duse la baie, descălţându-se din mers şi aruncându-şi hainele una câte una. Jachetă, bluză, fustă, sutien aruncate într-un şir tot mai subţire pe covor. Se sprijini de peretele cu faianţă ca să se elibereze de ciorapi şi chiloţi, apoi se îndreptă clătinându-se sub duş, cutremurându-se la primul contact cu jetul de apă. Temperatura varia brusc, sub influenţa mâinii care umbla mereu la robinete; cald, fierbinte, rece. Când temperatura se stabiliză, se întoarse cu faţa în sus spre jetul de apă. Fon dul de ten se descompuse, rimelul se dizolvă şi i se prelinse pe faţă. O cuprinse un val de greaţă, făcând-o să se încovoaie. Era prea mult: vinul, caviarul, supradoza de desfrâu. Organismul ei nu mai suporta. Vomită până nu mai rămase nimic, după care îşi clăti gura şi îşi înfăşură corpul slăbit în prosop. Nu avea putere să se frece bine, aşa că se aruncă sub plapumă, iar comentariul îndepărtat al meciului de tenis o făcu să alunece în somn.

Trecuseră probabil mai multe ore când soneria o readuse la realitate. Dincolo de perdelele trase se lăsase întunericul şi vocea de la televizor se schimbase. Întâi, îşi

închipui că e din nou alarma şi înjură, începând să se trezească, apoi interveni aparatul şi o readuse în simţiri, îşi auzi propria voce, mai apropiată şi mai sonoră decât mormăitul de la BBC, cu un sunet diferit, ca toate vocile înregistrate. *„Alo, aici Charlie. Sunt probabil în baie. Lăsaţi mesajul”*, apoi ţiuitul insistent. Viaţa modernă părea punctată de ţiuituri de clopote, benzi şi transmisii, un cor nesfârşit de automate ciripitoare, acoperind cântecul de păsărele dintr-un trecut idilic. Îşi încordă auzul să recunoască vocea de la telefon, încercând să desprindă cuvintele din zgomotul de fond. Era tatăl ei, dar nu-şi dădea seama ce spunea. Scuză-mă, tată. Încă nu pot să mă scol. Te sun eu, spuse ea în gând. Apoi, cu mare grijă, dădu deoparte plapuma şi-şi coborî picioarele din pat. Aşa ceva nu se admite. Ea trebuia să fie o femeie dură a secolului XX, care îşi putea permite să reziste la o petrecere de o noapte şi să se trezească a doua zi de dimineaţă cu ochii limpezi. Organismul ei pur şi simplu nu era obişnuit cu o repriză la mijlocul zilei.

Neobişnuită cum sunt să beau la prânz…

Se ridică în picioare, lăsând în pat prosopul mototolit, îşi puse un halat somptuos, din garderoba fostului ei logodnic, şi se duse în salon. Împiedicându-se de telecomanda televizorului, mai întâi, îl opri, apoi îl aprinse din nou, fără sonor, ca să prindă ştirile de la ora zece. Trase perdelele la ferestre, despărţindu-se de noaptea de sub platani. Apoi ascultă mesajul de la tatăl ei:

„Bună, scumpo. Eu sunt. David mi-a spus de serviciu. Ai făcut o treabă grozavă. Dacă ai o clipă liberă, sun-o pe mama. Dacă poţi să vii în weekend, o să ne faci o mare bucurie. Zice că au trecut aproape cinci săptămâni şi am început să uităm cum arăţi. Oricum, te sărutăm cu drag. Am încheiat mesajul”.

Charlie apăsă pe buton şi banda se derulă. Îi era groaznic de sete şi se simţea încă prea slăbită, ca să poată vorbi. Căută în frigider, unde găsi apă minerală, suc de portocale şi gheaţă. Combinaţia părea ca o oază în deşert. Aşezată din nou pe canapea, faţă în faţă cu Trevor McDonald, trase concluzia că până la urmă va putea supravieţui vieţii în City.

Pe la ora 8.30, a doua zi de dimineaţă, era aproape complet refăcută, deşi îşi mai simţea puţin stomacul deranjat. Uitase să tragă perdelele la dormitor şi clipea în lumina nemiloasă a soarelui. În bucătărie, adună toate ingredientele leacului pe care tatăl ei îl avea pentru orice efecte ale abuzului de alcool: două ouă crude, puţin sos de roşii condimentat şi un praf de piper negru, măcinat. Bătu spumă amestecul respingător şi-şi luă curajul să-l soarbă dintr-o înghiţitură.

— *„Două lucruri am învăţat în armată, spunea deseori tatăl ei. O cură garantată împotriva mahmurelii şi cum să mănânc rahat. Amândouă s-au dovedit esenţiale şi în civilie".*

Charlie, cu un fler infailibil, învăţase de la el. Încălzi paharul pentru ca amestecul să nu se lipească de el, inspiră adânc şi îl dădu pe gât. Odată ce reuşi să-l treacă de papiţele gustative, începu să se înviorează. Conecta la priză maşina de cafea şi se duse să verifice corespondenţa şi telefonul.

Nu găsi nicio scrisoare de numire. Marriott sigur nu minţise, dar poate că se înşela. Poate că Fitzgerald Denton spusese *„O avem în vedere"* sau *„E prima pe listă"* – ceva de genul ăsta. Uşor de interpretat greşit. Dar nu, Henry Marriott nu era genul de om care să interpreteze greşit. În timp ce-şi bea cafeaua, se strădui să înlăture orice speculaţii, răspunse mesajelor telefonice şi aranjă să se

întâlnească cu o prietenă, Caroline Elliott-Browne, la clubul ei de gimnastică din Fulham Road. Se îmbrăcă cu grijă – atentă să nu-şi tulbure stomacul – cu costumul de baie, treningul şi pantofii de gimnastică. Ajunsă în stradă, chemă un taxi pentru Holmes Place.

Când ajunse acolo simţi că organismul îi revenise la normal – miraculosul remediu lucrase din nou – dar nu avea deloc intenţia să-i ofere provocări suplimentare sub formă de efort fizic. Ocoli sala de gimnastică şi se duse la saună. Spre bucuria ei, nu era nimeni înăuntru. Nu se simţea deloc atrasă de conversaţiile despre condiţia fizică, despre kilometrajul atins pe păşitoare, despre litrajul ridicat pe aparatul de forţă sau despre numărul de lungimi de bazin realizat. Se aşeză în liniştea vătuită a cabinei de bârne, sperând că va putea să asude de una singură, măcar o vreme. Imaginea lui Henry Marriott îi tot revenea în minte. Se întreba dacă avea să-l mai revadă şi dacă, după ce se va integra în peisajul din City, el îşi va schimba purtarea faţă de ea.

Zece minute mai târziu strălucea de transpiraţie, iar căldura intensă îi crea claustrofobie. Oare Henry reuşise cumva să-i asigure postul la Fitzgerald Denton? L-ar fi obţinut ea, dacă el nu dădea telefon. Dar oare chiar obţinuse slujba? Plecă din cabina de lemn, îşi luă avânt şi sări în bazinul cu apă rece ca gheaţa. Contrastul o făcu să-şi piardă respiraţia; gâfâi, mut ca un peşte, în apa congelată. Căţărându-se din nou afară, tremurând, nu putea să se convingă că acest bizar mod de tortură îi făcea chiar bine, decât că şocul fizic îi înlăturase din minte îndoielile, lăsându-le în aceeaşi amorţeală în care îi era cuprins şi corpul. Se întoarse în saună şi se frecă cu prosopul, turnând un polonic de apă verde, cu miros de pin, peste jăraticul din foc. Acesta sfârâi, împroşcând cu

aburi, umiditatea devenind copleşitoare. O cuprinse amorţeala şi se lăsă pe treapta cea mai de jos a băncilor de scânduri, coborându-şi capul între genunchi. Spre neplăcerea ei, auzi deschizându-se uşa. Boarea de aer proaspăt îi împrăştie ameţeala, urmată imediat de mirosul de neconfundat de Chanel 19. Era Caroline Elliott-Browne.

— Scumpoi Ce veste minunată! O smulse pe Charlie de pe banca pe care se prăvălise şi o sărută întruna pe obraji, aproape ameţind-o din nou. Şi arăţi extraordinar. Doamne, trebuie să-mi revin! Am o mahmureală oribilă.

Ce spuneai?

— Extraordinar, repetă Charlie, mecanic.

— Scumpo, nu fi ca un ghimpe în coastă. Dacă acum te-ai apucat să duci o viaţă sănătoasă şi să te scoli devreme… chiar, de ce te-ai sculat atât de devreme? M-ai sunat înainte de ora nouă.

— M-am culcat devreme, spuse Charlie, slab. Mai precis, imediat după prânz.

— Doamne! exclamă Caroline. Ce prânz a mai fost şi ăsta?

Charlie îi povesti. Caroline refuză plăcerea îndoielnică a bazinului îngheţat.

— Când o să devin masochistă, o s-o fac cu bice şi lanţuri, nu cu apă rece. Şi la duş, şi în timp ce se îmbrăcau, îşi interogă prietena cu privire la Henry Marriott. Sunt sigură că am auzit numele ăsta. Ceva în legătură cu o fuziune sau o preluare de companie. În orice caz, o să mă interesez la telefonul fără fir. Cam ce vârstă are?

— Nu ştiu exact. Peste cincizeci. N-am stat atât de aproape, cât să-i pot număra inelele.

— Dar totuşi, completă Caroline. Căsătorit? Aşa sunt toţi.

— Despărţit.

— Cât de despărţit? insistă Caroline. Vorbeşte mai clar. Despărţit printr-un perete, printr-o centură de castitate, printr-un strat subţire de Janet Reger? Sunt atâtea grade de separare.

— Ea e într-un fel de azil, spuse Charlie, nedorind să intre în amănunte.

— Dumnezeule! Ca doamna Rochester. Eşti sigură că nu are vreun conac gotic la ţară, în care o Ţine încuiată în pod, îngrijită de o sinistră călugăriţă?

— Evident că nu, i-o reteză Charlie. E extraordinar de civilizat. Foarte sensibil: se simte. Are în el atâta suferinţă stăpânită.

— Drace! înjură Caroline, apoi oftă şi îmbrăcă jacheta unui trening care nu văzuse în viaţa lui un teren. Bine, m-am prins. Dur pe dinafară, moale pe dinăuntru, o idee de amărăciune în dulceaţă. Exact ca bomboanele mele preferate cu lichior. Să sperăm că amărăciunea nu e cianură. Genul ăsta e întotdeauna irezistibil – ca şi bomboanele. Ei, ce zici dacă am merge acum să sărbătorim? Am o sticlă de şampanie în frigider acasă. Mă simt mult prea sănătoasă după duş. Trebuie să-mi dreg ficatul.

— Sănătoasă? Charlie era indignată. Nici măcar n-ai sărit în bazin.

— Ăsta-i un club de sănătate, sublinie Caroline. Mă simt sănătoasă. Hai, am maşina afară. Ai venit cu a ta?

— Nu, am luat un taxi. Tu de ce naiba ai venit cu maşina? Doar stai aici, după colţ.

— Doar nu era să vin pe jos: e periculos. Atâta fum de eşapament – monoxid curat. Ţi-ai luat sacul? Bine. Hai că te duc cu maşina.

Caroline lucra la departamentul Relaţii cu Publicul. Orele de program erau ocupate cu şedinţe de corporaţie,

prânzuri de lansare a produselor, petreceri pentru presă, astfel că aspectul social al vieţii ei consta din petreceri de lansare a produselor, şedinţe de presă, dineuri ale corporaţiilor. Fiecare seară se încheia la un club noapte şi începea dimineaţa cu o cafea tare. Avea prietene care intraseră în spital, încercând să ţină pasul cu ea.

Se spunea că ea are nu atât poftă de viaţă, cât o dependenţă; o seară petrecută acasă era pentru ea o foamete. Arăta din ce în ce mai bine, cu cât se ambala mai mult: la un metru şaptezeci, avea o siluetă cu tendinţe de opulenţă, talie subţire compensată de rotunjimi bine plasate, făcând ca toaletele cele mai sobre să pară pe ea extravagante şi sexy. Capacitatea ei extraordinară de a absorbi alcoolul îi dădea tenului o strălucire catifelată, iar părului un luciu de mahon. Charlie, una dintre puţinele persoane care putea supravieţui o perioadă lungă în compania ei, se simţea neobişnuit de fragilă alături de ea, uneori aproape ştearsă.

Caroline avea o casă în Hollywood Road, cumpărată de un prim soţ bogat şi, din fericire, naiv, care dispăruse din viaţa ei, probabil epuizat, după vreo şase luni. Ea ceruse divorţul şi rămăsese cu casa. Soţul numărul doi adusese o armată de decoratori care transformaseră, refăcuseră şi remobilaseră totul cu cheltuieli aiuritoare, depăşind cu mult bugetul alocat. Caroline îl dăduse afară pe soţul respectiv, cu decoratori cu tot, după ce îl prinsese în flagrant delict, în dormitorul pentru oaspeţi, cu un tânăr fermecător, care se ocupa de tapiserie. Rămăsese cu prada de după căsătorie, liberă să se concentreze asupra unei vieţi şi a unei cariere.

Desfăcură sticla de Bollingerr şi ciocniră pentru succesul lui Charlie.

— Ce-ar fi să terminăm sticla, propuse Caroline după

un timp. La urma urmei, tot nu rezistă dacă o desfaci. O invită pe Charlie la o petrecere la ţară, la sfârşitul săptămânii următoare, sugerând, ca stimulent de valoare îndoielnică, că o să fie ceva mult prea îngrozitor.

— Îmi trebuie sprijin moral, dragă. Nu poţi să mă laşi. Închipuie-ţi un weekend întreg cu o mulţime de oaspeţi îndrăgostiţi de rustic şi de bere de casă. Reţeta sigură pentru plictiseală.

— Ştii precis că asta le place? întrebă Charlie, pălind.

— Nu chiar, recunoscu Caroline. Dar simt asta – aici. Îşi apăsă un sân superb. Oricum, tu eşti acum pe creasta valului. Poţi să faci faţă la aşa ceva fără probleme. Suntem prietene, nu?

— Nu pot să-mi iau angajamentul, spuse Charlie, pe motiv că mi-ar putea atrage acuzaţii.

— Te rog, scumpo, se văicări Caroline.

Când sticla se golise, Charlie se lăsase convinsă. Îşi ceru scuze că nu putea să participe la o şedinţă prelungită, invocând motivul că trebuia să-şi viziteze părinţii, dar acceptă să vină la petrecerea de sâmbătă şi să meargă cu maşina la casa strămoşească, duminică la prânz.

Când deschise uşa, văzu scrisoarea de numire pe covoraşul de la intrare. Imediat îşi dădu seama ce este. O luă şi se duse în grădină, dar o deschise abia după ce se aşeză pe iarbă, sub platani. Fitzgerald Denton avea plăcerea să-i aducă la cunoştinţă că va fi primită în colectivul său de lucru, cu începere, dacă se poate, de la începutul lui septembrie. Salariul iniţial nu era mare, dar suficient să acopere ratele de la casă, însă perspectivele ce i se deschideau i se părură deodată nesfârşite. Va deveni un locuitor al acelui tărâm fermecat de bani şi putere, călătorind cu clasa întâi în marile oraşe ale lumii, un jucător cu mâna mereu plină de aşi.

— *„Un broker de succes poate uşor să câştige peste 100 K”,* spusese la un moment dat Henry Marriott, între file şi crame brulie. Cuvinte seducătoare, cântec de sirenă în urechi neaştupate şi fără cineva care s-o lege de catarg şi s-o conducă dincolo de ele în siguranţă.

„Afurisit om” îşi spuse ea şi citi din nou scrisoarea. O reciti. Rămase în grădină până când lumina începu să scadă şi şoaptele copacilor deveniră parcă mai puternice. Briza de seară se iscase de nicăieri şi deodată dispăru toată căldura zilei. Norii învăluiră soarele la apus. Era ca în ziua dinainte, la staţia de metrou, vreme cenuşie şi schimbătoare, vântul alungând norii pe cer. Se simţi străpunsă de un fior.

Auzi primele picături de ploaie căzând pe frunzele de deasupra. Ar fi trebuit să meargă în casă de mult. Intră, alergând, în apartament, având în faţă o seară aşa cum Caroline n-ar fi putut-o suporta, şi luându-şi angajamentul s-o sune pe maică-sa.

Petrecerea de sâmbătă se dovedi suportabilă – prezicerile lui Caroline despre asemenea dezastre rareori se dovedeau reale – şi a doua zi Charlie se duse cu maşina la casa părintească din Chichester. După ce ajunse acolo, se simţi bucuroasă că venise. Bunica ei, pe care n-o mai văzuse de aproape un an, sosise şi ea, iar acum Charlie stătea pe canapea alături de ea, apucându-i mâna şi încercând să-i spună cât de rău îi părea că, fără să vrea, a neglijat-o. Bunica părea cam slăbită – avea impresia – ridurile strânse în jurul nasului impozant

— Cutele unei vieţi pline de griji, dar şi de voioşie –, înmulţindu-i-se pe chip. Mâna pe care o strângea Charlie părea aeriană, o gherujă fină, acoperită cu un strat subţire de piele.

— Cred că sunt zece luni de când n-am mai fost la

Ballard, socoti Charlie. E îngrozitori Nici nu ştiu cum a zburat timpul.

— Tinereţe. Bunica zâmbi uşor. Te grăbeşti atâta să dai cu capul înainte în viaţă, că nu mai stai să numeri zilele. E mai rău când îmbătrâneşti, o să vezi, când începi să socoteşti lunile şi anii, încercând să te agăţi de timpul care ţi se scurge printre degete. Când eşti tânără, crezi că ai tot timpul. Este o contradicţie interesantă: alergi înainte, ca să ajungi într-un loc în care crezi că nu vei ajunge niciodată, dar când ai ajuns, dai peste bătrâneţe, peste moarte. Când ajungi însă acolo, e prea târziu să încetineşti. Acum eşti în vâltoarea primăvăratică a vieţii: bucură-te de ea! Eu aşa am făcut. Nu sunt eu omul care să-ţi spună s-o iei încet, să ai grijă, să te uiţi în amândouă părţile, nimic de genul ăsta. Sfaturile bătrânilor sunt atât de terne! Nu vreau să mă crezi o bătrână învechită, care-ţi face morală; în plus, chestia asta nu e bună niciodată.

— Nu eşti niciodată învechită, bunico, zise Charlie şi, cuprinsă de remuşcări, îi strânse mai tare, dar cu grijă, mâna. Mă bucur de toate sfaturile pe care mi le dai, ştii asta. Mă gândesc deseori la tine. Cred că problema cu familia este că ştii că au fost mereu toţi alături de tine şi-ţi închipui că aşa o să fie şi mai departe, ceva constant şi permanent, ca nişte copaci, numai că…

— Numai că eu nu o să fiu veşnic aici, spuse cu blândeţe bunica. Niciunul dintre noi nu va fi. Ehei, ce înseamnă să fii tânăr! Şi deodată, ochii albaştri i se aprinseră de amintirea năzdrăvăniilor de odinioară. Speranţa îţi dă strălucire şi aripi. Asta îmi place. Când eşti lângă mine, mă molipsesc şi eu puţin.

Charlie râse, mângâindu-i degetele subţiri.

— La un pic de strălucire atunci. Dacă postul se dovedeşte aducător de bani, o să-mi rămână o grămadă de

cheltuit. După ce mă obişnuiesc cu programul, o să vin să te văd la sfârşitul săptămânii şi o să mergem la cafeneaua aia mică, unde mă duceai la ceai când mă scoteai de la internat. Acolo unde chelneriţele aveau întotdeauna şorţ alb şi bonete apretate, ca subretele franţuzoaice de la teatru. Pariez că acum nu mai e aşa. Acum probabil că au părul roz, mestecă gumă şi poartă blugi.

— S-a dus, spuse bătrâna şi Charlie avu impresia că se cutremură. Mergeam acolo în fiecare vineri cu bunicul tău când trăia. Lui îi plăcea grozav, deşi nu ştiu prea bine de ce. Nu era deloc genul de local care îi plăcea de obicei.

— Nu, aşa e, confirmă Charlie. Ceaiul la Ritz era mai aproape de stilul lui, precum şi Royal Doulton şi prăjiturile scumpe. Sau şampania şi sandvişurile cu anşoa. Probabil că o cafenea de ţară i se părea cam copleşitoare.

— Nu tocmai. Surâsul vag reveni, deodată fantomatic. Avea o aventură cu una dintre chelneriţe. Subreta vieţii lui, evident. Asta vedea probabil la ea. Ce este din partea ta, dragă! Înainte nu puteam să înţeleg.

— Dar, cum ai aflat? O privi Charlie, îngrozită.

— De fapt, nu ştiam. Dar a venit apoi la înmormântare, toată în negru, foarte ostentativă. Vulgară. Culoarea gri ar fi fost mai discretă şi mai de bun-gust. Oricum însă, când am văzut-o acolo, am ştiut. Evident, bănuiam de mai multă vreme, dar…

— Intuiţie feminină, sugeră Charlie.

— O, nu. Ceva mult mai simplu. Bunicul tău ţinea foarte mult la mine, dar când, în fine, a încetat să se mai intereseze de unele lucruri, am ştiut că nu puteau fi decât două motive. Ori îşi pierduse interesul, ori avea interes în altă parte. Subreta franceză, vezi. Un secret picant. Bunicului tău îi plăceau secretele picante. Asta îl ţinea tânăr, aşa că nu i-am reproşat. Şi m-am străduit din

răsputeri să nu-mi pese. Sclipirea unei lacrimi eclipsă scânteirea ochilor. Căută o batistă şi o lăsă pe Charlie să i-o ia din mână, şi să-i şteargă picătura cu pricina. Era o batistă frumoasă, chiar dacă destul de uzată, cu dantela veche destrămată şi având culoarea ecru îngălbenită. Veche şi de preţ, ca şi stăpâna.

Charlie căută răspunsul potrivit, dar nu-l găsi. Liniştea se prelungi plăcut, neforţat.

În cele din urmă, bunica îşi luă înapoi batista şi o vârî în mânecă.

— Nu ştiu dacă taică-tău ţi-a spus, dar am de gând să scot Ballards pe piaţă. Dacă vrei să mă mai vezi acolo, trebuie să vii repede. Am discutat mult despre asta cu părinţii tăi şi am căzut de acord că e prea mare şi incomodă. În caz că mi se face rău acolo, nici nu pot să strig după ajutor. Se aud atâtea poveşti îngrozitoare! mai bine să vând şi să investesc suma, în caz că o să fie nevoie să mă retrag la un Sanatoriu. Pronunţă cuvântul cu majuscula subliniată. De fapt, sper să nu se întâmple una ca asta. Aş prefera să mă sting cât mai repede, ca să vă rămână şi vouă ceva.

— Nu vorbi aşa! spuse Charlie, deznădăjduită. Te rog, nu mai vorbi aşa. Bunico, întotdeauna ai iubit Ballards. Chiar trebuie s-o vinzi?

— Aşa e mai bine. Bunica părea mai curând obosită, decât convinsă. O să mă mut aici. Debaraua veche de pe palier poate fi transformată într-o bucătărioară ca să pot să-mi gătesc singură şi să chem musafiri la ceai, fără să deranjez pe nimeni. Nu vreau să vă incomodez pe niciunul.

— Cum să ne deranjezi, insistă Charlie. Nu e deranj să îngrijeşti pe cineva drag. Tăcu o vreme „pentru a se obişnui cu schimbările în perspectivă. Bunico, cât crezi că o să obţii pe Ballards?

— Agentul a evaluat-o la 280.000 de lire, dar se pare că piaţa merge încă destul de greu, aşa a spus el – merge greu ca melcul – şi s-ar putea să trebuiască să mă mulţumesc cu mai puţin. Nu-mi pasă. Bunicu-tău a cumpărat casa după război. N-o să-ţi vină să crezi cât a dat pe ea. Şapte mii de lire! Şi vezi, asta însemna mult, pe vremuri. Puteai să cumperi ceva foarte bun cu doar câteva sute, aşa că Ballards era ceva magnific oricum ai fi luat-o. Sigur, ea de fapt nu s-a schimbat, nu valorează mai mult, doar că a scăzut valoarea banilor. Asta mă cam sperie. Acum vă străduiţi cu toţii să puneţi bani la bancă şi când ajung acolo, valoarea lor pare să tot scadă, până când o sumă, cu care puteai cumpăra o cină cu trei feluri, nu-ţi mai asigură nicio ceaşcă de ceai. Asta nu te îngrijorează?

— Nu prea, zise Charlie. Ţine de economie. Trebuie să pui banii la treabă şi să-i înmulţeşti. Trebuie să-i investeşti.

— Ştiu, spuse bunica. Am un încântător consilier financiar, care îmi spune asta mereu. Dar e foarte greu de înţeles.

Se aşezară toţi patru la masă. Mesele în familia Christie erau întotdeauna o ceremonie; aşa îi plăcea tatălui ei. Şerveţele, farfurioare pentru garnitură şi castron de argint. Voia ca familia să se schimbe pentru cină, nu neapărat în haine de seară, dar măcar cu altceva, asta făcând parte dintr-un ritual important pentru el. Încă un ritual masculin, se gândi Charlie. Apetitive în salon, cină în sufragerie, cuţitele şi furculiţele, pentru fiecare fel, înşirate de o parte şi de alta a farfuriei, paharele aşteptând vinul. Conversaţia se învârti în jurul mutării bunicii, transformării debaralei, noului post al lui Charlie. Pe la ora zeo bunicii începu să-i fie somn, aşa că Susan o conduse la culcare.

Tatăl lui Charlie se uită în urma lor, expresia feţei lui trădând o uşoară îngrijorare, specifică nerăbdării lui. Charlie îşi dădu pentru prima oară seama că nerăbdarea făcea parte din el, constituind sentimentul său lăuntric, propria sa îndoială sau dezamăgire. Educaţia primită 71 obişnuise că bărbăţia presupune deplina stăpânire de sine, ascunderea emoţiilor şi mai ales o indiscutabilă siguranţă de sine, esenţială pentru masculul dominant. Era un rol în care nu-şi aveau locul îndoielile. Dar şi el era un om supus emoţiilor. O vedea pe mama lui stingându-se, fapt ce îl tulbura şi-l speria în acelaşi timp, simţind reacţii nedorite, pe care nu ştia cum să le interpreteze. Apoi îşi reluă aerul eficient, practic, autoritar.

— Nu cred că bunica o mai duce mult, spuse cu bruscheţe.

— Arată destul de bine, susţinu cu încăpăţânare Charlie, nedorind să se gândească la pierderea ei. Îi trebuiseră luni de zile să se obişnuiască cu moartea bunicului. Are un aer mai diafan în ultima vreme, dar asta e normal, nu? Se întâmplă deseori cu bătrânii. Dar e destul de stăpână pe situaţie, ca întotdeauna.

— Inima a cam lăsat-o, îi spuse George Christie fiicei lui, fără să se uite spre ea, cu privirea pierdută în paharul gol. A avut câteva crize în ultima vreme; se pare că are angină. Scutură din umeri, înlăturând subiectul neplăcut de discuţie şi îşi ridică din nou privirea. Ce zici de un păhărel de porto? Am o sticlă pe care am luat-o zilele trecute de la Warre's. Mi-au trebuit douăzeci de minute, ca să o decantez. Ceva grozav. Se duse la bufetul în care îşi ţinea băuturile preferate şi scoase o carafă de cristal.

Charlie se gândea să continue discuţia, întrebând de ce mama ei trebuia să fie singura care să îngrijească de bunăstarea bunicii, dar renunţă. Tatăl ei era prea legat de

vechile obiceiuri ca să accepte schimbări de atitudine cutremurătoare. Sorbi din pahar, apoi spuse cu oarecare ezitare:

— Ai ştiut vreodată povestea cu bunicul şi chelneriţa de la cafeneaua de lângă Ballards?

— Cine ţi-a spus?

— Bunica. Înainte de masă.

— Dumnezeule! Da, cred că are impresia că ai ajuns la vârsta când poţi să discuţi ca între femei, cum s-ar spune. Totuşi…

— Ştiai? întrebă Charlie.

— Da, sigur. Era unul dintre acele lucruri pe care le ştie toată lumea şi nu le pomeneşte nimeni, dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi e o treabă bună. Am ajuns astăzi să vorbim despre prea multe lucruri pe care mai bine le-am păstra sub tăcere, dacă vrei să ştii părerea mea. E bună şi sinceritatea, dar puţină reticenţă poate să se dovedească cu mult mai convenabilă. Uită-te la bunica: probabil că a ghicit ce se petrecea, dar cel puţin nu a trebuit să sufere neplăcerea de a o auzi. Fără scene urâte, fără încurcături de divorţ. Mulţumesc lui Dumnezeu! Oricum, nu cred că era ceva prea serios, de fapt. Nu chiar o aventură, mai mult un flirt.

— Aşa crede şi bunica, spuse Charlie.

Se lăsă o scurtă tăcere, apoi ea schimbă subiectul:

— Ce o să faceţi cu banii luaţi pe Ballards?

— O să intre într-un fel de cont, presupun. Dobândă mare şi toate celelalte. Nu mă prea pricep la astfel de lucruri. Nu sunt contabil.

— Consultantul ăsta financiar al bunicii, întrebă Charlie, cât de bine se pricepe?

— Ar cam trebui să se priceapă. A fost recomandat de un prieten al bunicului de la regiment, din câte am înţeles.

Poţi să încerci să vorbeşti cu ea, dacă vrei. Dar ştii, oamenii din generaţia ei nu prea vor să-şi afişeze problemele financiare. Ar putea rămâne cu impresia că ţi-ai băgat nasul. Oricum, s-ar putea să nu accepte sfaturi de la o puştoaică. Îi adresă un zâmbet larg, jumătate afectuos, jumătate batjocoritor.

— Ce zici de încă un păhărel?

Capitolul 4

Restul verii trecu ca o nebunie. Agenda lui Charlie era plină de însemnări, prânzuri prelungite cu cocktailuri, apetitive de după-amiază, ce se prelungeau până la cină. Se duseseră la Ascot cu Caroline Elliott-Browne, amândouă fâţâindu-se prin faţa tribunei regale, cu pălării uriaşe create de o prietenă comună. Charlie se ascundea sub un bor imens, de culoare albastru-închis, cu o panglică de voal încreţită nici d'abeille şi o orhidee naturală. Caroline avea un voal roz-somon de şifon peste pălăria de pai negru, împodobită cu o floare de un oranj imposibil, semănând cu o uriaşă crizantemă. Soarele strălucea, şampania curgea valuri, orhideea se ofilea. Din când în când aruncau câte o privire spre pista de călărie.

Charlie pariase pe calul reginei, Aureole, la Hardwick Stakes, pentru că-i plăcea cum arăta – o impresie pe care Caroline o considera frivolă – şi avusese satisfacţia să-l vadă ajungând victorios la mustaţă, aducându-i un câştig de şaizeci de lire. Se întorsese epuizată la Holland Park, numai ca să dea peste o altă petrecere, o altă cină, un nou pas pe calea alcoolismului.

Între timp, agenţia găsise un client pentru Ballards, dar scăzuse preţul cu câteva mii şi se făcuse schimbul de contracte înainte de sfârşitul lunii. Era în curs transformarea debaralei, iar bunica începu procesul

laborios de sortare a mărunţişurilor adunate într-o viaţă, împachetând cele esenţiale, hotărând ce să păstreze, ce să vândă şi ce să arunce. Cele mai multe mobile mergeau la licitaţie, dar spusese că, dacă cineva din familie doreşte să păstreze vreuna, sunt liberi să vină s-o ia.

Charlie îşi luă un scaun preferat, o măsuţă cu încrustaţii şi o pictură în ulei, cu cai sălbatici galopând în furtună, care întotdeauna îi stârnise imaginaţia în copilărie. Bunicul obişnuia să spună una dintre cele mai interesante poveşti ale lui în legătură cu măsuţa: cum o cumpărase de la un fachir în vremea când făcuse serviciul la Regimentul 10, Puşcaşi Balouch, la frontiera de nord-vest, cum ordonanţa i-o cărase în spate mai bine de o sută de mile şi cum le salvase ea viaţa amândurora când îi atacase un trib de rebeli. Apoi întorcea măsuţa cu picioarele în sus şi arăta semnul de pe spate, unde se înfipsese glonţul.

— Pe glonţul ăsta era scris numele meu, spunea el, sau al lui Ranjit, iar Charlie pipăia cu degetul adâncitura din lemn şi savura sentimentul de aventură şi pericol. Bunica nu-i spusese niciodată că măsuţa fusese cumpărată cu şapte şilingi şi şase pence de la un magazin de vechituri din Finchley, când bunicul fusese în permisie de boală. Vedea expresia vrăjită de pe faţa lui Charlie şi zâmbea în sinea ei. Nu era genul de om care să strice o poveste frumoasă.

Bunicul tare se mai pricepea la poveşti, îl citise lui Charlie toate piesele clasice: *„Familia elveţiană Robinson”, „Insula comorilor „Jim Davis”* şi majoritatea povestirilor lui Edgar Rice Burroughs şi John Buchan. Mai mult poveşti pentru bărbaţi, aventuri cu piraţi şi exploratori, contrabandişti şi cowboy.

Charlie, plictisită de Enid Blyton şi cărţile cu poney

pe care le citeau colegele ei, se îndrăgostise de toate acestea. Uneori, se aşeza împreună cu bunicul în lumina de seară, ascultând poveşti de dragoste şi de bravură, căutări cavalereşti şi fapte de disperare, transportată pe aripile fanteziei în locuri cu nume exotice: Timbuktu şi Katmandu, Samarkand şi Trebizonda, Chimborazo, Cotopaxi, Coromandel. El îşi înflorea şi îşi înfrumuseţa propriile aventuri, insuflând vivacitate celei mai plicticoase naraţiuni, schimbându-şi vocea şi accentul după personaj. Împreună cu Charlie, juca un joc al lor, în care el cita un rând sau două cu o anumită intonaţie şi ea trebuia să ghicească din ce carte erau luate şi care e autorul. Era un joc la fel de închis pentru ei ca un cod personal; îl mai jucau încă atunci când Charlie se făcuse mare.

Murise în somn, pe neaşteptate şi fără să fi dat vreun semn. Află mai târziu că bunica se dusese să se culce în seara aceea, după ce el o sărutase ca de obicei pe obraz, iar pe la ora trei dimineaţa se trezise brusc, simţindu-l cutremurat de un puternic fior. Aprinsese lumina, crezând că va trebui să-i liniştească după un coşmar, dar el murise. Ea se sculase, îşi pusese halatul şi stătuse o vreme lângă el. Apoi se dusese jos să-şi facă un ceai. Dusese ceainicul sus pe o tavă şi se aşezase, aşteptând să se sedimenteze, apoi, abia când începuse să toarne în ceaşcă, îşi dăduse seama că adusese două ceşti şi două farfurioare. Rămăsese cu bunicul, ţinându-i mâna până când se răcise.

Când lumina zorilor se strecurase pe sub perdele, îl sunase pe tatăl lui Charlie.

— George, sunt mama, spuse, iar el îşi amintea mereu că vocea era cât se poate de clară şi de controlată, Iartă-mă că te trezesc atât de devreme, dragă, dar am veşti proaste. Tata a murit azi-noapte. Poţi să vii acum?

Charlie îşi iubise foarte mult bunicul. Măsuţa

însemna pentru ea o bucăţică din el, o pietricică fermecată cu care putea să: i reînvie toate poveştile. Acum, o ţinea în apartament şi avea încredere că alarma şi zăvoarele o vor păstra în siguranţă. Oamenii, se gândea ea, nu sunt la fel de uşor de păstrat.

Spre sfârşitul lui iulie, Charlie participă la Chantilly – la periferia Parisului la Cupa Dianei. O invitase fostul logodnic, Michel de Boismenu, care încerca să reînnoade prietenia sau cel puţin să se despartă de ea în dormitor mai degrabă decât în cimitir.

Zilele de curse în Franţa erau invariabil ocazii pentru creatorii de mode, bărbaţii în costume Armani, femeile în toalete Claud Montana, dar, cu tot fastul, Charile nu se distră prea bine. O îngrijorare greu de definit îi mocnea în subconştient. Pierdu trei sute de franci pe favorit şi Michel profită de o aversă subită de ploaie, ca să o înghesuie sub o poartă. Se eliberă printr-o combinaţie de forţă fizică şi tact, constatând că, dacă din dragoste mai rămâne ceva, din pasiune nu mai ai ce culege.

Michel provenea dintr-o familie veche şi extrem de bogată, ce deţinea câteva podgorii renumite din valea Loirei. Sufletul lui însă era mai presus de viticultură şi prefera o pretinsă luptă cu sărăcia imaginară pe malul drept, ducând ceea ce îşi închipuia cu duioşie că e o viaţă boemă de artist neînţeles. Deoarece avea un spirit extravagant, gusturi costisitoare şi prea puţin interes pentru aspectul degradant al câştigării banilor, fondurile părinţilor îi întreţineau modul de viaţă, iar unele galarii, cu simţul afacerilor, îi expuneau uneori lucrările. Mare parte dintre acestea erau studii de nuduri ale lui Charlie, din fericire de nerecunoscut datorită amierismelor artistice şi talentului îndoielnic de desenator. Nu era niciodată sigură cum le-ar fi considerat părinţii ei, deşi, în mod paradoxal,

se gândea că bunica ar fi chicotit în sinea ei.

Pozatul fusese, desigur, doar un preludiu la sex – sex din belşug –, împingând parametrii eroticului dincolo de ceea ce era, pentru Charlie, un teritoriu neexplorat. Cu ajutorul unor materiale ajutătoare – urmărirea de filme pornografice, punerea în scenă a unor şarade groteşti, în care Charlie era Madame de Montespan, stând în faţa unui altar de catifea neagră, iar Michel interpretând dublul rol al Regelui Soare şi al satanicei Nemesis –, procesul în ansamblu ascundea un aer de pericol, probabil inofensiv, dar destul de excitant pentru a da fiori, destul de desfrânat pentru impresia de decadenţă, o parte vie a legendei întruchipate de Paris.

O vreme, găsindu-se implicată într-un scenariu gen Andy Warhole, guvernat de pasiuni carnale, pe pânză şi în realitate, Charlie avea impresia că simte viaţa, gustă pasiunea, recreează legenda Simonettei Vespucci şi a altor sute ca ea, modele ale căror corpuri fuseseră imobilizate de talente nemuritoare în culori de neşters. Dar, treptat, jocurile începură să-şi piardă din interes, patima se stinse şi începu să vadă atât pasiunea, cât şi pictura într-o lumină mai realistă. Acum, plecând cu ultimul zbor de pe aeroportul Charles de Gaulle, îşi dădea seama că logodna lor nu fusese decât un alt pretext de petreceri, căsătoria proiectată fiind doar o halucinaţie drogată. Avea să ţină întotdeauna la Michel – era alarmant să te gândeşti că o ardoare atât de violentă şi de distrugătoare putea să dispară fără urmă –, dar acum înţelegea că nu vor putea fi niciodată *„doar buni prieteni”,* nu vor putea să se întâlnească ca amici în societate. Resturile de tandreţe şi de regret erau prea aproape şi prea dureroase să poată fi uitate cu uşurinţă. Era o greşeală să te agăţi de trecut sau – ca în cazul lui Michel – să laşi trecutul să se agaţe de

tine. Pe când Parisul i se întindea la picioare, pierzându-se într-un nor, dispărând în abur de parcă întregul oraş nu avea mai multă consistenţă decât un miraj, ea îşi întoarse gândurile spre viitor. Un post nou, o lume nouă.

Un alt vis după care alerga.

Capitolul 5

În prima zi de luni din septembrie, Charlie se trezi cu o jumătate de oră înainte să sune ceasul deşteptător. Se simţea deosebit de emoţionată, ca la începutul trimestrului la o şcoală nouă, unde venea pentru prima dată îmbrăcată în uniformă, dar fără să-şi cunoască noii colegi şi fără să le înţeleagă glumele. Îşi alesese destul de greu toaleta, încercând mai multe variante, cu o seară înainte, şi hotărându-se până la urmă pentru o cămaşă de mătase albă şi un costum de comandă, versiunea ei de stil City.

Se sculă repede, vioaie, intră sub duş, apoi, încă udă, în bucătărie. Nu avea lapte pentru cafea şi se simţea prea surescitată să o bea neagră. Nu avea rost. Stropi cu Chanel câteva puncte unde-i bătea pulsul, aruncă o privire în oglindă şi ieşi pe uşă.

Luă metroul până la Bancă, coborî pe peron şi se simţi plutind ca un fulg într-un val da costuma de birou. Desfăşurându-se la lumina zilei, curentul se împărţea şi se tot împărţea, în grupuri de trei sau de doi şi Charlie se pomeni separată de mulţime, croindu-şi drum spre birourile Fitzgerald Denton. Era o zi frumoasă şi clădirile erau scăldate într-o lumină slabă, care împrumuta tonuri calde faţadelor crem şi bej, colorând ferestrele de strălucirea verii târzii. Tuşea şi murmurul străzii, graba trecătorilor, feţele preocupate şi tropăitul de paşi contribuiau la crearea unei atmosfere de stup imens, complicat, în care un roi uriaş de albine îşi vedeau de

treabă la nesfârşit. Charlie găsea în această agitaţie un stimul şi mersul grăbit îi calmă nervii.

La intrarea în clădire îi zâmbi portarului. El îi răspunse la fel, dar, o clipă, expresia îi rămase impasibilă. Evident îi trebuiau câteva minute ca să-i găsească loc în catalogul lui de amintiri. Atâtea chipuri îi treceau dimineaţa pe dinainte, deşi rareori luminate de un zâmbet atât de sincer.

Liftul era aglomerat şi se oprea la fiecare etaj. Charlie coborî la etajul al paisprezecelea, urmată de un grup de secretare, şi se duse mai întâi la toaletă pentru a se aranja. Ceea ce văzu în oglindă o satisfăcu şi nu mai pierdu timpul cu retuşul. Femeia de alături, remarcă ea printr-o privire furişă, îşi mai întindea un strat de ruj, clipind printre genele rimelate. Un chip vag familiar.

Charlie privi din nou, de data aceasta mai direct. Fata scoase o ţigară din pachetul de Marlboro, o aprinse şi trase adânc primul fum. Privirea i se întâlni cu a lui Charlie, apoi spuse într-o doară:

— Bună. Uitasem că începi azi. Bine ai venit în club.

Tonul nu părea prea ademenitor. Nici la interviu nu sunase mai îmbietor, îşi aminti Charlie. Era secretara care o condusese la interogatoriu. Tânără, îmbrăcată luxos, cu o coamă spectaculoasă de păr, ceva mai roşu decât ar fi fost natural, şi un bust obraznic, strâns într-o bluză cam sumară. Avea ceva în accent care amintea de Romford, ceva care nu ar fi atras atâta atenţia, dacă nu s-ar fi străduit mereu să-l ascundă.

— Bună, răspunse Charlie, hotărâtă să se arate prietenoasă. Ne-am întâlnit la interviu, nu-i aşa?

— Îhm. Credeau că eşti bărbat. Asta a fost drăguţ. Aproape că m-a pufnit râsul. Faţa lui Hugo! Apropo, eu sunt secretara lui. Mă rog, asistenta lui personală.

— Hugo? Charlie încă nu cunoştea numele noilor ei colegi.

— Domnul Wingate. Directorul executiv. Strecură informaţia cu o indiferenţă studiată, parcă hotărâtă să nu arate că încearcă să impresioneze. Ţigara se scurta vizibil de câte ori trăgea fumul în piept. Eu sunt Bianca Leach. Nu mai ştiu cum te cheamă pe tine.

— Charlie Christie. Bianca de la Bianca Jagger? se întrebă ea.

— A, da. Charlie. Nu-i de mirare că s-au zăpăcit. Eşti una dintre absolventele alea grozave, nu-i aşa?

— Broker practicant, specifică Charlie.

— Pe dracu'. N-or să te lase să te bagi decât cel mult la copiator, o să vezi. Cel puţin trei luni. Botezul cernelii.

— Nu cred, zise Charlie. Nu face parte din descrierea postului.

— Multe se întâmplă aici, spuse Bianca cu înţeles, şi nu fac parte din descrierea postului. Crede-mă pe cuvânt. Aruncă mucul ţigării în toaletă, neobosindu-se să tragă şi apa, şi se întoarse la oglindă pentru o ultimă verificare. Hai, spuse apoi, cu o scânteie de camaraderie, să intrăm în junglă.

Charlie se luă după ea.

Trecură pe lângă şiruri de birouri, grupuri de calculatoare, tastaturi ţăcănitoare, ecrane sclipitoare. La trecerea lui Charlie, degetele încetineau, ochi iscoditori urmărind-o. Charlie, prefăcându-se detaşată, primi încurajarea neaşteptată din partea Biancăi care remarcă, cu un zâmbet, peste umăr:

— Aici e ţarcul pentru copii. Hamsteri şi iepuraşii. Nu le da atenţie.

Intră în biroul lui Hugo Wingate fără să bată la uşă, surprinzându-l la telefon, cu vocea înălţată puţin, pe un ton

uşor de recunoscut ca al disputelor casnice. Îşi împinse scaunul mai departe de ele şi îşi coborî vocea cu o octavă, spunând:

— Emily, ţi-am mai explicat, nu pot. Trebuie să fiu la o cină de afaceri. Spune familiei Simpson că îmi pare rău. Nu, acum trebuie să plec. Te sun mai târziu. Trânti receptorul fără să mai aştepte răspunsul şi se întoarse din nou cu scaunul, ridicându-se s-o salute pe Charlie şi să-i strângă mâna. Farmecul îi reverbera în voce şi îi transfigura zâmbetul.

— La loc. Bianca o să ne aducă o cafea.

După ce Bianca ieşi şi uşa se închise, el dădu drumul unui discurs fără îndoială repetat, urându-i bun-venit în companie şi schiţând în linii generale programul pe care avea să-l urmeze ca practicant.

— Nu-mi vei fi subordonată direct, înţelegi. Te-am repartizat la un manager de linie, care o să-ţi arate ce ai de făcut. Dar dacă ai vreo problemă, indiferent de ce natură, nu ezita să vii să-mi spui. Avea un aer relaxat şi competent, un farmec suficient de ascuns ca să aibă efect. Cafeaua fu adusă într-o cafetieră, cu frişcă într-o cănuţă şi ceşti din porţelan fin. Bianca îi servi şi Hugo îi mulţumi automat, adăugând:

— O să am nevoie de hârtiile acelea la ora zece, aşa că ar fi bine să te duci şi să te apuci de treabă serios de data asta. În vocea lui se strecurase o uşoară tachinare, zâmbetul îndreptându-se acum spre ea.

— Dacă o să fiu lăsată în pace, replică Bianca. Dacă mai aveţi nevoie de chelneriţă…

— O să te întrerup, zâmbi Hugo.

— Serviciul, spuse Bianca obraznic, nu e inclus în preţ.

Ieşi din birou legănând din şolduri şi închizând uşa

cu zgomot. Charlie, surprinzând expresia repede alungată de pe faţa lui Hugo, îşi dădu seama că se culca cu ea şi crezu că ghiceşte ce vrusese să spună Bianca cu îndatoririle ce nu figurează în sarcinile postului.

După cafea, Hugo spuse că o va conduce la şeful de birou, care va răspunde de instruirea sa de bază în ceea ce el numea sistemele de operare la Fitzgerald Denton.

— Poate că administraţia nu e cine ştie ce pasionantă, dar este un element vital al funcţionării eficiente a oricărei companii. Cu toţii trebuie să înceapă de aici.

Charlie făcu cunoştinţa de rigoare cu copiatorul.

În cursul zilei însă se întâlni cu mai mulţi brokeri. Onorabilul Rupert Lambeth urma să-i fie ghid pe piaţă şi să-i explice locul casei Lloyd'se în afaceri. Era un tânăr înalt, subţire, cu o atitudine relaxată faţă de viaţă şi o înfăţişare ingenuă aproape de naivitate; singurul nor de pe chipul lui era produs de o continuă mahmureală. Avea un aer de dezordine studiata. Părul semăna cu o căpiţă de fân după furtună, manşetele erau destrămate, sacoul, deşi scump şi cu o căptuşeală sclipitoare, îi stătea strâmb pe umeri, tras la repezeală, fără să mai apuce să ajungă la corectitudinea intenţionată de croitor. Numai pantofii dădeau semne de îngrijire, lustruiţi impresionant, o trăsătură ce-i rămăsese din serviciul la Gărzile Regale Călare.

O invită imediat pe Charlie la prânz, dar ea îl rugă s-o scuze, pentru că îi trebuia timp să înţeleagă ramificaţiile copiatorului, o maşină mai complicată decât un computer. După Rupert, cineva o conduse în biroul managerului de linie, şeful echipei de brokeri din care urma şi ea să facă parte. La vederea lui se simţi dintr-odată cuprinsă de repulsie. Era cel de-al treilea membru al comisiei, omul pe

care îl întâlnise în lift. Bill Spooner.

Strângerea lui de mână era puternică, dar palma umedă forma o combinaţie neplăcută. Se întrebă în treacăt dacă acest salut nu fusese inventat nu ca un gest de pace, care făcea potenţialii combatanţi să lase mânerul sabiei din mână, ci ca o testare preliminară a caracterului. Fiecare strângere de mână era o revelaţie. La atingerea degetelor lui Spooner, carnea se strângea pe Charlie. De la început simţise pentru el nu atât antipatie, cât dezgust, de parcă ar fi intuit putreziciunea din miezul fiinţei lui.

Îşi spuse că acestea sunt închipuiri şi trecu uşurată de la urarea lui formală de bun-venit şi privirea ascunsă sub pleoape, la subalternul lui, Andreyv Kendall, o persoană cu mult mai atrăgătoare. Era tot un broker tânăr, cu muşchi de jucător de rugby în prima ligă, cu trăsături regulate, care ar fi făcut din el o stea de cinema a anilor ’40. Un zâmbet timid îi punea în valoare fermitatea gurii. Ochii îi erau inteligenţi, fără a trăda un dinamism activ, iar costumul, spre deosebire de al lui Rupert, era impecabil călcat şi cădea perfect pe umerii săi largi. Charlie avu impresia că are o expresie demnă de încredere – dacă o asemenea noţiune nu era prea nepotrivită cu referire la un broker –, dar neispititoare. Poate problema era că acele două calităţi nu prea se împăcau una cu alta.

Printre reprizele de copiator făcu cunoştinţă cu majoritatea celorlalţi colegi, dar cu atâtea feţe şi nume noi nu-i fu uşor să-i ţină minte pe toţi. Ei şi-o puteau aminti mai uşor: singura femeie dintr-un şir aproape exclusiv de bărbaţi. O cântăreau cu ochi lacomi, admirându-i calităţile fizice, totuşi încurcaţi chiar de feminitatea care îi atrăgea.

Bucătăreasa ieşise din bucătărie, curtezana îşi părăsise budoarul, dactilografa abandonase maşina de scris. Duşmanul era acum printre ei. Era o provocare, un

risc, un inevitabil pas spre viitor, partea ascuţită a icului. Charlie, simţind undele de stânjeneală, observă cu iritare fotografia Prinţesei Di deasupra copiatorului, pe care o mână de artist desenase, în dreptul buzelor, o reprezentare a organelor genitale masculine. Dar hotărî că este mai diplomatic să nu bage de seamă.

Hugo Wingate îi urmărea reacţiile cu amuzament şi satisfacţie. Printre optimişti se făceau pariuri cine o să se culce primul cu Charlie, dar el refuză să participe, adoptând o detaşare aristocratică, care nu păcălea pe nimeni. Marţi seara avea s-o conducă pe Bianca la vila care era reşedinţa lui din oraş, s-o îmbrace într-unul dintre tricourile lui de rugby şi să facă dragoste cu ea în patul imaculat, cu un prosop peste cearşaf, în caz de scurgeri. Prosopul ajungea de obicei cam mototolit, dar era foarte mare, un prosop de baie de ia Harrods şi destul de gros, ca să absoarbă orice scăpare dovedind păcatul. Prosopul, ca şi aşternutul, era spălat regulat, dar el nu voia să-şi asume riscuri. Socrul lui, de curând dispărut, fusese ultimul dintr-un lung şir de Dentoni şi îi lăsase moştenire fiicei lui pachetul majoritar al acţiunilor. Hugo era foarte fericit în căsnicie, îndeplinindu-i toate trebuinţele profesionale.

Cerinţele sexuale erau satisfăcute regulat în vila din fundătură, de către Bianca şi predecesoarele ei. Soţia lui rareori venea pe acolo, petrecând doar din când în când în casă o seară de vineri după teatru, dar în cazul vreunei vizite neaşteptate el avea întotdeauna o deosebită grijă să nu lase niciun fel de urme, răscolind paranoic prin coşul de gunoi să nu existe nicio coajă de ou sau vreun pahar de iaurt în plus. Geniul, citise el undeva, este capacitatea infinită de a te strădui. În spatele acestei complicaţii de suprafaţă, Hugo era ferm convins – oarecum pe drept cuvânt că era un geniu al oportunismului, al prinderii

momentului potrivit, a valului care te poartă spre succes. Parcursese un drum lung din zilele când căpătase educaţia standard în şcoli de prima mână. Uneori îşi închipuia că reuşise să treacă abisul îngrozitor ce separă clasa superioară de mijloc de cea inferioară.

Avea multe în comun cu Bianca Leach. Şi ea era în curs de afirmare, deşi pornise mai de jos pe scara socială şi nu ţintea la fel de sus, atentă cum pronunţa pe H, definindu-şi vocalele, ambalându-şi atracţia cu destul gust ca să atragă un broker, decât un simplu funcţionar. Visa la viaţa tihnită din casa cu şase dormitoare din Gotistone, în care locuia Hugo, după ce o va fi alungat pe nevastă-sa din pat şi de la masă. Ştia că nu are şanse, dar se agăţa de speranţa că în cele din urmă inima lui sau măcar mădularele, îi va conduce judecata.

Se pricepea mai ales la fellatio şi atunci când îi apuca membrul în gură, când îşi trecea limba peste scrotum şi lăsa penisul să-i alunece până la jumătatea gâtului, ştia că el e în stare să-i promită orice. În momentele mai sobre, s-ar fi putut să considere legătura prea periculoasă ca să o mai continue, gândindu-se să-i înlocuiască talentele de secretară şi să dea altcuiva locul de pe prosop, dar sunt talente ce nu pot fi învăţate şi Bianca îl exploata la maximum pe al ei. Cu limba avea să ajungă departe. Ca şi iubitul ei, avea capacitatea de a se strădui. Dacă avea să fie fericită cu viaţa binecuvântată de la ţară, înconjurată de copii vitregi şi de câini, era o întrebare pe care nu şi-o punea. Era prea ocupată să găsească mijloacele care să-i permită mai mult decât o idealizare a scopului.

De obicei nu-l bătea la cap să-şi lase nevasta, încercând doar să-i devină indispensabilă, să simtă că vila din oraş e teritoriul ei, chiar dacă nu avea voie să lase nici măcar o urmă de deget pe oglinda din baie. Dar venirea lui

Charlie îi dădea din când în când accese de teamă. Biroul era domeniul ei, locul unde avea o relaţie oficială cu Hugo, aprobată tacit, înţeleasă de toată lumea. Nu voia concurenţă în propriul ei teren. În ziua sosirii lui Charlie se duse acasă într-o stare de disperare, spunându-şi întruna că nu are motive de îngrijorare.

Hugo luă cina la Ivy cu un prieten, hotărât să evite familia Simpson.

După lăsarea întunericului, City era pustiu ca un oraş al fantomelor. Agitaţia frenetică din timpul zilei se stinsese încet, sute de lucrători filtrându-se într-o reţea de baruri pescăreşti, braserii şi crame până la absorbirea în sistemul de navetă, prin care dispăreau treptat. Drojdia societăţii rămase, bând prin colţuri şi schimbând bârfe până când şi ei se prelinseră încet spre vest, în căutarea ţărmurilor mai sălbatice ale cluburilor de noapte. Străzile erau tăcute, degajând căldura acumulată în timpul zilei într-un suspin ce ţinea cât o noapte. Paşi singuratici răsunau gol pe trotuar şi pe carosabil.

Clădirea Lloyd's domina toate acestea ca o monstruoasă fabrică, iluminată de jos cu o iradiere spectrală. Turnul cel mai înalt aprins încă pe crepuscul, pereţii de ferestre trădând o sinistră inactivitate. Chiar în repaus apărea ca o copleşitoare maşinărie, strălucind de ispite lumeşti, aşteptându-şi doza zilnică de suflete pe care să le macine în măruntaiele ei, transformându-le în creaturi proprii, pe care să le verse apoi afară pentru a cuceri lumea. Dimineaţa, lifturile vor începe să urce şi să coboare ca nişte pistoane, instalaţia de aer condiţionat se va trezi la viaţă, iar supuşii săi se vor revărsa pe holurile iluminate. Noaptea, somnul din City era fecund şi străzile visau.

Înainte vreme, Lloyd's fusese domenial privilegiaţilor,

în care Numele își merita majuscula, ce semnifica o lungă istorie de bogăţie, poziţie socială şi reputaţie moştenite din tată-n fiu. Afacerile se încheiau cu un cuvânt de onoare şi se sigilau la un pahar de Amontlllado. O conspiraţie a celor bogaţi acoperea orice greşeală, din dorinţa de a păstra o imagine de corectitudine şi răspundere. Presa avea accesul limitat. Proletariatul trăia pe altă planetă. Dar etica epocii Thatcher îi învăţase că lăcomia nu e apanajul exclusiv al claselor superioare.

Apăru tehnologia care invadă, controlă, trădă; bariere care supravieţuiseră prin două războaie mondiale se prăbuşeau la o apăsare de buton. Apărură funcţionari veniţi din pătura socială inferioară, îmbrăcaţi în costume nepretenţioase, dominaţi de memoria de clasă a urii. Ei respingeau onoarea ca ipocrizie şi luau ceea ce doreau, ajunşi târziu la ospăţ, hotărâţi să compenseze secole de timp pierdut.

Spooner făcea parte din categoria lor, un specimen deosebit de neatrăgător, foamea lui era ceva aparte, corupţia purta pecetea lui personală, o coroziune a sufletului hrănită din invidie, cinism şi din compromisurile necesare ale ambiţiei. Videan dincolo de orice calcul în propriul său domeniu, avea puţine resurse în afara acestuia, cumpărând sex de oriunde îl găsea de vânzare şi devenind patron al artelor numai în numele companiei. Bea la fel de uşor Carlsberg sau Corton, mânca un hamburger cu aceeaşi poftă cum mânca un escalop Diane. Îi plăceau restaurantele scumpe numai pentru că erau scumpe, cheltuind cu largheţe în numele firmei, făcând uz de orice minciună ca să vândă riscul, orice pentru un târg rapid, o învoială pripită, un comision gras, catarsisul temporar al câştigului. Jefuirea celor bogaţi ca să-şi hrănească foamea întreţinută de generaţii de sărăcie.

El nu avea niciun simţ tradiţional al răspunderii, niciun strop de respect faţă de trecut, niciun fel de gând de viitor. Fitzgerald Denton îl promovase, pentru că făcuse să le crească bilanţul bancar. Colegii îl dispreţuiau, îl admirau, îl tolerau, îl detestau, dar oricare le-ar fi fost reacţia dominantă, toţi se temeau puţin de el, neîncrezători într-o minte ascuţită de avariţie şi într-o sensibilitate tocită a cocainei. Era perioada pieţei „slabe". Prea multe societăţi de asigurare vânau clienţi, nimeni nepermiţându-şi să renunţe la un factor care aducea atâta succes. Duşmanii săi cei mai înverşunaţi îl aşteptau la cotitură, pândind o schimbare de situaţie.

Dar schimbarea începu să se producă, o schimbare pe care nimeni nu o anticipase, o catastrofă mai presus de capacitatea obişnuită de acoperire. Într-o lume a economiei sofisticate, nimeni nu mai efectuase de multă vreme un calcul aritmetic şi acum aflau mult prea târziu că sumele nu ieşeau la socoteală. Prea multe nave se scufundaseră, prea multe uragane îşi făcuseră de cap, prea multe semne de nenoroc se adunaseră pe capul lor. Muriseră oameni cu plămânii căptuşiţi de azbest, uzinele chimice scuipaseră otrăvuri, companiile farmaceutice supradozaseră medicamente. Planeta se prăbuşea şi Lloyd's îşi luase angajamentul să achite nota de plată.

De zeci de ani prosperase pe seama temerilor de tot felul de riscuri, scoţând profituri enorme din simpla supravieţuire şi din când în când având de acoperit pierderi în urma câte unei calamităţi. Dar acum Dumnezeu întorsese clepsidra şi nisipul începuse să se scurgă. Avântul meteoric al ariviştilor din asigurări era pe cale să se confrunte cu un obstacol serios. Spooner, care asculta mereu cu atenţie, prinsese deja un fir care îi dezvăluia că în curând ceva rău se va întâmpla.

Cu vreo şase luni în urmă, Spooner îi luase locul lui Hugo la o cină la Mansion House oferită de Lordul Primar. Unul dintre copiii lui Wingate trebuise să fie dus de urgenţă la spital, având cu febră mare, suspect pentru o vreme de meningită, astfel că Hugo îi dăduse invitaţia lui Spooner, mai ales că era ultimul om rămas la birou. Se terminase de servit mâncarea şi începuse să se servească vinul de porto, atunci când însuşirile lui Spooner, mereu în stare de alertă, îl făcuseră să discearnă, printre multe conversaţii, una singură, vorbe mari aruncate printre dialoguri fără importanţă, după ce alcoolul dezlegase limbile care ar fi trebuit să păstreze secretul.

Mai întâi, îi atrăsese atenţia un nume, nu un simplu nume, ci un Nume, un membru marcant al Parlamentului, aparent implicat într-o anumită bandă, prins în plasa răspunderii nelimitate şi confruntat cu un posibil faliment şi sfârşitul carierei parlamentare. Urmaseră apoi alte Nume, din Cameră şi din Cabinet, justiţie şi comisii, majoritatea cunoscute celui care trăgea cu urechea. Spooner îi identificase pe cei care vorbeau, unul funcţionar superior la Trezorerie, celălalt, omul de ordine al partidului.

Apoi închisese ochii, ca vederea să nu-i distragă auzul, înlăturase zgomotele de fond şi se concentră cu toată fiinţa asupra ascultării. Chipul lui părea cuprins de o somnoroasă beţie, dar ţinea bine în degete piciorul paharului, iar fălcile i se încleştaseră de atenţie. Era la fel ca o nevăstuică, furişându-se în cotloane întunecate, un animal de pradă care apuca tot ce-i putea cădea în dinţi. Acum, toate instinctele lui de rozător i se ascuţiseră; nasul îi fremăta de mirosul corupţiei. Ceva din încordarea umerilor l-ar fi putut trăda. Trecerea carafei cu porto provocase întoarcerea capetelor şi omul de la Trezorerie

urmărea profilul lui Spooner, mirându-se de oaspetele aparent prea ameţit să mai poată face conversaţie. Spooner sorbise din pahar şi se agăţase de un crâmpei de conversaţie din apropiere. Conspiratorii, dacă asta erau, deveniseră deodată mai prudenţi: nu mai pomeniră nimic demn de reţinut.

La sfârşitul dineului, şeful partidului ieşise neobservat şi dăduse un telefon.

Spooner părăsise Mansion Housg, făcuse un tur de rutină pe la vreo două cluburi şi se dusese acasă, în apartamentul din Docklands, împreună cu o prostituată chinezoaică pe nume Soo Chang. Şi asta făcea parte din rutină. Îi plăcea faţa orientală, pentru că era diferită, imobilă ca a unei păpuşi, ochii negri aparent inexpresivi pe faţa fără riduri, pometii plaţi şi curbura ca de fildeş a nărilor sub nasul turtit. Soo Chang era un exemplu aproape desăvârşit al acestui tip, cu sprâncene subţiri sau smulse, cu buzele pictate, pline şi roşii ca un bujor. Pentru Spooner ea ar fi putut fi un manechin dintr-o vitrină, o mască cu prea puţin sau chiar nimic pe dedesubt.

Trăsăturile ei nu se schimbaseră când el îi ridicase fusta, îi trăsese chiloţii şi o întorsese cu faţa în jos. Dunga dintre pulpe era ca despicătura unei piersici, împreunarea a doua semiluni de carne aurie. O explorase conştiincios, desfăcându-i bucile şi sondându-i anusul. Pe noptieră stătea înfăşurată o curea, pe care el o luă în mână – un zâmbet pofticios lăţindu-i-se pe buze

— Şi o lovise fără s-o prevină, lăsându-i pe piele o dungă roşie care păli foarte încet. Atunci, expresia ei se schimbase. Şi îi spusese peste umăr:

— Mă doare. Pentru asta plăteşti în plus. Vocea ei era clară, copilăroasă şi dură ca gheaţa, netrădând nimic.

— O să-ţi dau mai mult. Căţea lacomă.

— Plăteşti acum. Şi cuvintele urâte.

Căţea. Curvă. Fute-mă. Toate le spusese în gând, căutându-şi portofelul cu mâini tremurătoare şi lăsând să cadă bancnotele pe pat. Ea le apucase şi începuse să le numere, chiar în timp ce el se întorsese la poftele lui, mânuind cureaua cu o reţinere plină de amărăciune, dorind s-o facă s-o doară cu adevărat, o durere pasională, un orgasm al suferinţei, conştient, cu regret, că ocaziile de reală uitare de sine sunt rare. Îi cunoştea peştele şi, mai important, peştele îl cunoştea pe el. Atunci când penisul i se umflase mai-mai să-i plesnească îşi desfăcuse fermoarul, pregătindu-se să intre prin spate.

— Prezervativ, spusese ea, ca să-i amintească, vârându-şi teancul în sutien. Dacă ar fi avut mai puţin tact, s-ar fi putut apuca să citească o revistă.

Tocmai şi-l pusese, când la uşa de la intrare începuse să se audă un zgomot.

Erau profesionişti. Nu pierduseră nicio clipă.

Burghiul sfărâma lemnul, făcându-l rumeguş, şi zăvorul tocmai începuse să cedeze când el îşi căuta bâjbâind pantalonii. Ajunseseră în dormitor înainte ca el să fie gata, prinzându-l când tocmai încerca, aplecat, să ascundă cocaina sub saltea. Soo Chang, încă întinsă pe burtă, nu arătase nici îngrijorare, nici interes.

— Dacă vreţi să vă uitaţi, spusese ea, plătiţi separat.

Intruşii erau poate din aceeaşi clasă. Nu-i luară în seamă funduleţul bine făcut, descotorosindu-se de Spooner cu doi pumni rapizi, plasaţi ştiinţific.

— Îmbracă-te! îi ordonaseră femeii. Ea se îmbrăcă.

Îi cerură numele, adresa, numele peştelui, întrebări scurte la care ea răspunse la fel de scurt. Impasivitatea atât de admirată de Spooner rămăsese aceeaşi chiar şi când el începuse să-şi recapete cunoştinţa, gemând

automat în timp ce sângele i se prelingea din gura spartă. Nu era treaba ei.

— Foarte înţelept, îi spuseră. Aşa să fii şi de aici înainte. Îi mai dădură o sută şi o trimiseră afară, la un taxi care aştepta. Pe bancheta din spate, ea se aşezase pe fundul zdrelit şi îşi numărase din nou banii. Pentru Soo Chang fusese o noapte profitabilă.

În dormitor, vizitatorii îşi sfârşiseră treaba cu Spooner. Nu-i oferiră nicio explicaţie şi nici el nu le-o ceruse. Erau oameni liniştiţi, deloc deosebiţi, de o vârstă nedefinită, cu trăsături obişnuite, purtând blugi, jachete de piele şi adidaşi. Unul avea un început de chelie, altul mustaţă. Spooner recunoscuse imediat siguranţa de sine conferită de sprijinul autorităţilor, dacă nu chiar statutul oficial. Mult mai târziu, recapitulând evenimentele printr-o ceaţă de durere surdă, îşi dădu seama de ce. Nu purtaseră mănuşi. În cazul improbabil că depunea plângere, niciun for oficial nu avea să identifice amprentele. Nu aveau nevoie de precauţii.

— Ai urechile prea ascuţite, îi spuseseră, lovindu-i-o pe fiecare de perete. Ai grijă cum asculţi. Ai gura prea slobodă... şi îndreptară problema. Ai grijă ce vorbeşti. O ureche ascuţită şi o limbă slobodă pot să însemne combinaţia fatală.

Spooner încercase să le spună că nu e nevoie să insiste, dar fusese incapabil să comunice. Îl lăsară la podea, cu sângele îmbibând covorul. Când îşi revenise, se târâse până în baie şi vărsase în closet, pipăindu-şi coastele rupte. Senzaţia îl făcuse aproape să leşine, întors în pat, anesteziat cu alcool şi analgezice, încercase să doarmă. Dar în ciuda fricii – şi o frică inteligentă este un ingredient esenţial pentru supravieţuire în ciuda durerii ritmice, pe care nu o putuse calma niciun paracetamol,

creierul lui încă lucra, analiza, făcea speculaţii.

Motivul profitului era pentru el la fel de intrinsec ca respiraţia şi, cu toate rănile, Spooner încă mai respira.

Dimineaţa, un tâmplar venise pe la şapte şi montase o uşă nouă la apartament, fără să-l tulbure pe locatar. Lăcătuşul ajunsese curând după aceea.

Spooner se învoise două săptămâni de la serviciu şi întrerupsese două luni relaţiile sexuale. Dar în timp ce i se vindecau coastele, mintea antrenată scormonea întruna în gunoiul fertil.

Capitolul 6

În anii ’60, pe când Londra modernă era centru! Lumii noi, arta şi muzica guvernau, alături de ideea de pace şi de iubire, iar cartierul West End era locul râvnit de toată lumea. Vulgaritatea cartierului de pe Carnaby Street, terasele de pe acoperişuri, unde starurile pop cântau de amorul artei, pivniţele unde copiilor li se desfăşurau visurile în faţa ochilor, aceasta era Londra despre care străinii citeau şi băştinaşii vorbeau, pivotul unei ere, capitala unei stări de spirit.

Treizeci de ani mai târziu, visurile se evaporaseră, copii cu flori erau acum adulţi, starurile pop – dăduseră dovadă de o fărâmă de judecată – muriseră tinere. Oamenii îmbrăcaţi în pantaloni evazaţi reciclaţi se plimbau pe străzi, amintind de o generaţie la care prostul-gust fusese la modă.

Studenţii protestatari de demult deveniseră profesori universitari, politicieni, oameni cu funcţii. Subiectele la ordinea zilei nu mai erau probleme pentru care se demonstra în piaţa Grosvenor Square, ci simple dispute la o cină. Numărul infracţiunilor ilustra această schimbare, rata criminalităţii de după prânz crescând vertiginos.

Roata se întorsese, iar centrul atenţiei se mutase de la idealuri înalte la ambiţii înalte, de la profeţie la profit. Locul orgiilor fusese luat de sexul protejat, cartierul City fiind preferat West Endului. Se terminase revoluţia şi începuseră petrecerile la birou.

Pentru cultura hippie, barul era un subprodus al revoluţiei muzicale. Cântecele de protest şi poezia principiilor îi aduceau grămezi şi toţi aceia care elogiau iubirea dezinteresată se împotmoliseră în consecinţele costisitoare ale acesteia. Unii cheltuiseră nebuneşte, trecând vertiginos de la bogăţie la faliment. Alţii predaseră controlul asupra acestor aspecte vulgare unor birouri discrete, care puteau traduce limba finanţelor în rock-and-roll elementar.

Dar în anii ’80, birourile ajunseseră vedete: snobismul artistic ce privea de sus cămătăria înjositoare fusese dat deoparte ca ipocrizie, lipsă de simţ practic, dispreţ, pseudo. În birouri vechi sau moderne, bănci comerciale şi case de intermediere, sosise un nou val de tineri inteligenţi ca prospectorii goanei după aur, infiltrându-se în chiar inima regatului banului, preluând conducerea acestuia.

Tradiţia cedă locul concurenţei. Vechea cravată a colegiului fu înlocuită de nodul stilat al unui fular Dior.

Băie i care cu zece ani înainte şi-ar fi atârnat de gât o chitară şi ar fi încercat să devină noi Mick Jagger, băteau un ritm îndrăcit pe computere şi priveau înmulţindu-se zerourile. Nu mai era nevoie de talent sau de creativitate, nu era nimic de produs sau de vândut. Zerourile apăreau ca lămâile la jocurile automate cu fructe, iar dealerii, ce făceau să se rotească vârtejul finanţelor nerestricţionate, începură să câştige la numere de telefon.

Febra aurului se răspândi ca o ciumă, aducând cu

sine inevitabila nebunie: nimeni nu se gândea la consecinţe, nimeni nu privea în viitor. Învăţămintele trecutului ne spun că după ciumă vine foc, o fatală necesitate, holocaustul care distruge şi curăţă. Dar noua rasă de întreprinzători nu studiase niciodată istoria.

După succes urmă explozia, cotele dobânzilor sparseră toate plafoanele, factorii de creştere scăzură sub nivelul minim.

În timp ce se desfăşura *„commedia”*, Lloyd rămăsese singur, un bastion de oţel, strălucitor şi de necucerit, în timp ce de jur-împrejurul lui, Bursa se prăbuşea, băncile aveau deficite de milioane, valorile imobiliare scădeau vertiginos, coloanele de cifre treceau de la negru la roşu, un Porsche nu mai costa mai nimic.

Dar Lloyd rămăsese sinonim cu solicitarea; afacerea asigurărilor de astăzi pentru mâine nu putea da greş. Nu se puneau întrebări, nu se enunţau suspiciuni. Niciun înţelept din Square Mile nu citise cuvintele lui Henry Ward Beecher sau, dacă le citise, nu se gândise să le analizeze: *„Dacă ne atingem de mâine, furăm. Mâine este al lui Dumnezeu”*. Acest vers ar fi trebuit să fie scris cu vopsea roşie pe fajada imaculată, scurgându-se peste ferestre ca sângele. Dar nu se admitea ca inscripţiile din folclorul străzii să pângărească faţada lustruită, nicio pată neavând voie să-i afecteze reputaţia strălucitoare. Dezastrele urmaseră altor dezastre, eşecul azbestozei transformase pământul solid în nisipuri mişcătoare.

Nume mari, atrase de profiturile enorme, semnaseră pentru răspundere nelimitată şi acum erau pe cale să afle ce însemna aceasta. O miză esenţială de o sută de mii de lire sterline putea deveni o pierdere de peste un milion. Un joc pe seama economiilor te putea costa casă, moşia strămoşească, munca de o viaţă. Cei din vârful piramidei,

care vedeau de departe pericolul, făcură tot ce se mai putea face pentru a salva de la dezastru pe câţiva aleşi. Aşa cum City îşi deschisese porţile pentru arivişti, profitori, speculanţi, la fel Lloyd admise nou-veniţi în clubul care încă făcea paradă de marca exclusivă: dentiştii, avocaţii, publiciştii şi pensionarii săi.

„Vrei să vii la mine-n casă?” spuse muştei un păianjen. În aparatul de prelucrare din sticlă şi oţel, riscurile erau trecute din sindicat în sindicat, pierderile se transferau, poziţia în cercul iniţiaţilor era asigurată prin împărţirea răspunderilor financiare între cei mai puţin influenţi. Aritmetica funcţiona, jonglerul nu scăpa din mână farfuriile – dacă semnele prevestitoare fuseseră citite corect.

Între timp jocul continua. Dar nici chiar cei ce pariaseră pe mişcările ruletei nu înţelegeau puterea care o făcea să se învârtească. O bancnotă în sine nu este decât o bucată de hârtie. Doar cererea şi oferta, munca şi comerţul sunt cele ce îi dau valoare. În lipsa minelor, fabricilor, fermelor şi câmpurilor undeva în fundal, un şir de zerouri pe un ecran vor da adunate un zero absolut. City este o matrice a puterii, dar matricea trebuie să aibă resurse din care să-şi tragă puterea; puterea nu există. În vid. Dar copiii teribili cu ochi scânteietori şi microcipuri în creieri abia începuseră să-şi dea seama şi numele mari în devenire, care fuseseră admise în semn de favoare, trebuia să înveţe pe pielea lor.

Jocul continua.

În birourile companiei Fitzgerald Denton, Charlie învăţase să folosească fotocopiatorul, iar acum trecuse mai departe, la maşina de tocat hârtie. Aceasta nu implica folosirea cunoştinţelor ei în domeniul afacerilor.

— Ţi-am zis eu că aşa va fi, îi spuse Bianca Leach în

timpul unei pauze de masă, pe când se aflau la toaletă. Ba nu, se gândi Charlie, cu o bucurie răutăcioasă, mai mult cu satisfacţia tristă a unei prezicătoare ale cărei preziceri pesimiste nu sunt niciodată crezute până nu e prea târziu.

— Munca pe care o fac eu poate fi uşor dusă la îndeplinire şi de un cimpanzeu bine dresat, îşi făcu Charlie sânge rău.

— Majoritatea muncii de aici este aşa, spuse Bianca. N-ai observat?

Charlie abandonă discuţia şi porni în căutarea unui loc unde să prânzească, intrând în lift odată cu Andrew Kendall. Când acesta se întoarse s-o salute, ea îşi înăbuşi o exclamaţie de surpriză. Costumul lui era la fel de imaculat ca întotdeauna, dar trăsăturile frumos conturate erau întovărăşite de o vânătaie extraordinară la ochi, cum nu mai văzuse până atunci.

— Dumnezeule! exclamă ea. Săracul de tine arăţi de parcă ai fi jucat iar jocul acela barbar cu o hoardă de rinoceri.

Andrew zâmbi strâmb.

— Sezonul de rugby începe în iarnă, spuse el. Asta e de la tenis. Adversarul m-a lovit cu racheta. Numai un accident. N-am fost atenţi la ce făceam.

Ea bănui că folosea aceste fraze scurte, neterminate, fie din cauza nervozităţii, fie datorită unei defect de articulare înnăscut, pentru a evita posibilitatea pierderii şirului în propoziţii complexe. Se vedea clar că nu-i este la îndemână să se exprime în afara domeniului lui. Sau, în acest caz, în afara terenului de tenis.

— N-a fost vina lui, conchise Andrew. Mai degrabă a mea. Notează asta, chiar câştigam.

— Îmi imaginez că de obicei câştigi, spuse Charlie gânditoare, după ce remarcase lăţimea umerilor pare se

contura deasupra ei, făcând dintr-odată ca liftul să pară mai strâmt.

— Depinde de joc, spuse Andrew, neaşteptat de serios. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, fixându-şi privirea asupra indicatorului care arăta numărul etajelor. Charlie încerca din răsputeri să nu se holbeze la vânătaia lui.

— Te duci să mănânci de prânz?

— Poftim? Întrebarea pica atât de neaşteptat, încât Charlie se sperie pe moment. A, da. Şi tu?

— La un sandviş. Prescurtările lui Andrew deveneau şi mai scurte. În curând, se temea Charlie, s-ar putea să-i dispară toate cuvintele. Dar asta nu se va întâmpla.

— La un sandviş? repetă ea. Nu se poate! Credeam că brokerii iau prânzul, numai la cele mai bune restaurante: Wheeler’s, Pont de la Tour! Pentru prima oară, în acest scurt răgaz, se gândi la Henry Mariott. Asta mi s-a dat de înţeles că face parte din atribuţiile serviciului.

— Nu întotdeauna. De data aceasta zâmbetul lui Andrew îşi schimbă direcţia. Nu în cazul meu. Nu mi se pare corect să trec în contul companiei prea multe cheltuieli de protocol când nu am invitaţi.

Scrupulozitatea lui era o schimbare plăcută faţă de dorinţa de a-şi căptuşi buzunarele şi de a trage cât mai multe foloase pe care Charlie le întâlnise la alţii.

După o scurtă pauză, el recurse din nou la una dintre întrebările sale neaşteptate:

— Ţie cum îţi merge?

Charlie ridică din umeri.

— La administraţie, explică ea. Lucrez cu copiatorul, cu tocătorul de hârtii şi cu toate celelalte. Nu prea mă simt ca un broker practicant.

— Nici nu prea arăţi a fi unul, spuse Andrew atât de serios, încât nu-şi putea da seama dacă intenţiona cu adevărat să-i facă un compliment. Să nu te afecteze asta. Toţi am început de acolo. E un fel de tradiţie. Ca fumatul pe ascuns la şcoală.

— La noi nu se fuma în şcoală, replică Charlie.

— La voi unde…?

— La Millfield.

Liftul se opri la parter şi trecură împreună pe lângă portarul, care îi salută – *Domnişoară Christie*…

— Domnule KendalP şi-şi întoarse din nou privirea asupra ziarului Evening Standard. Afară, pe trotuar, priveau fiecare în toate părţile după un taxi.

— Şi unde te duci să-ţi iei sandvişul? întrebă Charlie.

— La o cafenea. Andrew era mai criptic ca niciodată. Sau la un restaurant ieftin. E un local pe strada Bow Lane care îmi place. Italienesc. Mama mea obişnuia să se ducă acolo chiar şi după război. Patronii sunt aceiaşi şi acum.

După un timp, adăugă:

— După părerea mea, patronului îi cam plăcea de mama. Întotdeauna vorbeşte despre ea. E un tip cam grăsuţ, cu un început de chelie, dar pe timpuri nu era aşa. Cred că arăta chiar bine în tinereţe. Genul de gigolo.

— Niciodată n-am văzut un gigolo în vârstă. Charlie surâse îndrăzneţ. Poate îmi îmbogăţesc experienţa, ia-mă şi pe mine acolo.

— E cam mult de mers. Andrew era uşor încurcat.

— Nu şi cu un taxi. Deodată, zări un taxi cu beculeţul *LIBER* aprins, îndreptându-se spre ei de parcă le-ar fi făcut semn. Îşi băgă două degete în gură şi scoase un fluierat strident de-ţi spărgea urechile, care aduse vehiculul cu un scrâşnet de frâne lângă bordură.

— Dumnezeule! clipi Andrew. Cine te-a învăţat să faci

asta?

— Bunicul. Spunea că odată a dat peste cap o ceată de afghani. Caii s-au ridicat în două picioare şi şi-au aruncat călăreţii din şa. Asta se întâmplă undeva lângă Kabul.

Se urcă în taxi şi Andrew o urmă, indicându-i şofierului destinaţia.

— Se pare că a fost un aventurier, spuse el.

— Da, aprobă Charlie, a fost. După ce se gândi un moment, adăugă: Dar se şi pricepea să facă tâmpenii.

— Îi moşteneşti talentele?

— În toate privinjele.

La restaurant stăteau unul în faţa celuilalt, având între ei o masă pe care se găsea o grămadă de sticle de sosuri şi o garoafă. Charlie îi atinse petalele şi descoperi cu surprindere că floarea era naturală.

— Mario are mare grijă de florile lui, spuse Andrew. Întotdeauna face rost de undeva de un trandafir roşu când vin aici cu mama.

— Ce drăguţ, spuse Charlie.

Mario în persoană îşi făcu apariţia câteva clipe mai târziu. Avea o figură rotundă, care, în ciuda burţii umflate şi a creştetului chel, avea încă o strălucire aparte în ochii-i catifelaţi şi o gropiţă în obrazul măsliniu, ce păstrau încă ceva din farmecul tinereţii. Gesturile sale expresive şi vorbirea rapidă erau tipic italieneşti.

— Stronzo! Ce-i asta? Ochiul, parcă ar fi o prună storcită pe farfurie! Poate din cauza soţului doamnei, nu-i aşa? El venit acasă prea devreme, tu plecat prea târziu. Sau tatăl? Aşa o femeie frumoasă, aşa un ochi vânăt… trebuie să fie o legătură între ele. Ia spune-i lui Mario adevărul…

Andrew roşi şi negă totul, oferind explicaţia reală

atât de şovăielnic, încât Mario păru neconvins în final.

— Nu contează, spuse el, bătându-l pe Andrew pe umăr. Nimeni nu te va găsi aici. Discreţia noastră este absolută. Atitudinea lui făcu ca atmosfera acelui prânz să devină cea a unei răpiri.

Charlie îşi înăbuşi un chicotit.

— Ce mai face mama ta? Ar trebui să o aduci aici mai des. Spune-i să vină cu tine… n-are nicio importanţă. O să am grijă de ea. Este o persoană foarte specială. Acum – spuse el, înclinându-se înainte şi devenind şi mai conspirator – ce doriţi să comandaţi?

— Ei bine… începu Charlie, plimbându-şi privirea peste meniu.

— Tortellini-ul nu e bun. E prea bogat, prea greu, nu este un fel de mâncare pentru doamne. Trebuie să comandaţi ceva delicat, subtil, aromatic, dar nu copleşitor. Polenta este mâncare ţărănească. În Scoţia se mănâncă păsat, în Lombardia se mănâncă polenta. Este acelaşi lucru. Pizza – puah! La orice chioşc de pe stradă puteţi mânca pizza. Lăsaţi meniul. Astăzi, pentru clienţii mei speciali, am o minunată agnello con olive nere. Miel foarte fraged, cu usturoi, rosmarin, roşii şi măsline negre, grase. Este o reţetă toscană, pe care am învăţat-o de la mama mea. Nu mai am decât câteva porţii. V-ar plăcea?

Charlie şi Andrew dădură supuşi din cap. Cum ar fi putut refuza?

— Bene. Mario scoase un carneţel şi mâzgăli febril în el. Apoi se înclină din nou înainte, coborându-şi vocea şi mai mult, ca un amoraş baroc şoptindu-i răutăcios secrete la ureche lui Venus.

— Întâi, o să vă aduc o sticlă de Chianti, spuse el confidenţial. L-am primit de pe proprietatea unui prieten de-al meu. Familia lui se ocupă cu viticultura încă de pe

vremea Imperiului Roman. Strămoşii lui au produs vin pentru împăratul Augustus însuşi.

— Parcă acesta a murit otrăvit, nu? murmură inocent Charlie.

— Este o minciună! Declară Mario, înălţându-şi tonul vocii la maximum. Acesta a fost un zvon pus la cale de inamicii Romei. Făcea aluzie la nişte afirmaţii apărute în presa de scandal în săptămâna precedentă. Piero Prenetti e un om de onoare. Şi strămoşii lui au fost oameni de onoare. Niciodată nu au otrăvit pe cineva, nici chiar pe vremea familiei Borgia. Am să vă aduc Chianti-ul şi îl veţi bea sănătoşi. Este cel mai bun Chianti din Italia.

— Şi Brutus era un om onorabil, remarcă Charlie, în timp ce el se îndepărta.

Dar Andrew nu studiase literatura la Oxford, ci învăţase să joace rugby.

— Cred că Mario e niţel cam sărit, se scuză el.

— Eu îl găsesc minunat, replică Charlie.

Chianti-ulfu adus într-o carafă simplă de sticlă. Avea gustul lemnos al sâmburelui de strugure, amăreala oţetului rubiniu, amintirea strălucirii unei veri toride din sud. Mielul se topea în gură. Grizaţi de alcool, încălziţi de mâncare, cei doi îşi împărtăşeau acum unul celuilalt poveştile vieţilor lor, ambiţii şi frustrări. Frazele lui Andrew deveniseră mai lungi, iar lui Charlie îi trecuse iritarea de la birou.

— În locul tău, spuse Andrew, după mai multe discuţii, l-aş înfrunta pe Hugo chiar în vizuina lui. Spune-i cât te calcă pe nervi faptul că eşti ca un fel de Vineri pentru Robinson. Nu pentru asta te-ai angajat la Fitzgerald Denton, în definitiv. Spune-i că vrei să ieşi în arenă, chiar şi numai ca spectator, deocamdată. Cel puţin, aşa vei începe să-ţi înveţi meseria.

— Să vorbesc deschis… Charlie căzu pe gânduri. Crezi că va da vreun rezultat?

— Ar trebui. Hugo a fost cel care te-a angajat, şi încă pentru că era de părere că eşti destul de deşteaptă. Nu are niciun sens să te irosească dându-ţi sarcini de serviciu. Îţi va acorda o şansă să te afirmi, chiar şi numai pentru a-şi justifica faptul că te-a ales.

— Sper să ai dreptate.

— Uite ce e, erau oameni care au crezut că ar face o greşeală, dacă ar angaja o femeie…

— Ca Spooner? întrebă Charlie.

— Şi alţii. Hugo trebuie să-ţi acorde o şansă să le demonstreze că s-au înşelat.

— Şi are dreptate, conchise Charlie.

— Exact.

— O să am grijă să te citez, îl tachină ea.

Mario sosi cu nota de plată, nemaicontenind cu scuzele pentru această abatere de la bunele maniere.

— Mi-aş dori ca toată lumea să mănânce gratis, dar ce pot face? Trebuie să cumpăr provizii, să achit chiria, să plătesc impozite nenumărate. Nota de plată este mică, plăcerea este mare. Un gest larg sublinie largheţea plăcerii. Nota de plată era, într-adevăr, foarte mică. De asemenea, adusese un trandafir roşu dintr-un loc numai de el ştiut, pe care i-l oferi lui Charlie cu o plecăciune şi sărutându-i mâna.

Pe drumul de întoarcere, în timp ce ea şi Andrew trecea pe strada Lime, Charlie compara acest prânz cu cel pe care îl luase la restaurantul Pont de la Tour, cu

David Chater şi Henry Marriott. Spre surpriza ei, constată că prefera mielul toscan şi feţele de masă în carouri.

Uşa de la biroul lui Hugo era deschisă. Îmbărbătată

de Chianti, Charlie intră înăuntru. Hugo o privi pe deasupra unui dosar albastru ticsit de documente, pe care îl închise imediat. Charlie se întrebă ce putea fi atât de confidenţial şi, în starea de ameţeală în care se găsea acum, îi trecu prin minte că ar putea ascunde o revistă porno sub coperta respectabilă pe care scria Fitzgerald Denton. Dar el, chiar dacă s-ar fi simţit jenat, cel puţin nu o arăta. Îi întinse o mână, însoţindu-şi gestul de un zâmbet spontan. Farmecul obişnuit, ofensiv, se gândi Charlie. Nu-i nimic, puteau să joace amândoi acelaşi joc.

— Charlie, cum îţi merge? Îmi pare rău că nu ne-am văzut prea mult luna asta, dar e sezonul de vârf. Am o groază de strategii noi de afaceri de ales. Îi indică un scaun.

Ea se aşeză, picior peste picior. Privirea lui Hugo o cerceta.

— Nu m-ai văzut deloc, spuse Charlie caustic. Eram ascunsă în spatele unei grămezi de hârtii, unele de multiplicat, altele de dezintegrat. Mă transform din ce în ce mai repede într-o maşină de birou. Ai auzit de Jenny Torcătoarea? Eu sunt Charlie Copiatoarea. De data asta pe drept cuvânt. Domnule Wingate…

— Hugo.

— Hugo, sper să nu mă consideri prea obraznică, dacă îţi spun că nu m-am angajat ia compania dumneavoastră ca să practic o muncă ingrată. Eu am fost pregătită pentru a fi broker. Aş dori să nu mai pierd timpul şi să încep să-l folosesc, intrând în afaceri. Cu cât îmi petrec timpul făcând lucruri pe care le poate face şi un cimpanzeu inteligent, cu atât mai mult îmi va lua până să încep să-mi câştig existenţa.

Îi plăcu ultima frază. Lovea exact sub centura moale a omului de afaceri. Banii. Salariul ei era prea mic pentru

un broker neexperimentat, dar prea mare pentru un cimpanzeu. Într-un post nepotrivit, ea era un lux prea scump.

Hugo înţelese aluzia.

— Trebuia să-mi fi spus despre asta mai de mult, spuse el, evitând scuzele şi lăsând responsabilitatea să cadă pe umerii ei. Ai dreptate, fireşte. Lasă totul pe seama mea. Sau nu, mai bine, vezi dacă s-a întors Rupert din pauza de prânz. Şi dacă da, trimite-l la mine.

Citi ezitarea pe faţa ei – ştia acum cine adăugase elementul artistic pe fotografia Prinţesei Diana – şi continuă:

— Nu-l subaprecia doar pentru că suferă de o aristocratită cronică. Nu e cine ştie ce minune de lord, Rupert al nostru. Are şi el o parte bună: îi cunoaşte pe toţi membrii societăţii de asigurări care merită cunoscuţi. Este un profesionist bun, pe care te poţi baza. Poţi învăţa multe lucruri de la el.

— Sunt sigură că ai dreptate, dar…

— Dar?

— E cam aiurea s-o spun, recunoscu Charlie, dar cred că-i place de mine. Dar nu contează. Mă descurc eu.

— Va trebui. Farmecul dispăruse. Hugo, în postura cea mai energică, adoptase o figură încruntată, aproape brutală.

— Mi-am asumat un mare risc, atunci când te-am angajat. Nu eşti prima femeie în afaceri, dar eşti prima din acest domeniu. Ştiam că vor fi câteva probleme la început. Credeam că eşti suficient de tare să treci peste ele. Bărbaţii care cred că femeile ar trebui să fie numai târfe sau dactilografe or să-ţi dea mereu de furcă. Aceasta este natura umană. La Londra este la fel de nestăpânită ca oriunde, probabil mai mult chiar. Îţi creează un stres

permanent, ştiu asta. Nu-ţi poţi permite să te exasperezi, să te descurajezi şi – scuză-mi sinceritatea – ai fi al dracului de proastă dacă ţi-ai da chiloţii jos. Astfel de lucruri se află repede.

— Şi eu sunt om, murmură Charlie cu răceală. Nu că te-ar afecta asta pe tine.

Neaşteptat, zâmbetul îi reveni pe faţă.

— Bine spus. Uite ce este, Charlie, vreau ca tu să reuşeşti. O să te ajut cum pot. Dar trebuie să înveţi să faci faţă atacurilor. În treburi din astea nu e loc de persoane timide, care să dea înapoi.

— Dar nu sunt o persoană timidă! explodă Charlie, sărind în picioare. Numai pentru că sunt rezervată în unele privinţe…

— Nu mai fi. Amuzamentul lui Hugo creştea. Îi plăcea enervarea ei, roşeaţa din obraji, sclipirea din ochi. Stai jos. Calmează-te. N-ar fi trebuit să te stârnesc, dar nici tu n-ar fi trebuit să ripostezi. Trebuie să-ţi menţii sentimentele la aceeaşi temperatură cu ginul cu apă tonică din pahar. Nu-ţi poţi permite să te indignezi cu falsă pudoare feciorelnică.

Ea îşi reluă locul, ţinându-şi gura să nu mai izbucnească.

— Aşa. Hugo o trata cu condescendenţă, dar, cel puţin, el era de partea ei. Chiar doream să am o discuţie cu tine. Fără îndoială, mai mulţi brokeri şi membri din consiliul de administraţie te vor invita să iei masa cu ei. Nu cred că ar fi bine să accepţi astfel de invitaţii deocamdată, cel puţin până nu ştii cu ce se ocupă fiecare şi care îi sunt intenţiile. În orice caz, întreabă-mă mai întâi pe mine despre ei.

Charlie dădu din cap în semn de da, cu o politicoasă resemnare.

— O să-ţi fac rost de o carte de credit pe numele companiei, special pentru astfel de ocazii. Vreau ca prânzurile să fie strict de afaceri. Tu plăteşti, tu comanzi. Asta te va face stăpână pe situaţie.

Lui Charlie îi trecu prin minte că Hugo încerca deliberat să devină mentorul, poate chiar protectorul ei. Ea îi va avea pe alţii în subordine şi va fi, la rândul ei, în subordinea lui. Aceasta părea să fie tactica jocului. Ascunzându-şi gândurile în spatele unui zâmbet dulce, ea sucea ideea pe toate părţile în mintea ei, cântărind-o cu prudenţă.

— Acum, ai să începi să lucrezi cu Rupert, şi dacă devine prea dificil, dă-mi de ştire şi mă ocup eu de el. Bine aşa?

— Bine, încuviinţă Charlie politicos.

Îl însoţi pe Rupert toată săptămâna, privind, ascultând şi acumulând experienţă. Munca era stimulatoare, cunoştinţele lui erau vaste, dar Charlie se încăpăţâna să înţeleagă doar unul din sensurile vorbelor lui cu două înţelesuri. Ziua de lucru începea la ora 9, 30, când toată echipa de brokeri se aduna spre a discuta afacerile ce urmau să fie încheiate, apoi fiecare broker îşi instruia personalul din subordine şi-şi programa întâlnirile de afaceri înainte de a pleca spre Bursă, de obicei trecând pe la expresul Croissant din Leadenhall. Fiecare broker avea lista lui de acţionari pe care trebuia să-i atragă în afacere, invitându-i în mod constant să ia prânzul, Fiecare având dreptul de a se folosi cât mai generos de cartea lui de credit.

Rupert o conduse pe Charlie peste tot unde avea treabă, făcu paradă cu ea prin restaurante, se afişă cu ea prin toată compania Lloyd. Intrarea în acest perimetru sacru a fost posibilă datorită unei legitimaţii: a ei era de

argint, a lui de aur, de vreme ce părinţii lui erau cineva.

— La lecţia de astăzi, spunea el, vom vorbi despre o comandă de EDT. Cred că văd o mână ridicată în spatele clasei? Da, Christie Minor, este vorba despre asigurarea Exclusiv Distrugere Totală. Cu alte cuvinte, membrul companiei de asigurare va plăti numai dacă nava este complet distrusă. Dacă este vorba numai de câteva defecţiuni minore, nu ne asumăm nicio răspundere. Asta e o chestie de noroc, un risc catastrofal, totul sau nimic.

Clientul nostru este un armator grec, care are o flotă în stare excelentă. Are o reputaţie bună şi e nou pe piaţa acţiunilor de la Lloyd. Avea nevoie de acoperirea EDT la fiecare dintre cele zece nave, în valoare de un milion de lire sterline. Acum, câteva nave sunt în stare bună şi riscul este scăzut, aşa că vom percepe un preţ mai mic, corespunzător. Să zicem, între 0, 5 şi 1 la sută. Aţi înţeles teoria? Bun. Acum să încercăm o mică aplicaţie practică.

Inspecta încăperea, îşi trecea degetele prin păru-i în dezordine, făcând o creastă şi ridică din sprâncene de parcă ar fi vrut ca astfel să pară mai înalt. Apoi se îndrepta către un acţionar a cărui cutie părea liberă şi spărgea gheaţa vorbindu-i prietenos despre lucruri mărunte ca despre vreme sau rezultatele de la meciurile de cricket, până când cel pe care îşi pusese ochii se înmuia suficient pentru a fi receptiv la propuneri de afaceri.

Armatorul grec pricinui un fior trecător de îndoială când se sublinie faptul că şapte dintre vasele înscrise aveau menţiunea asc – a se conveni ceea ce arătă că ele nu fuseseră încă achiziţionate, dar Rupert afirmă încrezător că afacerea era sub control. Fraze ca *„din câte ştiu eu”* sau *„din cunoştinţele mele”* însoţeau de obicei aceste afirmaţii, fiind o parte esenţială din jargonul brokerilor, dezvinovăţindu-i pe aceştia dacă clientul minţise.

Charlie realiză că toată afacerea se baza exclusiv pe încredere: cea acordată de membrul societăţii de asigurări brokerului, şi cea acordată de broker clientului. Pentru cei fără scrupule, era loc destul să-şi desfăşoare manevrele. Dar cinstea lui Rupert era transparentă: un jucător de poker i-ar fi putut ghici cărţile după faţă. Charlie îşi dădu brusc seama că, dacă aveai de gând să spui o minciună, ar fi fost mult mai eficient să amăgeşti pe cineva ca Rupert s-o facă în locul tău.

Responsabilitatea pentru ipotetica flotă grecească era împărţită între cinci membri ai companiei de asigurări în decursul unei zile, ceea ce-i aducea lui Rupert un comision suplimentar de şaptesprezece mii de lire. Văzând această cifră, Charlie făcu ochii mari. Între timp, reuşiră să bea un pahar de şampanie înainte de masă la Corney and Barrow's, local situat dedesubtul clădirii companiei Lloyd, pentru ca Rupert să poată urmări finala de rugby în faţa unui perete căptuşit cu ecrane de televizor. Îşi amestecară băutura cu Labrent Perrier1. la masa de prânz şi, după o scurtă pauză de lucru, se reîntoarseră să-şi bea cafeaua. La sfârşitul zilei, trimiseră un fax prin care confirmau faptul că afacerea fusese încheiată şi misiunea lor îndeplinită.

Charlie nu află niciodată ce avea să se întâmple un an mai târziu, când strategia trebui reînnoită. Vasele-fantomă nu fuseseră niciodată ataşate, iar armatorul grec, după cum avea să se descopere, mai jucase înainte la Bursă, schimbând numele operaţiunii, spre a-i deruta pe membrii societăţii de asigurări. Exagerând în favoarea cauzei sale, utilizase un şiretlic standard pentru a obţine o rată de plată a asigurării mai scăzută: cu cât era mai mare flota, cu atât mai redusă era prima de asigurare. Atât valora încrederea acordată.

1

Era unul dintre clienţii lui Spooner.

Arhitectura clădirii companiei Lloyd putea aparţine domeniului artei futuriste, dar ritualul zilnic al încheierii

1. Sortiment de apă minerală efervescentă, provenind de la un izvor din sudul Franţei (n.tr.)

Afacerilor era atât de integrat în tradiţie, încât îi amintea lui Charlie de ritualul unui antic dans al curtoaziei.

Brokerii îi urmau pe membrii societăţii de asigurări cu paşi uşori şi gesturi degajate. Asigurătorii, închişi în cutiile lor, ezitau şi-i terorizau până ce farmecele, ispitele şi flatările îi convingeau să-şi dea semnătura decisivă. Patru etaje la care se făceau tranzacţii se ridicau deasupra prăpastiei atriumului central şi aici „d*ansatorii*" veneau şi plecau, înceţi sau siguri pe picioare, dar niciodată pierzând cadenţa.

Ca femeie, Charlie îşi dădu seama destul de repede că feminitatea ei o izola într-un mod nedefinit, şi aşa va fi mereu. Acceptată numai la suprafaţă, ştia că în spatele ei se făceau glume, pe care ea nu va fi niciodată invitată să le guste, şoapte care nu ajungeau niciodată la urechile ei. Treptat, realiză că, cu toate aceste manevre ascunse, dansul nu era deloc un ritual al curtoaziei – era cu greu tolerat, ca o concesie făcută unei societăţi în schimbare, femeile fiind salutate cu o politeţe rezervată, doar suportate sau chiar ignorate. Ca şi când ar fi adus cu ele o boală misterioasă din afară, pe care ar fi putut-o transmite celor cu care intrau în contact. Dar, deşi Charlie nu ştia asta, infecţia se afla deja înăuntru.

Erau încă membrii care preferau să scrie cu condeiul, în locul unui stilou Mont Blanc. Erau încă brokeri care persistau în aplicarea motoului Uberrimae Fides, *„Buna-credinţă până la limită",* pe baza căreia fusese fondată

instituţia. Dar aceştia erau deja demodaţi. Charlie descoperi curând bucuria care urma încheierii unui contract, adunând zerourile de la sumele comisioanelor companiei. Era o culme emoţională, o dilemă, un pariu de câştigat care îi făcea inima să bată mai repede şi ochii să-i scânteieze. Cu cât experimenta mai mult acea reuşită, cu atât avea mai mare nevoie de ea.

Un broker de succes doarme în medie cam patru ore pe noapte, iar Charlie era hotărâtă să aibă succes, începea lucrul devreme şi termina târziu, târâtă de caruselul întreţinerii atmosferei în cadrul societăţii, norocoasă dacă apuca să ajungă acasă la miezul nopţii cu amândoi pantofii în picioare. Era solicitată cu precădere de clientela masculină şi Hugo avea grijă să fie disponibilă, să colinde teatrele, restaurantele, discotecile şi cluburile până ce capul i se învârtea şi credea că nu va mai putea supravieţui unei alte seri cu Andrew Lloyd Webber sau cu scoici sau escargot (*Fel de mâncare caracteristic bucătăriei franţuzeşti, melci.*) la cină, la localuri ca Tramp, Annabel's sau Stock's. Music-Hall-urile îi distrau cel mai bine pe străini, de vreme ce nu conta faptul că nu vorbeau fluent engleza: versurile banale şi melodiile plagiate puteau fi înţelese de oricine.

Urmărindu-şi atent silueta şi cantitatea de alcool consumată, Charlie mânca ceva uşor şi bea puţin, în timp ce, în jurul ei, şampania strălucea, feţele se înroşeau, sudoarea se prelingea. Când nu era posibil să se retragă devreme, înceta complet să mai bea şi adopta o stare de sobrietate bizară când ultimele note ale melodiei dansului i se spărgeau în cap şi convivii ei căpătau aspectul unor animale groteşti, ca nişte caricaturi de porci sau vulpi, scăldaţi în petele lugubre de culoare aruncate de reflectoarele discotecii. Trebuia să se joace de-a lasă-mă-

şi-nu-mi-da-pace pe ringul de dans, îndepărtând cu tact mâinile care o pipăiau, ferindu-se de mădularele care căutau s-o atingă şi de piepturile gâfâitoare atât de graţios, încât partenerul era imposibil să o ia ca pe o ofensă. Atâta vreme cât afacerea era pe cale să se încheie, obiectivul ei era atins.

Misiunea lui Charlie nu implica încă un comision personal, dar începuse să-şi consolideze o reputaţie şi să-şi câştige respectul colegilor de la Fitzgerald Denton. Hugo o supraveghea cu un ochi atent, dat fiind faptul că poziţia lui îi conferea autoritatea şi de a o critica, şi de a o proteja. La acele întruniri din miez de noapte, Charlie se simţea adesea mai în siguranţă când Hugo era acolo. Ştia că este protejata lui specială, într-un fel responsabilitatea lui. Diferenţa de vârstă şi experienţă dintre ei era suficient de mare pentru ca relaţia lor să îmbrace forma uneia dintre profesor şi elev, cu subînţelesuri inevitabile pe care, pe moment, aleseseră să le ignore.

Dar era, de asemenea, prudentă cu el, cu controlul pe care el părea a fi determinat să-l exercite asupra ei cu o cruzime certă, pe care o simţea în spatele măştii sofisticate. Era căsătorit şi se culca cu secretara lui, un oportunist flămând într-o lume fără scrupule. Se bucura că în general întâlnirile lor aveau loc în prezenţa altora şi că asocierea lor era încă suficient de neregulată pentru a împiedica situaţia să evolueze mai departe şi să-i complice viaţa şi cariera.

Hugo ştia ce voia, numai foarte rar îşi îngăduia să se gândească la această problemă şi presupunea, inconştient, că, în condiţii propice, o va rezolva. Dar circumstanţele erau puţin probabil să-i devină favorabile. Căsnicia lui era esenţială, amanta lui devenea de nesuferit, prea implicată în treburile lui de birou pentru a fi dată afară oricum,

bucurându-se de încrederea lui în foarte multe privinţe. Ştia că trebuie să scape de ea, să-i facă vânt, s-o plătească să plece. „O cheamă Leach şi lipitoare este” (Joc de cuvinte între Leach şi leech – lipitoare.), îl avertizase Spooner cândva. Hugo se abţinuse să-i spună asociatului său că Bianca nu se agăţa doar, ci sugea sângele şi când sugea pentru el era prea uşor să-şi piardă uzul raţiunii, uitând totul în afara plăcerii trecătoare. Poate că Bianca nu avea promptitudinea lui Charlie la replică, dar cu toate acestea averea ei era limba, astfel că pe lângă încurcătura de la birou, Hugo ezita să renunţe la o avere.

Prima invitaţie neoficială din partea lui Hugo pentru Charlie veni pe neaşteptate, la sfârşitul lui noiembrie. Era vineri şi pentru Hugo sentimentul de vineri era melancolia provocată de perspectiva drumului spre casă. Întârziase plecarea – asta se întâmplă invariabil în weekend.

— Şi trecuse ora de vârf. Gara Victoria nu mai semăna cu o uriaşă grămadă de rugby, compartimentul de clasa întâi din trenul de Gotistone neavând decât un singur ocupant în afara lui. Amândoi călătorii se ascunseră – ca nişte britanici adevăraţi – în spatele ziarelor, evitând să se privească sau să schimbe remarcile obişnuite, de obicei despre vreme, cerute de bunele maniere.

Hugo parcurse în fugă titlurile, acordând atenţie numai paginilor roz-trandafiriu din mijloc, care imitau Financial Times, verificând preţul acţiunilor la Fitzgerald Denton şi trecându-şi ochii peste coloanele de bomentarii gazetăreşti fără a le înregistra conţinutul.

Dincolo de geamuri, luminile aglomerate ale suburbiei făcură loc întunericului de la ţară. Lui nu-i plăcea de fapt la ţară. Era plin de păduri, de urzici şi de umbre, de vaci şi de balegi, de tractoare încete pe drumuri înguste, de oameni care vorbeau despre cultivarea

trandafirilor şi se implicau în treburile comunităţii. Aşa era şi soţia lui, Emily. De ani de zile conversaţiile lor constau din urmărirea de către fiecare a unor subiecte paralele, vorbind amândoi, fără să se asculte unul pe celălalt, fără a împărtăşi interese comune, fără comunicare, fără certuri. Dar o casă la ţară şi o nevastă la ţară făceau parte din stilul de viaţă pe care Hugo şi-l propusese cu multă vreme în urmă, auxiliare necesare ale unei existenţe bine puse la punct, bine înfipte, de membru al claselor de sus.

Emily fusese educată la Cheltenham Ladies Collège şi la pension, accentul ei fiind cel cu care se născuse. Mama ei era fiica unui pair, iar originile averii tatălui ei erau vechi din epoca victoriană. Ştia să gătească, se îmbrăca fără gust şi era indiferentă la schimbările de climă, ceea ce însemna că locuinţa lor cu încălzire centrală era, în mod normal, mult prea friguroasă. Ferestrele erau lăsate deschise pentru aerisire, radiatoarele erau reglate la minimum dintr-o pasiune moştenită pentru austeritate.

Hugo prefera aerul condiţionat şi radiatoarele la maximum. Soţia lui era de părere că dorinţa lui de confort îi trăda statutul de nouveau riche, dar se abţinea de la comentarii. Hugo privea adevărul în faţă. Mijlocul şi nu scopul, era ceea ce-l excita, umplându-i viaţa, făcând-o să merite a fi trăită. Urcuşul pe scara socială pe brânci, feţele strivite sub talpă, jocul de poker la cuţite al încheierii afacerilor – acestea erau lucrurile care-i dădeau o motivaţie. Conflictul şi nu pacea care îi urma, arta de a câştiga şi nu recompensa.

Bianca ştia prea bine cum să-i ofere satisfacţia sexuală, dar Charlie era genul de femeie pe care şi-ar fi dorit-o, dacă ar fi fost liber să aleagă, o majoretă cu minte ascuţită în spatele faţadei luxoase, adâncimi ascunse pe care le putea doar bănui. Dar se însurase cu Emily şi, nici

chiar vinerea, nu ar fi dorit să se despartă. Emily reprezenta o realizare.

La gară, se urcă în maşina lui parcată cu Grijă şi porni spre casă. Era un Aston Martin Zagalo Volante 1989. Purpuriu ca Scarlet, eroina lui Margaret Mitchell, radiind luxul. Un alt simbol al succesului. Îl costase aproape la fel de mult cât casa. Poate că de aceea, chiar şi vinerea, nu se putea aşeza la volan fără a simţi o plăcută căldură secretă. Opri maşina pe alee, dar nu, se grăbi să coboare, savurând ultimele secunde în maşina lui, pe teritoriul lui. În casă intra pe teritoriul lui Emily, în realitate, chiar dacă nu şi pe hârtie. Lumini îmbietoare se revărsau pe ferestrele de la parter.

La uşa de la intrare îi săriră în întâmpinare câinii. Doi labradori şi un ogar, în diferite tonuri de auriu, cu ochi căprui, duioşi, boturi reci, iscoditoare, limbi aspre, roz. Lui Hugo nu-i plăceau de fapt câinii, dar făceau şi ei parte din contract şi atunci îi trata corespunzător, mângâindu-i din obişnuinţă şi strigându-i pe nume, deşi nu-şi amintea niciodată care era numele corespunzător fiecărui câine. Din cauza culorii fuseseră botezaţi Ghimber, Scorţişoară şi Nucşoară, care deveniseră Ginge, Cin-ders şi Nutters. Hugo le dădea ordine pe care ei rareori le ascultau, deşi veneau la picior la un simplu cuvânt al nevesti-sii. Nu putea înţelege cum poate vorbi cineva cu un câine sau cu o pisică, aşa cum nu înţelegea dacă ar fi încercat să converseze cu o masă sau să discute politică cu un set de scaune.

Când intră în casă, câinii îl urmară, dând din coadă atunci când el îşi turnă un whisky fără apă şi-l părăsiră numai atunci când comise crima oribilă de a se lăsa să alunece pe canapea. O jucărie – un cal de plastic cu călăreţ cu tot, pe jumătate îngropată în perne –, i se înfipse în

spate. Înjură şi o aruncă pe podea.

— Aveam impresia că Birgit trebuie să strângă în urma copiilor, îi spuse el lui Emily care tocmai intra. Birgit era cea mai recentă fată în casă. Din fericire pentru liniştea sufletească a lui Hugo, era foarte urâtă.

Ca de obicei, Emily păru că nu aude.

— Christina nu mai vine, spuse, preocupată de problemele sociale. O să avem o femeie mai puţin la masă, mâine seară. Ştiu că se spune că nu are importanţă, dar îmi dă peste cap tot aranjamentul. Nu pot să sufăr când avem număr fără soţ.

— Ce s-a întâmplat cu Christina? întrebă Hugo în mod reflex, apăsând bytonul de la telecomanda televizorului.

Râsete înregistrate, aspre, dar slabe, se suprapuseră în fundal.

— E la pat, spuse Emily, ca şi cum asta ar fi fost o boală în sine. Ceva în legătură cu căile urinare. Hugo, n-ai idee pe cine am putea invita cu atât de puţin timp înainte? Problema e că întotdeauna sună ca o situaţie disperată când inviţi pe cineva cu doar o zi înainte. Îşi dau seama că îi inviţi doar ca să completezi un gol. Nu poţi să te gândeşti la cineva care să nu se supere? Cineva care, în fine, să fie disponibil în weekend?

— O floare de seră, la fel de disperată în aşteptarea unei invitaţii, pe cât am fi noi s-o invităm. Asta vrei să spui? întrebă Hugo.

Sarcasmul trecu pe lângă Emily fără s-o afecteze.

— Nu spune prostii, murmură ea, absentă. Mă gândeam la fata aceea nouă, care a venit la voi la serviciu. Practicanta. Probabil că vrea destul de mult să-ţi intre în graţii. Şi poate că i-ar plăcea să mai iasă din Londra la sfârşit de săptămână. Cui nu i-ar plăcea? Crezi că ar fi

potrivită?

— Cred că e ocupată, spuse Hugo.

— E prezentabilă?

— Da. Da, sigur. Dar…

— Dacă ai numărul ei, spuse Emily, aş putea s-o sun mâine dimineaţă.

Charlie era într-adevăr ocupată. Avea o întâlnire cu o sticlă de vin şi cu Caroline Eliott-Browne, dar o contramanda.

— E vorba de şeful meu, îi spuse lui Caroline. Trebuie să mă duc. În plus, sunt şi curioasă. Caroline, care avea de ales dintr-un şir întreg de alte invitaţii, se arătă înţelegătoare.

— Să-mi povesteşti după aceea, fu ultimul lucru pe care i-l ceru. Toate amănuntele scârboase.

— Sper, spuse Charlie, că n-or să fie şi din astea.

Casa se afla pe un teren de şase pogoane, la sud de Gotistone. Urmând indicaţiile lui Hugo, Charlie verifică reperele obişnuite – cârciuma, ferma, staţia autobuz –, conducând încet şi căutând placa cu numele. La o sută de metri spre stânga, îi spusese Hugo, după cutia roşie de poştă. Trecând pe lângă poarta deschisă, observă numele, Fitzdenton Place. Charlie zâmbi în sinea ei, trecând în marşarier şi cotind pe alee. Casa era mare şi neaşteptat de drăguţă, defectele arhitectonice fiind mascate de iederă şi de corzi împletite de plante agăţătoare, acum desfrunzite.

O dantelărie de ramuri în fundal prinsese un fragment de mozaic de cer. În faţa casei erau deja parcate trei maşini: Astonui lui Hugo, un Jaguar nou şi un Land Rover vechi şi foarte uzat. Charlie parcă lângă acesta din urmă şi, când deschise portiera, câinii săriră s-o întâmpine, urmaţi de Hugo. Nu avusese câini în copilărie şi avea unele dubii în legătură cu această primire, îngrijorată că labele îi

vor rupe firele la ciorap. Dar labele rămaseră pe pământ, iar ochii imploratori şi cozile fluturânde îi câştigară inima. Hugo încercă să-i cheme înapoi, cerându-şi scuze pentru purtările acestora, dar câinii nu-i dădură atenţie.

— Nu-i nimic, spuse Charlie. M-am obişnuit cu avansurile neautorizate.

Apariţia lui Errjily îl împiedică pe Hugo să comenteze această remarcă. Emily chemă câinii cu un ton hotărât, care nu se potrivea cu aspectul ei în general şters.

— Aici, Nutters! Cinders! Ginge! Cozile continuară să fluture, dar haita se retrase. Emily întinse o mână vlăguită şi îi spuse lui Charlie că îi pregătise un pat, după cum îi promisese. Putea să aibă orice vârstă între treizeci şi cincizeci de ani. Faţa ei prelungă, cu un aer puţin cabalin, era de genul care nu se strică cu timpul şi coafura rămăsese probabil aceeaşi de când era adolescentă, Câteva urme de fard îi aderau neglijent pe figură şi părea că se îmbrăcase din întâmplare: o bluză scurtă care atârna pe ea, o fustă lungă, lălâie, de un maroniu şters pe fond verde ca salata şi un fular de mătase pus aiurea, fără să se potrivească cu nimic. Avea braţele goale până la cot, dar părea că nu o afectează vântul rece. Invocă necesitatea de a reveni la bucătărie, lăsându-l pe Hugo s-o conducă pe Charlie în casă.

— Drăguţ din partea ta că ai venit, spuse el. Îmi pare rău că te-am anunţat atât de târziu.

— A renunţat cineva?

— Ştiam eu că ne putem baza pe tine, spuse Hugo, cu un zâmbet imperturbabil.

Exact ca la o cină cu clienţii, se gândi Charlie, puţin circumspectă.

— Mă tem că oaspeţii sunt cam plictisitori. Este o familie care tocmai s-a întors din Hong Kong, un bancher

cu soţia, care e prietenă cu mama lui Emily, şi noul nostru veterinar, care l-a tratat pe unul dintre câini. După cum se poartă Emily cu el, probabil că i-a făcut câinelui respiraţie gură la gură. Oricum, nu prea e cine ştie ce. Mă aştept însă ca tu să poţi da un pic de sare şi piper.

— Veterinar, spuse Charlie, fără entuziasm. Aşa se explică acel Land Rover. Bănuiesc că m-ai procopsit cu el în seara asta.

— Din nefericire, spuse Hugo, luând-o de braţ, mă tem că aşa este.

În salon, îl găsiră pe bancherul de la Hong Kong Shanghai Bank, cu burta lui impunătoare şi urmele unui bronz oriental, pe soţia lui, îmbrăcată prea fastuos pentru acea ocazie şi purtând un colier foarte urât, care reprezenta probabil diamantele familiei, şi pe veterinar, perechea lui Charlie, de două ori mai tânăr decât ei şi cu un venit de zece ori mai mic, în blugi scorojiţi şi cu un sacou de tweed Donegal care îi trăda originea. Îl chema Reggie Meavee şi de la obţinerea calificării lucrase mai ales la Irish Blootistock Agency, îngrijind şi tratând caii de care era îndrăgostit. Dar timpurile erau grele şi el venise în Anglia în căutare de păşuni noi şi poate mai înverzite decât cele ale legendarei Insule de Smarald.

Ca mulţi alţi emigranţi voluntari, îi făcea plăcere să-şi regrete patria, idealizând-o de la o distanţă sigură, dispreţuindu-i pe englezi cu feţele lor închise şi accentul lor plat, simţindu-se mai inventiv, mai lipsit de griji şi infinit superior în hainele lui ponosite şi cu maşina lui prăpădită, Hurducându-se pe şoselele perfect netede din liniştitul Surrey, bând bere englezească în localuri englezeşti, devenea liric amintindu-şi de coastele stâncoase din Inishowen şi de amurgul din Mălin Head.

Nimeni nu se supăra. Face parte din ambivalenţa,

atitudinii englezilor faţă de vecinii lor din vest, care, în ciuda deceniilor de bombe teroriste şi glume dispreţuitoare, tot se mai aşteaptă că irlandezii emigranţi sunt poeţi în sufletul lor, exilaţi romantici, care-şi amintesc de Erin în cântecele de dor şi revărsări de linguşiri.

Reggie Meavee nu-i dezamăgea. Pe lângă nostalgia lirică şi aroganţa veselă, el mai avea frumuseţea aspră a compatrioţilor săi, bucle de păr gros şi negru încadrând o faţă de Cuchulain, cu ochi gri ca marea sclipind de lucirea mâniei sau râsului, la fel de iuţi amândouă. Din poziţia înaltă a calităţii sale de irlandez, privea pe locuitorii din Surrey cu condescendenţă: îi plăcea Emily, nu-i plăcea Hugo şi venise la cină pregătit să se amuze plictisindu-se.

Până la apariţia lui Charlie.

Nu era genul lui, bineînţeles; asta şi spuse imediat. O fată din City în ambalaj de lux, expunându-şi prea mult picioarele pentru mediul rural. Picioare frumoase, adevărat, şi probabil că o ştia şi ea, lungi şi bine făcute, amintindu-i de o iapă tânără pe care o tratase de ulcer cu vreo doi ani în urmă. Dacă ar fi fost vara, i-ar fi plăcut s-o ia la o plimbare prin tufişuri, ca să-şi sfâşie ciorapii – îşi imagina tandru că erau ciorapi cu portjartier – când trece prin ei, până când în cele din urmă se opreşte, îşi scoate pantofii şi se plânge de bătături, îşi trage în jos zdrenţele de nailon, expunându-şi la soare membrele goale cu piele de orăşenească.

O fantezie agreabilă, alungată imediat de înclinarea mândră din cap, cu care răspunse prezentărilor făcute de Hugo. Reggie îşi închipui că e probabil metresa gazdei sau metresa în perspectivă, un accesoriu extraconjugal pentru cine de lucru şi excursii în străinătate. Era evident că ticălosul putea s-o invite la cină cu nevastă-sa, de parcă sentimentele lui Emily, mândria ei rănită şi umilinţa

publică, nici nu contau. Notând atitudinea de proprietar a lui Hugo, Reggie mai-mai că scrâşni din dinţi. Cât despre Charlie, se preta la un astfel de om, un om care făcea mişcare numai în sala de gimnastică şi se folosea de cărţi de credit ca de excitante. Nu era deloc genul lui Reggie.

Apărând din bucătărie, Emily îşi punea şi ea întrebări în legătură cu Charlie. Nu încă, hotărî ea, cu flerul fără greş pe care numai o nevastă îl are. Posibil, poate curând, dar încă nu. Nu că-i păsa cu adevărat – de mult nu-i mai păsa, mulţumită că locţiitoarea de la birou îi dădea ei o pauză. Emily se străduise din răsputeri, dar sexul o dezamăgise întotdeauna, negăsind niciodată în asta beatitudinea pe care o visase în adolescenţă, când cel mai important eveniment din viaţa ei fusese sărutul căpitanului echipei de hochei, în spatele pavilionului de gimnastică.

Fusese la doar trei luni de nunta cu primul prieten, un tânăr eligibil, cu profil aristocratic şi sânge albastru, când apăruse Hugo şi, literalmente, o luase pe sus. Dar în dormitor, cu luminile stinse, strălucirea romanţioasă pălise şi constatarea că el o dorise numai pentru legăturile ei sociale, pentru poziţia ei – a tatălui ei – crescu în întuneric, croindu-şi treptat drum din subconştient, până când deveni un fapt cunoscut şi acceptat, o durere surdă, care n-o mai tulbura.

Îşi dăduse seama ce rol joacă Bianca Leach încă înainte de a afla cum o cheamă, dar ştia că prefăcătoria este esenţială pentru continuarea căsniciei. O legătură secretă, îi spusese mama ei, este un stâlp de sprijin, o tradiţie veche de generaţii; metresa care cere recunoaştere publică, onestitate, divorţ, este abia o ameninţare a sfârşitului de secol XX. Închide ochii şi o să fii în siguranţă. Şi Emily închisese ochii, nepunându-şi niciodată întrebarea dacă ar fi fost mai fericită, în caz că

stâlpul de sprijin se prăbuşea, căsnicia lipsită de sens se destrăma şi ea ar fi rămas să-şi continue viaţa pe cont propriu.

Nu era deloc geloasă pe Charlie, nici nu se temea cu adevărat, ci era doar vag intrigatăcuriozitatea care o făcuse să insiste s-o invite pe Charlie – şi puţin îndoită. Charlie, constată ea, ar fi putut crea probleme. Părea în largul ei în postura de protejată a lui Hugo, dar Emily ghicea că nu era din fire prea supusă, fiind prea îndrăzneaţă pentru a păstra discreţia şi prea generoasă pentru a înşela. Poate că ar fi fost o idee bună să-l descurajeze pe Hugo s-o mai urmărească.

Cina era pregătită cu măiestrie şi servită impecabil, vinul curgea, conversaţia se poticnea. Bancherul vorbea despre chinezi – *„Ai dracului de buni în afaceri. Bineînţeles, dracul gol cu ochii lor înguşti”* –, iar nevastă-sa vorbea despre dificultatea de a te muta mereu dintr-o parte în alta pe glob. Emily părea absentă, trezită din toropeală doar de incursiunile accidentale ale clinilor, care stăteau ciorchine în jurul lui Reggie, scoţând sunete câineşti de exprimare a satisfacţiei.

— Scoate animalele de aici, dragă, spuse Hugo, în timp ce Charlie mângâia cu destulă incertitudine un cap auriu.

— Nu vă plac câinii? o întrebă Reggie, cu o privire care ei i se păru de-a dreptul dispreţuitoare.

— Nu ştiu, spuse ea sincer. Nu prea sunt obişnuită cu ei. Sunt frumoşi, dar… nu ştii niciodată ce au de gând să facă.

— Prostii, spuse Reggie. Comportamentul animalelor este aproape complet previzibil. La fel şi al oamenilor, fim impresia.

— Eu mor după câini! exclamă soţia bancherului.

— Evident, spuse Reggie. În Hong Kong probabil îi mâncaţi.

Tăcerea care se lăsă fu întreruptă de strigătul de goană al lui Emily:

— Cinders! Nutters! Ginge! Şi câinii ieşiră din cameră pentru a fi închişi în altă cameră.

— Îmi pare rău, spuse Hugo. Îşi cam fac de cap.

— Mie mi se par destul de bine dresaţi, ripostă Reggie, cu o sclipire bătăioasă în ochi. Soţia dumneavoastră pare să se bucure de o autoritate naturală în faţa animalelor.

De ce anume această remarcă sună atât de jignitor, nimeni nu putuse să-şi dea seama, dar Charlie, uluită să-şi vadă şeful prins pe picior greşit de un antist fără cravată şi cu un venit de o singură cifră, se aruncă bâlbâindu-se în golul creat. Nici măcar nu era sigură cui voia să-i ia apărarea sau ce încerca să prevină. Ştia doar că situaţia ameninţă să iasă de sub control.

— Emily e o bucătăreasă grozavă, nu-i aşa? suspină ea. A fost o masă atât de minunată! La apariţia lui Emily, reluă: Tocmai spuneam ce nemaipomenită bucătăreasă sunteţi. Eu nu mă pricep deloc la bucătărie. Parcă niciodată nu am răbdarea sau timpul necesar.

— Dar bineînţeles, spuse Emily. Dumneata eşti o fată de carieră. Hugo mi-a povestit despre dinamismul dumitale. Eu, mă tem că nu sunt deloc dinamică. Vocea ei era plată, nota de autoironie atât de subtilă, încât nici Hugo nu era sigur de prezenţa ei.

Charlie se înroşi stânjenită, văzându-şi complimentul transformat în insultă.

După cafea, Charlie se scuză, hotărâtă să nu mai rămână orice i-ar fi spus Hugo pentru a o convinge. Spre surprinderea ei, Reggie plecă odată cu ea.

— Ai putea să mă conduci acasă, spuse el. Am băut prea mult. O să vin să iau maşina mâine.

— Unde locuieşti?

— Într-un sat la trei mile spre sud de aici, O să-ţi spun eu. Semnele de pe şosea nu sunt clare.

— Mulţumesc, spuse Charlie. Dar de fapt eu merg spre nord. La Londra.

— Poţi să mergi spre nord şi la trei mile sud de aici, spuse Reggie. Pentru tine nu poate să conteze prea mult. Numai dacă, bineînţeles, nu eşti natural neserviabilă.

— Tare îţi mai place cuvântul ăsta, remarcă Charlie, urcându-se în maşină.

— Care cuvânt? Se aşeză alături de ea şi îşi prinse centura de siguranţă.

— *„Natural”*. Emily are o autoritate naturală faţă de animale, iar eu sunt natural de neserviabilă. Dacă vrei să ştii părerea mea, tu eşti natural plin de prejudecăji şi nenatural de grosolan.

— Nu ţi-am cerut părerea. Am vrut doar să mă duci cu maşina. Acolo, la stânga, nu la dreapta. Acum o să trebuiască să întorci. Fii atentă, vine o maşină!

— Parcă ziceai că o să-mi spui pe unde să o iau.

Cincisprezece minute mai târziu, după ce Charlie făcuse o întoarcere greoaie, pe o uliţă îngustă, zgâriind caroseria în ţepii tufişurilor de pe margine, ajunse la un drum la capătul căruia se zărea un şir de luminiţe.

— Acolo stau eu, zise Reggie. În şirul de căsuţe din faţă. Chiar şi pe întuneric căsuţele arătau mai mult dărăpănate decât pitoreşti. Charlie opri şi simţi că maşina intră într-o groapă.

— Atenţie! O avertiză Reggie. Vezi că aici e o groapă. Trebuia să-ţi fi spus.

— Nu-i nimic, mormăi Charlie.

— N-o să te invit înăuntru, continuă el. Nu-ţi place de mine şi în felul ăsta n-o să-ţi dau satisfacţia să mă refuzi. În plus, eşti prea înţeleaptă să fii bună la pat. Sau Hugo e de altă părere?

— Hugo n-are habar de nimic, izbucni Charlie. Acum dă-te imediat jos din maşina mea că...

— Bravo! spuse Reggie. Asta speram. Şi o sărută.

Ea încercă să se tragă înapoi, dar maşina era prea strâmtă. Fusese prinsă între bărbat şi scaun, ţintuită de gura lui, străpunsă de limba lui. Deşi era cel mai frumos lucru care i se întâmplase în ultimul timp, se simţea furioasă.

— Dă-te jos, sâsâi ea, de îndată ce putu să vorbească. Dă-te jos imediat! Şi dacă vrei să ştii, nu sunt adepta metodei omului cavernelor.

— Alta nu mai e, spuse Reggie. Nu te speria: plec. Ştii, ceea ce ţi-ar trebui ţie ar fi un câine de pază.

— Proastă glumă, i-o reteză Charlie. El trânti portiera şi ea întoarse maşina, smulgând din mers o porţiune de gard viu. Conduse îmbufnată în direcţia a ceea ce spera că este drumul spre Londra.

Capitolul 7

După ce vânduse Ballards, bunica lui Charlie simţise cum i se ia o piatră de pe inimă şi suma astfel adunată în bancă i se părea o grijă mult mai acceptabilă. Nu fuseseră multe probleme cu efectuarea tranzacţiei.

Expertul, cucerit de inocenţa surâsului bunicii şi de dulceaţa ceaiului pe care i-l oferise, nu observase putregaiul din pod. Se făcuse schimb de contracte şi, odată dată deoparte trauma mutării din căminul de o viaţă, descoperi că de fapt e mai mulţumită în casa fiului ei.

— Acasă, îi spusese pompos lui Charlie, într-una din

vizitele sale fugare, e locul unde se întâmplă să-mi pun pălăria în cui. Apropo, dragă, unde e pălăria mea? Ştii, aia albastră cu voaletă şi cu fundiţă. Am nevoie de ea la

Londra. În niciun caz nu mă pot duce la Londra fără pălărie.

— De ce te duci la Londra? întrebase Charlie.

— Cu treburi, răspunse bunica oftând. Prea mulţi bani înseamnă, uneori o mare plictiseală. Nu poţi să-i laşi undeva la păstrare să se odihnească. Trebuie să facă mişcare, să lucreze şi apoi, dacă nu eşti atent, pot să fugă din lesă şi nu mai ai ce face. Sigur, eu am încercat întotdeauna să fiu atentă…

Charlie ar fi vrut să mai întrebe, dar ceva o făcuse să fie neatentă şi apoi uitase.

Cu patru ani în urmă, după moartea domnului Christie, gn prieten al acestuia din armată, o luase deoparte pe doamna Christie şi îi sugerase că, deoarece avea economii atât de mari, ar putea să se gândească să devină membră la Lloyd’s.

La început, avuse unele reţineri, căci niciodată nu se ocupase singură de tranzacţii financiare, dar tot răsucind în minte ideea, începuse s-o găsească tot mai atrăgătoare şi să prindă curaj. Acum ajunsese, la capătul vieţii, o femeie independentă financiar, o senzaţie pe care, ori de câte ori o simţea, îi dădea încredere şi mândrie. Hotărî să-şi ia singură în mâini viitorul, făcând unele investigaţii preliminare, dând telefoane de încercare, la care i se răspunse cu entuziasm. Cunoscuse dintotdeauna persoanele potrivite, dar acum era prima dată când încerca să se folosească de cunoştinţele ei; contracte, li se spunea acum, auzise undeva, probabil la televizor. Nu spuse nimic fiului şi nurorii, poate sperând că va veni momentul când îi va surprinde cu ingeniozitatea ei sau

poate doar din discreţie, după modelul unei generaţii care nu făcea paradă de situaţia financiară. Se descurcă excelent la procedura de verificare şi la interviul mai mult de formă, şi obţinu un loc printre Nume exact înainte de perioada reducerilor din august, la doar câteva luni după decesul soţului său.

— Asistase la şedinţa Comitetului Rota singură, cu pălăria ei cu voaletă, arătând ca o doamnă din epoca edwardiană făcând o vizită incognito la cămătar să împrumute bani pentru acoperirea datoriilor la cărţi. Clădirea o intimidase la început, părând diferită de imaginea pe care şi-o făcuse despre grandoarea firmei Lloyd’s. Sporindu-i nedumerirea, o conduseră spre sala de şedinţe proiectată de Robert Adams. În centrul sălii se afla masa de banchete din lemn lăcuit, înconjurată de un număr mult prea mare de scaune, dintre care doar unul ocupat de un reprezentant. Acesta se ridică s-o întâmpine, scuzându-se pentru absenţa colegilor.

Doamna Christie se simţea ca un călător în timp, aruncată din viitor în trecut, fără nicio pauză în prezent. Reprezentantul comitetului o linişti, explicându-i foarte conştiincios problema răspunderii juridice, în cazul improbabil al unui holocaust universal, apoi chestionând-o despre fiecare articol de pe lista ei de active. Se purta aproape excesiv de politicos, lăsând să se înţeleagă neplăcerea unui gentleman de a pune asemenea întrebări personale, chiar dacă pertinente.

— Vedeţi, doamnă Christie, trebuie să mă asigur că îndepliniţi cerinţele noastre, după cum sper că noi le îndeplinim pe ale dumneavoastră. Acum, regulamentul de participare stipulează că 60 la sută din averea dumneavoastră trebuie să fie în una dintre formele următoare. Începu să citească o lungă listă cuprinzând

acţiuni şi garanţii, valută, conturi în bancă, conturi în societăţi imobiliare, poliţe de asigurare, fonduri mutuale, certificate de economii şi chiar obligaţiuni. Doamna Christie clipi încurcată de ceea ce i se părea o liturghie fără niciun sens, incitată să reacţioneze doar de ultimul termen.

— Nu am obligaţiuni. Nu aprob jocul de noroc.

— Dar desigur, spuse el, o clipă deconcertat, dar revenindu-şi rapid. Foarte inteligent din partea dumneavoastră. Evident că ea nu înţelesese factorul de risc al investiţiei pe care o făcea şi el avu o clipă de remuşcare, dându-şi seama că nu o putea lămuri mai bine.

Merse mai departe, menţionând scrisori de credit, lingouri de aur, monede de aur.

— Aurul nu trebuie să depăşească în total 30 la sută din mijloacele de care dispuneţi şi trebuie calculat la 70 la sută din valoarea actuală de piaţă pentru a acoperi fluctuaţiile de preţ. Aveţi aşa ceva, doamnă Christie? Unii dintre membrii noştri au colecţii de monede de-a dreptul impresionante.

— Am un medalion splendid, care i-a fost oferit soţului meu la retragerea din Regimentul 10 Puşcaşi Balouch, murmură ea, pe gânduri. Asta pe vremea când se lăsa la vatră şi restul Armatei Indiilor. Întotdeauna m-am gândit că a fost o mare greşeală. Chiar şi soldaţii spuneau aşa, bieţii de ei! Existau atâtea resentimente datorită faptului că rămâneau la serviciu. Toţi erau supăraţi. Părea o mare prostie. Care aspect anume părea o prostie, nu era prea clar. Acum sunt tot acolo, continuă doamna Christie cu un suspin, mărşăluiesc în sus şi în jos prin faţa palatului Buckingham. Arăta minunat, bineînţeles, dar din cale afară de scunzi. Nu pot să cred că s-ar pricepe prea bine s-o apere pe regină, dacă sunt atât de scunzi.

— Reprezentantul îşi compuse o mână cuviincios atentă, îi lăsă răgaz să-şi depene amintirile, apoi reluă:

— Ce preţ credeţi că ar avea medalionul, doamnă Christie?

— O, mi-e imposibil să ştiu. Are un caracter mult prea personal pentru a fi vândut.

— Desigur, desigur. Pentru dumneavoastră are o valoare sentimentală care nu poate fi măsurată. Asta e de la sine înţeles. Dar, de exemplu, dacă ar fi să fie vândut la licitaţie, cât credeţi că ar putea aduce? O cifră aproximativă?

Doamna Christie păru uşor uimită de întrebarea care, evident, i se părea impertinentă.

— Ei… e greu de spus. Poate o sută cincizeci de lire? Pentru un colecţionar, vreau să spun.

— Da, bine. Foarte interesant. Se retrase din nou în politeţea lui, făcând o însemnare indescifrabilă pe foaia de hârtie din faţă. Oricum, doamnă Christie, în ceea ce priveşte averea dumneavoastră, cred că putem spune că valoarea nominală a unor mici… ăă… amintiri de familie nu e prea importantă. Putem să le excludem din calcul. De acord?

Făcu din cap semn că da. Începea să considere enervant tactul lui pedant şi se hotărî să scurteze întrevederea. Avea sentimentul că atitudinea lui făcea parte din decor, o curtoazie de modă veche, care poate că fusese cândva autentică, dar acum scoasă din context, distorsionată de multiplele presiuni ale nemilosului mediu modern până ce căpătase lustrul artificial al furnirului. Simţi o mică satisfacţie când îi văzu expresia în momentul în care îi puse în faţă extrasul ei de cont. Rezulta că dispune de credit până la o sumă cu puţin peste un sfert de milion de lire.

O linişte plăcută se lăsă înainte ca el să deschidă din nou gura.

— Doamnă Christie, văd… ăă… văd că banii aceştia se află într-un cont curent?

— Evident, răspunse ea, apărându-i din nou expresia de uşoară surpriză. Unde în altă parte?

— De cât timp aveţi… de cât timp îi ţineţi acolo?

— O, cam de vreo lună. De ce?

Reprezentantul păli din cauza şocului.

— Pentru că, doamnă Christie, nu acumulează absolut deloc dobândă. Nu face decât… să stea. Fără niciun folos. Ar fi trebuit cel puţin păstrat ca economii. Altfel, valoarea va scădea. Trebuie să ţineţi seama de inflaţie.

— Mă tem că niciodată n-am reuşit să înţeleg chestiile astea, spuse ea cu fermitate, de parcă inflaţia ar fi fost un subiect cam vulgar de adus în conversaţie. Eu nu cheltuiesc prea mult, ştiţi. Mă folosesc de pensia de la Poştă, astfel încât ceea ce e în bancă rămâne neatins. Vreau ca de banii ăştia să beneficieze familia mea într-o bună zi.

— Exact, spuse el nerăbdător, uitându-şi enervarea de mai înainte. De aceea este atât de important să aveţi un portofoliu de investiţii respectabil. După ce semnaţi de acceptare, o să vă duc la cineva care vă poate sfătui. Vă recomand cu căldură să-i ascultaţi sfaturile, doamnă Christie. Nu trebuie să lăsaţi banii să stea degeaba într-un cont curent – vorbea de parcă i-ar fi ţinut într-un ceainic – trebuie încurajaţi să crească şi să se înmulţească.

Ca o grădină de zarzavat, se gândi doamna Christie, înţelegând dintr-odată. La urma urmei, era o doamnă independentă din punct de vedere financiar. Putea să-şi permită un consilier.

Fusese susţinută de doi membri de sindicat, unul care garantase integritatea, celălalt ca agent de administraţie a sindicatului în care urma să se înscrie şi ea. Reprezentantul comitetului îi spusese că e necesar să treacă o perioadă de trei ani înainte de a putea beneficia de venit; alegerea sindicatului dovedise, se pare, culmea prudenţei şi, deşi profiturile erau modeste în comparaţie cu alte întreprinderi mai îndrăzneţe, banii ei se aflau în siguranţă şi se putea aştepta să primească un venit mult mai mare decât într-un cont de economii sau de la o societate imobiliară. Apoi o conduse afară din sala Adam, înapoi în lumea modernă, prezentând-o colegiului care urma s-o iniţieze prin labirintul încâlcit al investiţiilor către portul financiar sigur al viitorului. În ciuda aparentei sale priceperi, părea foarte tânăr, dar la urma urmelor, recunoscu ea, aşa păreau toţi în ziua de azi.

În ciuda luxului futurist ce o înconjura, părăsi clădirea cu un ciudat sentiment de insatisfacţie. Se aşteptase ca primirea ei la Lloyd's să implice ceva mai multă ceremonie decât interviul liniştit cu un bărbat politicos şi în vârstă, şi conversaţia sinceră cu un tânăr la fel de politicos. Numele se înscriau cu miile.

La capătul scărilor se întoarse, simţindu-se, nu ştia de ce, ca soţia lui Lot, o fugară care se va transforma într-un stâlp de sare pentru păcatul de a se fi întors să privească. Privirea îi fu atrasă irezistibil în sus, peste peretele de sticlă şi zid fără mortar, din ce în se mai sus, până în locul unde vârfurile cilindrice de oţel, strălucind ca nişte carcase de rachete, împungeau cerul.

O cuprinse brusc un fior. Îşi coborî în grabă privirea şi plecă iute, cu paşi mărunţi, o siluetă compactă, mică dar hotărâtă, cu pălăria pe care o considera întotdeauna potrivită pentru abordarea Londrei. Avea încăpăţânarea pe

care o moştenise şi Charlie, de o nuanţă mai veche, mai blândă, dar având aceeaşi caracteristică esenţială, în egală măsură calitate şi defect, în funcţie de cum era aplicată. Făcuse ceea ce trebuia, era sigură. De asta sau aproape sigură, dar dădu deoparte cuvântul „*aproape*” cu un gest de respingere mentală.

Atunci când profiturile urmau să se materializeze, va avea de lăsat familiei o moştenire importantă, banii ei, nu cei ar răposatului soţ, câştigaţi cu propria ei ingeniozitate şi hotărâre.

George, Susan şi Charlie vor fi uimiţi, plini de admiraţie, recunoscători; se bucura imaginându-şi reacţiile lor. Da, făcuse ceea ce trebuia. Sinistra clădire lucitoare nu era decât simbolul schimbării şi modernizării, nu atât o ameninţare, cât un teritoriu nefamiliar. Gusturile ei în materie de arhitectură erau demodate, ştia asta. Şi cu gândul acesta coti spre dreapta şi se pomeni, printr-o ciudată schimbare de timp, în care City părea că se specializase, înapoi în trecut, un trecut artificial, la fel de stilizat ca un decor de teatru. Văzu vitrinele de modă veche vopsite în culori de ilustrată de Crăciun.

Aroma de cafea proaspăt râşnită o atrase spre o cafenea din colţ. Intră şi ceru un cappuccino. Era prima ei incursiune într-o lume cu totul nouă. Luă mai întâi spuma cu linguriţa, savurând dulceaţa pudrei de ciocolată, dar cafeaua de dedesubt avea acelaşi gust de cafea, cu tot aspectul ei sofisticat. Aici era o morală, dacă şi-ar fi putut da seama care. Dincolo de ferestrele cafenelei se perindau supuşii domeniului Lloyd’s, căutându-şi aferaţi de drum.

Doamna Christie uită să mai mediteze la morala lucrurilor, spunându-şi că acum făcea parte şi ea din această lume, având statut de membră a clubului exclusivist. Avea să comunice restului familiei noile

aranjamente cu pensia, dar restul va păstra secret până când va sosi momentul să-i uimească cu averea ei fenomenală. Dar, în ciuda optimismului, nu simţea iminenţa bogăţiei, niciun real sentiment de apartenenţă. Lăsă un rest de cafea nebăută, luă un taxi spre gara Victoria şi se urcă în trenul spre casă, îndepărtându-se de irealitatea din City, concentrându-se asupra gândurilor de succes.

Capitolul 8

În acele prime luni la Fitzgerald Denton, mare parte din energia lui Charlie se concentrase pe învăţarea jargonului, limba brokerajului de asigurări. Mutările jocului se reduceau la nişte combinajii criptice de cuvinte sau şiruri de iniţiale RADI (Reasigureare de încheiat.), răsturnări, asigurare de oprit pierderea (Reasigurare pentru un Nume pentru a-l proteja în caz de pierdere serioasă) EPT, IBNR, LMX, EQ. Uneori, Charlie avea impresia că se uită la o combinaţie cu totul neproductivă extrasă la Scrabble, una dintre acelea cu puţine vocale şi un şir de consoane nepromiţătoare, din care nu ieşea niciun cuvânt, niciun sens. Dar foarte curând îşi dădu seama că jargonul nu era decât un cod, o perdea de fum de litere încurcate, care ascundea ceea ce constituia de fapt practica elementară de serviciu, la o flotă, o sondă de petrol, o centrală electrică, picioarele lui Marlene Dietrich, găseşte cea mai scăzută primă posibilă, distribuie riscurile de la asigurător la asigurător, de la sindicat la sindicat, de la Nume la Nume, bagă comisionul în buzunar şi ia-o de la capăt.

Uneori, Charlie se gândea că poate utilizarea. Acestui cod era o încercare deliberată de a adăuga o nuanţă de mister şi de misticism, distanţând ritualul faţă de client,

dar şi de investitor, ridicând brokerii şi asigurătorii la nivelul iniţiaţilor şi marilor preoţi, care comunică în limba lor secretă. Cu multă vreme în urmă, slujbele la biserică se ţineau în latină, ca ţăranii să nu înţeleagă ceea ce se petrece. Aici, se gândea Charlie, nu numai turma vulgului, dar şi nobilimea naivă era exclusă deliberat. Nu avea habar că bunica ei fusese cooptată printre aceştia.

Se apropia Crăciunul, precedat la Lloyd's de un val tot mai mare de reînnoiri la sfârşit de an, petreceri nebuneşti, consum dublu de băuturi, câte un viscol de sezon aducând zăpadă în City. Surplusul de activitate aduse cu sine un fel de bătaie a peştelui pe etaj, participanţii întrecându-se în a convinge, a răsfăţa, a forţa, a momi, a prinde în undiţă, a apuca cu năvodul sau a privi neputincioşi câte un peşte mai mare scăpând din cârlig şi dispărând, totul cu imposibilă viteză, de parcă citadela asigurărilor ar fi existat într-o altă dimensiune, iar prizonierii ei funcţionând la o acceleraţie mai mare decât oamenii normali, făcând într-o oră cât într-un an de activitate intensă.

Dealerii de la Lloyd's se credeau duri, puternici. Dar mulţi dintre ei se epuizau înainte de a ajunge la vârsta de patruzeci de ani, încercând să se stimuleze cu alcool şi cu droguri care nu făceau decât să le submineze vitalitatea. Brokerii XL, specializaţi în reasigurări pentru asiguratori fie pe piaţa internă, fie în străinătate erau printre cei mai hiperactivi şi hipervicioşi, ocupându-se de crema afacerilor şi luând caimacul comisioanelor celor mai grase, distribuind riscurile aşa cum cei ce spală bani îşi distribuie câştigurile ilicite. Unii asiguratori se specializaseră chiar în afaceri XL, atraşi de petrecerile grandioase pe banii companiei şi de credinţa confortabilă că potopul, incendiul şi molima nu vor coincide decât în Apocalipsă. Dacă ar fi să

fie aşa – să vină în sfârşit Ziua Judecăţii de Apoi –, unele sindicate s-ar fi curăţat definitiv.

Dar în agitaţia dinaintea Crăciunului nimeni nu se gândea mai departe de sezonul sărbătorilor şi de perspectiva de a cheltui ceva din banii atât de uşor câştigaţi. Charlie lucra încă cu Rupert şi, cu toate că era din ce în ce mai versată în rutina zilnică, se simţea încă nou-venită. Acceptase câteva invitaţii la petreceri, refuzase ceva mai multe şi se gândea cu oarecare nerăbdare la marea petrecere de la Fitzgerald Denton, după închiderea programului. Se gândea că o să merite să vadă o dată toată echipa relaxată, fără clienţi care să-i încurce.

Spooner petrecuse mult timp gândindu-se la conversaţia pe care o surprinsese la dineul de la Mansion House. Nu spusese nimănui ce păţise, deşi, pe când i se vindecau coastele, colegii îl găsiseră neobişnuit de tăcut, ascunzându-şi durerile şi gândurile. Riduri de durere i se jucau în colţurile gurii şi fruntea îi era încruntată de o tensiune lăuntrică.

— Nu te simţi bine, observase Hugo, dar Spooner negase că ar fi bolnav, faţa lui de obicei întunecată albindu-se de indignare, strălucirea de alarmă a ochilor săi lipsiţi de adâncime ascuţindu-se mai mult decât justificau junghiurile din fracturile pe cale de vindecare.

— Ceva nu e în regulă, îşi dăduse cu părerea Andrew Kendall. Poate că e de la inimă.

— Imposibil, spusese Rupert. Nu are aşa ceva.

— Atunci cancer la plămâni, sugerase Andrew, cu speranţă.

— Se vindecă de asta cu fum.

— SIDA?

— O fute şi pe asta de-o omoară.

— Spooner cel Invincibil, se strâmbase Andrew. Poate

că ai dreptate. În unele privinţe pur şi simplu nu e uman.

— Spune-mi o privinţă în care este uman, ripostase Rupert.

Sub pleoapele reptiliene, ochii lui Spooner aveau o nuanţă anume de intensitate superficială. Privirea lor străpungea obiectele, de parcă ar fi fost în stare să vadă prin ziduri şi în suflete, dar Charlie observă că dacă încearcă să-i întoarcă privirea, în spatele acesteia nu se afla nimic. Lipsea acea sclipire de suflet, nu se vedea decât o inteligenţă ambiţioasă, dar superficială, o imaginaţie îngustă, obsesivă. De parcă, în ciuda minţii ascuţite şi a personalităţii puternice, chiar dacă neplăcute, nu era cu totul o persoană.

Charlie simţea cum o străpunge cu privirea, chiar dacă stătea cu spatele, ca un deget care îi scotocea prin corp. Dintre toate atenţiile sexuale pe care le primea la birou, i se părea să privirea lui Spooner este cea mai jignitoare şi cea mai tulburătoare.

De fapt, Spooner, după dezaprobarea de la început, o acceptase pe Charlie ca pe ultimul capriciu al lui Hugo, acordându-i acelaşi dispreţ lasciv, ură implicită şi frică servilă cu care privea toate femeile. Ocazia oferită de trasul periculos cu urechea îi capta toate gândurile. Vânătăile se estompaseră de mult şi evitase orice altă întâlnire cu impenetrabila Soo Chang, dar uşa de la intrare se deschidea acum mai uşor, aducându-i zilnic aminte, subtil ca o ameninţare în şoaptă, de acel avertisment scurt şi rău.

Nu mai urmaseră şi alte avertismente. Verifica regulat robotul telefonic, căutând mesaje nerostite, asculta paşii urmăritorilor pe stradă, asculta paşii posibililor urmăritori, dar totul era tăcere. Tăcerea oficialilor atoateştiutori, răbdători şi ameninţători, sau tăcerea unui

dulap încuiat, a unui dosar închis, a unui capăt legat la loc, uitat curând. Nu avea decât un mijloc pentru a afla şi, pe măsură ce slăbea amintirea durerii, se gândea la diferite metode de acţiune.

Îi rămăsese în minte un fragment de conversaţie mai incitant, ceea ce şeful partidului îi spusese reprezentantului Tezaurului înainte de a-şi da seama că îi asculta cineva. *„Marriott m-a asigurat că ţine situaţia sub control. Cu ajutorul prietenilor lui, s-ar putea, am înţeles, ca problema să fie transferată. Nu te îngrijora. Este din vechea gardă a Lloydului, ofiţer şi gentleman. Cuvinte de modă veche, ştiu, dar de asta avem nevoie acum. Înţelege cât e de important să asiguri corabia statului mai presus de celelalte şi pe orice fel de vreme. Operaţiunea Canut ne va salva pielea”.*

Marriott, se gândea Spooner, savurând numele cu toate implicaţiile sale. Marriott cel cu principii, Cavalerul Alb al companiei Lloyd’s. Implicat în mod clar într-un matrapazlâc guvernamental, poate chiar fraudă, punându-şi în joc integritatea pentru a salva viitorul şi reputaţia altora. Lui Spooner îi venea automat să zâmbească în batjocură ori de câte ori se gândea la asta. Putea să ghicească scopurile şi mijloacele. Motivele care ar putea face pe cineva cu principii să meargă pe un astfel de drum nu îl interesau.

Era un om ajuns prin forţe proprii. Renunţase la valorile burgheze cu care crescuse şi nu încercase să le înlocuiască cu nicio altă credinţă în afară de Darwin. Aici era jungla: mănâncă pentru a supravieţui, fură pentru a-ţi merge bine. Cuvinte ca ofiţer şi gentleman erau demne de dispreţ: Marriott îl intimidase întotdeauna prin puterea şi poziţia lui, nu prin etică. Poate că venise timpul să împungi idolul în picioarele lui de lut.

Era săptămâna dinaintea Crăciunului. Restaurantele erau suprasolicitate, barurile aglomerate de clienţii de ultimă clipă şi cu spirit de petrecere prematur. Spooner rezervase o masă pentru două persoane la Beachie's, un restaurant pescăresc din piaţa Leandenhall.

Sosi înaintea invitatului, se propti la bar contemplându-şi în oglindă mutra acră. Întotdeauna suferea în timpul sezonului de sărbători. Comandă un Bloody Mary, cu surplus de hemoglobină, unui barman care nu se încumetă să-l atragă în conversaţii uşoare sau glume. Beachie sau, cu alte cuvinte, Beauchamp Blackett, prezida, lăudându-se că îşi cunoaşte personal toţi clienţii, dar, deşi îl recunoscu pe Spooner, nu-l salută decât în treacăt. Spooner cheltuia sume mari în contul companiei, dar avea snobismul nesigur al îmbogăţitului şi nu se arăta niciodată prietenos faţă de cei pe care îi considera inferiori social. O pocnitură din degete chemă o chelneriţă surmenată, care îl conduse la o masă de lângă fereastră.

Spooner se aşeză sorbindu-şi băutura, savurând înţepătura vodcii în masa catifelată a sucului de roşii, privind la cumpărătorii din piaţa aflată la picioarele sale. Era prea frig să ningă, nu era destul de frig, poate anul ăsta, poate dacă ne rugăm, dar ce ne facem cu încălzirea planetei? Spooner zâmbi, dar zâmbetul lui era amar. Crăciun blestemat. Se gândi la părinţii lui, la sora şi la cumnatul lui şi la cei doi copii. Sos închegat pe friptura prea uscată, cartofi arşi în cuptor, varză fleşcăită. Întotdeauna era pornit să găsească defecte şi ştia asta dar faptul că o ştia nu-l ajuta cu nimic; nu se putea schimba.

Undeva în ascunzişurile spiritului, îşi amintea că sărbătoarea Crăciunului trebuia să însemne o renunţare la certuri, o redescoperire a sentimentului de dragoste şi de afecţiune familială, dar el nu putea redescoperi ceea ce nu

simţise niciodată, iar înstrăinat fusese din copilărie. Cele mai vechi amintiri despre sărbători erau ale supărării că primeşte cadouri care nu-i plac. Acum mergea acasă pe pilot automat şi împărţea cadouri extravagante care nu plăceau nimănui altcuiva, deoarece îi era uşor să cheltuie bani, dar altceva nu avea de dat. Şi în adâncul fiinţei lui creştea resentimentul latent, deoarece îşi dădea seama că îi lipseşte un ingredient esenţial al vieţii şi că niciodată nu va şti care e acela.

Îşi zări invitatul croindu-şi drum prin mulţimea de jos tocmai când comanda al doilea pahar. Hugo dispăru în holul de la intrare şi reapăru după câteva clipe, condus de chelneriţa cea extenuată şi înarmat cu un prudent gin cu apă tonică, la masa lui Spooner.

— Iartă-mă că am întârziat, Bill. Am stat să descurc contractul pe care-l pregătesc Rupert şi Charlie.

— A încurcat-o, fata, nu-i aşa? Spooner afişă o mină plictisită.

— Nu. Hugo se aşeză, zâmbi chelneriţei şi-i ceru meniul pe un ton alert, care să indice că nu are mult timp de stat. Mai târziu avea să urmeze petrecerea de la Fitzgerald Denton şi avea de gând să-şi cruţe energia pentru a face faţă acolo. Ştiu că părerea ta e că am riscat cu fata asta, dar să ştii că a meritat. Din punct de vedere decorativ, este o achiziţie bună – un pic de ornament prinde întotdeauna la client –, dar în afară de asta are tot ce-i trebuie ca să ajungă un broker bun. O să trebuiască să admiţi că te-ai înşelat, Bill. Zâmbetul lui larg atenuă muşcătura observaţiei. Încercarea noastră de egalitate sexuală va da rezultate.

— Bine, deci e o achiziţie bună, îngână Spooner, cu tot ce-i trebuie unui broker bun. Dacă vrei să ştii părerea mea, ar trebui să lase brokerajul în seama noastră, care

ştim regulile jocului. Are tot ce-i trebuie ca să fie bună, asta contează. Sau încă n-ai verificat-o.

Hugo refuză provocarea.

— Încerc să renunţ să mai amestec serviciul cu plăcerea, spuse el. E hotărârea mea de Anul Nou…

— La dracu’, spuse Spooner. Ai deci de gând să-i dai papucii minunatei Bianca. Nu-i nimic. Până la Anul Nou mai sunt două săptămâni.

Hugo râse ca să-i facă plăcere, gândindu-se că împunsătura ţintise destul de aproape. După petrecerea la Sticky Fingers, dată de Bill Wyman, avea mai mult ca sigur să o sfârşească la Tramp, pe ringul de dans în braţele Biancăi, pătruns de spiritul camaraderiei de Crăciun. Asta nu putea duce decât la un lucru. Trupul anticipa momentul de plăcere, dar mintea avea tot mai multe reticenţe. Lăsând gluma la o parte, trebuia să facă ceva cu Bianca, într-o bună zi.

Aleseră vinul, comandară prânzul. Spooner menţinu conversaţia pe un ton neutru, până când se ivi o pauză potrivită între stridii şi felul principal. Ezită, nu din îndoială, ci în mod deliberat, golindu-şi paharul şi aprinzându-şi o ţigară. Hugo, simţind schimbarea de ritm, se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze, aşteptându-se la un fel de pledoarie, o încercare de a i se cere sprijinul într-o afacere dubioasă, o cerere de susţinere la necaz. Nimic nu-l pregătise pentru remarca de deschidere a lui Spooner. Aceasta fusese făcută pe un ton familiar, aproape de taclale. Ţintea direct sub centură.

— Hugo… ştii ceva despre un proiect numit… cum îi spune?… Canut? Da, chiar aşa, Canut. Vocea lui răsună într-una dintre acele tăceri care se lasă, din când în când, chiar şi în cel mai aglomerat bar sau restaurant. Expresia lui Hugo îngheţă, astfel încât, o clipă, Spooner, care nu era

un om cu imaginaţie, avu iluzia că vede o mască în spatele căreia nu se află nimeni. Ştiu atunci că dăduse de aur.

— Poftim? Hugo pronunţă cuvântul în mod reflex, după o pauză prea lungă pentru o ezitare normală.

— Canut. De data aceasta, deşi vorbise mai încet, tonul lui Spooner nu mai era deloc prefăcut neinteresat; avea o precizie rece.

— Un rege medieval, spuse Hugo cu un efort vizibil. S-a udat la picioare, demonstrându-le curtenilor că nu poate opri fluxul.

— Lasă asta. Spooner era prea puţin interesat de detaliile istorice neînsemnate. Versiunea de care vorbesc se află la Lloyd's şi am impresia că are ca scop tocmai să oprească un flux. Unul puternic, de răspundere nelimitată, care ar ameninţa să înece câteva Nume importante.

— Nu cred, murmură Hugo fără intonaţie. Ai intenţia de a fi mai concret?

— Dacă doreşti. Spooner se arăta disponibil ca o persoană dornică să se facă plăcută. Sunt anumite Nume care au avut recent de suferit pagube mari, pagube care le-ar putea ruina. Multe se întâmplă să fie ale unor parlamentari care sprijină guvernul. Ceea ce reprezintă o problemă destul de serioasă pentru a justifica măsuri destul de dubioase de răsturnare a situaţiei. Din acest motiv, sau cel puţin aşa am dedus eu, a apărut acest proiect Canut. Cum se va desfăşura exact nu ştiu, deşi probabil că aş putea deduce. Dar m-am gândit că poate ştii tu mai multe despre asta.

— Da? Hugo. Se strădui să pară degajat. De ce?

— Pentru că am auzit menţionându-se – doar în treacăt – numele lui Marriott. Henry Marriott. Nu eraţi prieteni?

Chelneriţa, trecând pe lângă masa lor, prinse privirea

în mod normal prietenoasă a lui Hugo, dar o descoperi mată, nemairadiind farmecul obişnuit.

— Sigur că suntem, spuse el, încordat. Pe fereastră văzu agitaţia cumpărătorilor, haosul vesel al aglomeraţiei din febra pregătirilor de Crăciun, dar totul i se păru deodată îndepărtat, ireal, în timp ce el rămăsese izolat într-o altă dimensiune, rece şi detaşat. Hai să nu ne mai prefacem, se auzi spunând. Mai bine spune-mi exact ce ai aflat. Şi de unde.

Cu destule reţineri, Spooner îi divulgă povestea trasului din greşeală cu urechea la dineu de la Mansion House. Ar fi preferat să-şi păstreze aerul misterios şi atoateştiutor, dar ştia că va trebui să dezvăluie tot ce ştia pentru a putea profita din asta. Nu se referi şi la urmările neplăcute. Unul dintre ei era Henderson, şeful partidului, încheie el. Celălalt era un barosan de la Trezorerie, nu i-am reţinut numele. Henderson îşi enumera seria de pagube mari, cele mai multe în sindicatul lui Marriott. Le-am memorat. Hugo nu comentă. Memoria computerizată a faptelor urâte de care dispunea Spooner nu avea egal în City. Din curiozitate am verificat mai târziu. Scoase o listă din buzunarul de la piept şi i-o arătă lui Hugo. Acesta îi aruncă o privire, ştiind că în majoritate avea să se dovedească corectă, făcând în gând calcule disperate. Să nege sau să confirme? Oare Spooner căuta să facă necazuri serioase sau s-ar fi mulţumit să fie plătit ca să nu vorbească? Din cât îl cunoştea pe Spooner, probabil că se putea rezolva cu bani, probabil o sumă importantă. Gândul îl făcu să se liniştească. Cu şantajul se descurca, dacă rămânea destui de discret.

Pentru a câştiga timp, spuse:

— Nu pot să cred că Marriott s-a băgat într-o treabă atât de clandestină cât îmi dai de înţeles. Ştii că reputaţia

de care se bucură în City nu are egal. Învoieli pe sub mână – poate fraude – nu e stilul lui. E mai curat ca lacrima.

— Aiurea, ripostă Spooner. Nimeni nu e atât de curat

— Nimeni. Oricum, era ofiţer la 22 SAS când eu eram sergent la Regimentul 3 Para. Era nebun! *„Regina şi Patria”, „moarte sau glorie”*, credea sincer în chestiile astea. Un psihopat cu idealuri. Ar fi intrat şi într-un câmp de mine, dacă ar fi crezut că merită. Bunul-simţ îi era cu totul străin. Tipul ăsta de om nu devine niciodată civil, nu face decât să-şi schimbe ecusonul pentru a se lansa într-o nouă misiune imposibilă. Misiune este şi numele pe care i-l dă, oricum, indiferent despre ce e vorba. Se spune că şi nevastă-sa e la balamuc. Dacă vrei să ştii părerea mea, au băgat acolo pe cine nu trebuia.

— Nu ţi-am cerut părerea, spuse Hugo. Uneori, vorbeşti prea mult. Ce ştii tu despre un om ca Henry. Dacă dai drumul la gură o să te pomeneşti intrat în rahat.

— Deocamdată, ţi-am spus ţie. Numai ţie. Deocamdată. Spooner adoptase un ton acerb.

— Şi cu cine mai aveai de gând să vorbeşti?

— Depinde.

— Depinde de ce? Acum am ajuns la ce ne interesează, se gândi Hugo.

— Răsplata tăcerii. Treaba cu Canut depinde clar de păstrarea unei discreţii absolute. O vorbă spusă presei, de exemplu…

— Nu ai de ce să faci gafe. Tonul lui Hugo devenise tăios. Numai un imbecil s-ar încurca cu presa într-o treabă ca asta. Situaţia s-ar putea întoarce împotriva ta. Dacă chiar ai dreptate în legătură cu planul ăsta – şi accentuez cuvântul *„dacă”* –, atunci presupun că tăcerea se va dovedi de aur. Dar ar fi o greşeală să exagerăm. Pentru asemenea tranzacţii este nevoie de fineţe.

— Să exagerăm? Spooner îşi mai aprinse o ţigară, expirând fumul fără a se obosi să-l îndrepte mai departe de la a invitatului său.

Hugo se prefăcu că nu observă insulta studiată.

— Ai avut încredere în mine, sublinie el. Mărturisindu-mi acest lucru, l-ai făcut să devină secretul nostru, nu numai al tău. M-ai inclus în joc.

— Nu te mai preface, i-o reteză Spooner. Nu te-am invitat aici ca să-ţi fac confidente în şoaptă. Ştiai asta dinainte – ştii mult mai mult decât mine dar o să te prind din urmă. Nu e greu să urmăreşti o dâră de rahat; te iei după miros, indiferent unde e ascunsă porcăria, o să dau de ea. Şi poţi să le spui tovarăşilor tăi – Marriott CO – că preţul meu e mare şi nu se negociază. Ai înţeles?

— Mai bine decât crezi, spuse Hugo, dar, cu toată brutalitatea răspunsului, nervii îi cedaseră.

Spooner zâmbi.cu rânjetul lui de călău şi trase adânc din ţigară.

Capitolul 9

Charlie ieşi din clădirea Fitzgerald Denton mai devreme decât de obicei în seara aceea, având de gând să facă un duş şi să se schimbe acasă înainte de petrecere. Apartamentul ei era aproape de restaurant. Altele nu aveau norocul ăsta, astfel că toaleta femeilor era inundată de o ceaţă de fixativ şi parfum, trusele de machiaj ocupând şi cea mai mică suprafaţă. Secretarele se luptau între ele pentru un colţ de oglindă, un scenariu amintind de culisele unei prezentări de modă.

Toată lumea făcea speculaţii încercând să ghicească identitatea persoanei care cocoţase o păpuşă gonflabilă în mărime naturală, îmbrăcată doar cu o căciulă de Moş Crăciun şi nişte beteală. Charlie îl bănuia pe Rupert. Luase

prânzul la Leadenhall Champagne Bar, amuzată de membrii societăţii de magie Lloyd's, care descopereau noi moduri de a desface o sticlă de Dom Perignon. Venind înapoi la cea ce trecea drept muncă în acea după-amiază, îl zărise pe Hugo care şi el se întorcea de la masa de prânz, deşi nu văzuse cu cine o luase, arătând, din câte îşi dădea ea seama, foarte posomorât, cu faţa inexpresivă şi ciudat de sumbră. Când dădu cu ochii de ea, reuşi să zâmbească, dar schimbarea de fizionomie se petrecu încet şi salutul sună distrat.

În drum spre casă, Charlie se întrebă în treacăt ce ar fi putut fi atât de serios, încât să-i şteargă sclipirea farmecului tocmai în mijlocul sezonului de petreceri.

Afară era întuneric şi prin aer se cernea o ploaie măruntă, moale, tăcută şi pătrunzătoare. Era mai mult invizibilă, dar ici şi colo, câte o rază de lumină de la lămpile de stradă sau dintr-o vitrină făcea să se vadă o cortină sclipitoare, subţire ca o ceaţă. *„Crăciun Fericit!"* îi strigase Charlie paznicului la ieşirea din clădire, dorindu-şi ca fericirea să nu fie atât de obligatorie, simţind un brusc dor de Moş Crăciun şi cadouri, de zăpadă, ca în cărţile de poveşti, care cade la comandă, de copii cântând colinde, de inocenţa şi de credinţa pierdută. În locul lor va avea parte de un cârd de brokeri beţi, o avalanşă de sărutări de Crăciun, o supradoză de sentimente de sezon. Se înfioră în sinea ei, grăbind pasul spre staţie. Hai, Charlie, trebuie să te distrezi! Se în curajă ea în gând.

— Charlie! Vocea, venind de undeva din spate, o făcu să se oprească. Privi în jur, nevăzând decât figuri de necunoscuţi grăbiţi. Charlie Christie!

O maşină elegantă, de culoare închisă, se strecură pe lângă ea. Şoferul se aplecă peste scaunul de alături, lăsând în jos geamul.

— Pot să te duc undeva?

Era Henry Marriott.

Ar fi trebuit să-şi dea seama, bineînţeles. Îi văzuse numărul în treacăt, HRM 904 – 904, care era numărul sindicatului lui.

Se urcă în maşină şi dorinţele vagi i se accelerară, izolând-o de seara umedă de afară. În ciuda circulaţiei de pe stradă, în maşină era linişte, de parcă acum erau ermetic închişi într-o celulă caldă, personală. Sclipirea unui zâmbet vechi îi încreţea obrazul slab, iar lumina indecisă îi sclipea în privire. Ochi neînchipuiţi de diferiţi de orbitele goale ale lui Spooner. În maşina închisă, care aluneca atât de lin prin noapte, avu un sentiment de claustrofobie, închisă laolaltă cu un sfânt sau cu un demon, nu ştia nici ea. Dar cu Henry Marriott, chiar claustrofobia era un element incitant. Nu şi-ar fi dat neliniştea aceea pe niciun fel de confort alături de altcineva.

— Eu merg până la Knightsbridge. Este în drumul tău?

— Grozav. Pot să iau metroul de la Holland Park. Va trebui să schimbe, dar el nu avea de unde să ştie. Henry Marriott sigur nu mersese cu metroul în viaţa lui. Şi-l putea imagina într-un Rolls de comandă, într-o caleaşcă, chiar într-un tanc, dar nu în metrou. Pe când ieşeau din City, ea se întreba cum de apăruse el aşa la timp, dacă era întâmplare, soarta sau chiar ceva intenţionat.

El fusese acolo, aşteptând în maşina lui lungă ca o ştiucă în umbră, până când ieşise ea din clădire, după care se strecurase alunecos după ea, pentru a o încolţi.

Nu avea să ştie niciodată. Chiar dacă ar fi ajuns să aibă o relaţie intimă, dacă ajungeau amanţi o săptămână, o lună sau pe vecie, tot nu l-ar fi putut întreba. Ar fi fost imposibil. Cu Henry, adâncurile trebuiau să rămână

neexplorate.

El se strecură pe străzile, gemând de trafic, cu o îndemânare aproape supranaturală, drumul deschizându-se în faţa lui ca prin farmec, şiruri de maşini aparent imobilizate despărţindu-se pentru a-l lăsa să treacă.

— Mereu se dau oamenii atât de uşor la o parte din calea ta? întrebă Charlie, lăsând să se strecoare o nuanţă de ironie.

— Poftim? Nu era sigur ce vrusese ea să spună.

— Maşinile parcă se despart la trecerea ta ca valurile prin faţa acelui rege medieval… cum îl cheamă?… Canut. Îi simţi tresărirea de surprindere ca pe o vibraţie aproape imperceptibilă în interiorul maşinii. Charlie îşi muşcă buza, gândindu-se că spusese o prostie. Nu, nu-i aşa… nu Canut. Pentru el, fluxul nu s-a retras, nu-i aşa? Mă gândeam la Moise şi la Marea Roşie. Mereu încurc chestiile astea.

Marriott nu răspunse – poate condusul maşinii îi solicita toată atenţia în acele câteva minute – şi imediat Charlie veni cu întrebarea standard:

— Ce faci de Crăciun? Când văzu că nu i se răspunde, îşi dădu seama că el nu auzise. Henry?

— Ai spus ceva?

— Te-am întrebat ce faci de Crăciun. E întrebarea obişnuită în sezonul ăsta.

— Aşa e. Deşi lumina se mutase de pe faţa lui, ea îi simţi îndulcirea expresiei, zâmbetul incipient care nu ţinea de conversaţie, ci îi era adresat ei personal.

— Păi… în Ajun de obicei iau masa la azil cu soţia mea. Sunt foarte drăguţi cei de acolo. Îţi aminteşti că ţi-am spus…

— Îmi aduc aminte.

— După asta mă duc în Yorkshire să stau cu sora mea şi cu familia ei, pe urmă în Scoţia să petrec Anul Nou. Un

vechi prieten are acolo o casă de vânătoare pe coasta de vest, chiar peste graniţă, la sud de Dumfries. O să ne adunăm acolo mai mulţi. A ajuns o sărbătoare anuală.

— Excursie cu băieţii, murmură Charlie.

— Exact. Aruncă spre, ea o privire întrebătoare. Dar tu? Ce ai de gând să faci?

— A, o să fiu cu părinţii şi cu bunica. Acum ea stă la ei. Chestii obişnuite: prea multă mâncare, prea multă băutură, ca să ne prefacem că toate astea înseamnă ceva. Merită s-o faci pentru bunica, dar Crăciunul nu mai este acelaşi lucru când te faci mare. Se duce tot farmecul. Drept să-ţi spun, mi-ar plăcea să mai cred în Moş Crăciun.

— Nu-i aşa? Acum Henry era cel ironic. Ar trebui să mai crezi. Asta e o cerinţă dacă lucrezi la Lloyd's.

Charlie râse.

— Apropo, cum merge serviciul? Am auzit că ai făcut impresie.

— Da? Charlie îşi reluă prudenţa profesională. De la cine?

— M-am văzut cu Hugo zilele trecute. Pare să aibă mari speranţe în legătură cu tine. Marriott îşi ţinea privirea aţintită la drum; atitudinea îi era liniştitor de neutră. Nu lăsa impresia că improvizează. Te-am şi văzut o dată sau de două ori lucrând. Cu tipul ăla, Lambeth.

— Rupert.

Pe Marriott nu-l interesa Rupert.

— Ăă… reacţia generală e amestecată. Vechea gardă e încă şocată. Eşti printre primele din cei puţini. Nu poate fi uşor pentru o femeie să lucreze în condiţiile de muncă de acolo.

— Mă descurc. Charlie îşi ridică bărbia. Emily Davison s-a aruncat pe pista de curse sub o mulţime de cai în galop. Eu nu trebuie decât să mă arunc în birourile de la

Lloyd's. Totul pentru o cauză mai bună.

— Emily Davison nu a supravieţuit experienţei, remarcă Henry. Sper ca tu să reuşeşti.

— A, fără îndoială, răspunse încrezătoare Charlie.

Ajunseră în Knightsbridge, pierduţi fiecare în gândurile lui.

— Mă întreb, spuse după un timp Henry, dacă ai putea să-mi faci un serviciu.

— Încearcă.

— Încă nu am cumpărat cadoul de Crăciun pentru soţia mea. De obicei nu las lucrurile în ultima clipă, dar anul ăsta am avut cam prea mult de lucru şi… ei, aveam de gând să intru acum la Harrod's, dar mi-ar prinde bine să mă sfătuiesc cu cineva. Dacă, bineînţeles, ai timp. Ştiu că mai târziu o să fie petrecerea de la Fitzgerald Denton…

— Am timp destul, îl întrerupse Charlie, privind fără rost la ceas, fără să-i pese cât timp are la dispoziţie. Mi-ar face plăcere să te ajut. Ai idee cam ce i-ar plăcea?

— Ceva moale sau cu sclipici. Vizon, nailon, diamante, strasuri. Nu mai observă diferenţa.

La Harrod's îşi făcură cu greu loc, prin mulţimea de cumpărători disperaţi, spre raionul de bijuterii. La sugestia lui Charlie, se hotărâseră la o brăţară, un lanţ de aur punctat din loc în loc de floricele de topaz şi citrină. Henry nu cunoştea mărimea degetului inelar al soţiei sale şi recunoscu, atunci când îl întrebă, că nu crede că ei îi plăcea să se admire în oglindă.

— Asta exclude colierele sau cerceii, spuse Charlie.

— Cât eşti de isteaţă! Nu m-aş fi gândit niciodată la asta. Se simţi încălzită de remarca lui. Atunci când alese brăţara mai delicată, chiar dacă mai ieftină, preferând-o uneia mari şi cam greoaie, împănată cu cioburi de diamant, el îi aprobă gustul, dar păru să se codească în

faţa preţului prea mic.

— De ce să plăteşti mai mult pe ceva ce nu-ţi place? întrebă Charlie. Salariul vinovăţiei, îşi spuse ea, dar nu vorbi cu voce tare. Oricum, ştiam că eşti cunoscut ca zgârcit. Nu trebuie să-ţi strici reputaţia.

Henry râse, cedă şi alese bijuteria care îi plăcuse lui Charlie. După ce cumpărară articolul, ambalat cu fundă de Harrod's ca să scutească clientul de orice efort, el îi sugeră să bea ceva repede. Ea refuză cu oarecare reţinere, de data aceasta cu grijă să nu întârzie.

— Sunt încă în hainele de birou. Nu mă pot duce la prima petrecere oficială fără să mă dichisesc puţin. Aş vrea…

— Nu-i nimic, spuse Henry, alungându-i grijile. Cumpărăm aici o toaletă de seară. Pe urmă putem să bem în linişte şi te poţi duce direct la petrecere. O soluţie simplă pentru o problemă minoră.

— Nu pot să-mi permit…

— Pot eu, spuse Henry.

— Dar reputaţia ta, murmură Charlie, renumita ta avariţie…

— Nu mă plictisi, ripostă Henry. E Crăciunul. O să-ţi dovedesc că Moş Crăciun există.

După patruzeci de minute, Charlie ieşi din cabină, într-o toaletă de seară la un cost total de două mii de lire. Bikini La Perla, ciorapi Dior, o rochiţă neagră de Donna Karan, pantofi italieneşti, a căror croială sculpturală ar fi fost la locul ei chiar pe un podium la Tate Gallery. Fularul de velur, poşetă, mănuşi, chiar şi parfumul Le Must de Cartier era nou. *„Poartă-l pentru mine, spusese Henry, e parfumul meu preferat”*. Raionul de cosmetice îi retuşase rujul de obraz. Hainele pe care le scosese de pe ea fură împachetate în punga reglementară a magazinului şi puse

în maşina lui Henry. Charlie se simţea vinovată, dar şi veselă, excitată de exces. Nimeni nu mai cheltuise atâta pentru ea şi era normal să se răsfeţe. Se închipuia acoperită cu o foiţă de aur, cu ciucuri de etichete ale marilor case de modă, o zână cu picioare lungi, gata să încalece un şir întreg de pomi de Crăciun.

— Pentru un Scooge, îi zise lui Henry, eşti din cale afară de extravagant. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Există momente, răspunse el – cu una din pasele sale neaşteptate de seriozitate când este fatal să te abţii. Apoi continuă pe un ton mai vesel: Acum crezi în Moş Crăciun?

— Cred! exclamă ea. Cred!

Trecătorii se întorceau să se uite după ea, cum stătea cu capul dat pe spate, cu paltonul căzut peste umerii goi şi cu părul de culoarea mierii revărsat în fuioare dezordonate peste guler. Ploaia se oprise şi toată lumina şi bucuriile Crăciunului se adunaseră în fericirea ei. Henry îşi asigură maşina şi-i luă braţul sub al său, luat prin surprindere de intensitatea propriei lui satisfacţii.

— Îţi păstrez eu hainele, spuse, în locul altor lucruri pe care intenţionez să le posed. Cel puţin până la Anul Nou. Arăţi minunat! Tare aş vrea să vin cu tine diseară. Dar nu am deloc intenţia să mă lupt cu tot Fitzgerald Denton pentru a-ţi capta atenţia.

— Nu va exista competiţie, spuse Charlie. Ai toată atenţia mea. Oricând. Dar era ceva ce ţinea pentru sine. Era intrigată, fascinată, pe jumătate gata să cedeze sub presiunea tehnicii sale de seducere, dacă aşa se puteau numi siguranţa de sine tăcută şi generozitatea sa arogantă. Diferenţa de vârstă nu făcea decât să mărească atât atracţia lui pentru ea, cât şi respectul ei. Părea infinit mai înţelept, mai puternic, mai dominator, dar niciodată

despotic, înarmat cu curtoazia sa de modă veche, cu cavalerismul său antic, care ei îi păreau nişte calităţi revigorante, după aluziile necioplite ale lui Rupert şi ale celorlalţi de teapa lui. El o va proteja, va avea grijă de ea, o va alinta sau o va întemniţa, o va controla şi o va supune.

Ea va fi o prinţesă într-un budoar fără ieşire, saluki legat cu laţul la un coteţ de aur. Poate că el s-ar fi îndrăgostit de ea, ea s-ar fi îndrăgostit de el, dar există pericolul ca el să o copleşească prin simpla forţă a personalităţii sale, să o protejeze lipsind-o de orice fel de independenţă, să-i liniştească îndoielile, problemei identitatea, puterea convingerilor sale. Pericolul este întotdeauna un stimulent, dar ea se temea de pierdere identităţii, de ispita fatală de a fi în acelaşi timp şi stăpânită, şi înjosită de acest om. Iar sâmburele de îndoia rămânea în centrul sentimentelor sale. Îl ajutase să aleagă un cadou pentru nevastă-sa, în timp ce visa să-i ajungă amantă, iar femeia pe care ar fi înlocuit-o, închisă în lumea ei de umbre, ar fi acceptat fără să bănuiască darul ales de rivala sa.

Dar era Crăciunul şi se simţea firesc de exuberant, iar Bollingerul luat în colţul cel mai liniştit al discretului bar contribui mult la risipirea rezervelor ei latente.

— Cum te înţelegi cu toţi ceilalţi? întrebă Henry, revenind la conversaţia despre serviciu.

— Bine, sublinie ea. Eh… de obicei, bine. E numai u tip, Bill Spooner… Ştiu că e ridicol, dar are ceva în e ceva aproape sinistru. L-aş crede capabil de orice. S zvoneşte că ar fi un broker strălucit, dar nu-mi imagine că ar avea principii de afaceri tocmai corecte.

— M-aş îndoi foarte mult de asta, zâmbi uşor Henry.

1. Rasă de dine de origine egipteană.

— Nu toţi brokerii sunt nişte mincinoşi, spuse

Charlie. Unii dintre ei se zgârcesc numai să spună adevărul. Atunci, îl cunoşti?

— Eu cunosc pe toată lumea. Îşi sorbi băutura, fără a mai face vreun comentariu asupra enigmei care era Spooner. Ai ajuns deja să percepi comision?

— Nu, dar sper că în curând voi ajunge. Am lucrat cu Rupert la o afacere importantă câteva săptămâni, iar Hugo pare să creadă că asta este proba pe care trebuie s-o trec. Dacă încheiem contractul, poate mă voi alege şi eu cu ceva.

— Niciodată să nu crezi în cuvântul poate. Ar trebui să încasezi jumătate. Imediat după Crăciun să cazi de acord în această privinţă cu Lambeth şi cu Hugo. Şi încheie o învoială scrisă, în cazul în care ai îndoieli.

— Rupert s-ar putea supăra, ezită Charlie.

— Probabil. El speră că poate profita de eforturile pe care tu le faci. Aşa că supără-l.

Discuţia devie de la serviciu către alte subiecte, de la colegi la prieteni. El pomeni de sora şi cumnatul lui, pe care era evident că îi iubea, precum şi de gazda sa de la viitoarea partidă de vânătoare din Scoţia.

— Am să te sun când mă voi întoarce, promise el. Charlie reuşi să adopte un aer indiferent. Trebuia să fie de mult la restaurant, atunci când Henry o instală într-un taxi gata plătit şi o conduse cu privirea până ce acesta se îndepărtă. Nu o sărutase şi Charlie nu era sigură dacă să fie dezamăgită sau nu de acest lucru.

În sala din spate de la Sticky Fingers, Hugo şi vreo alţi treizeci de membri ai personalului, care îi erau direct subordonaţi, se aşezaseră deja şi începuseră felul înti Sosirea lui Charlie fu salutată cu urale şi chiuituri, de parcă ar fi trecut pe lângă un şantier de construcţii într-un bikini transparent. Suportă totul cu îngăduinţă, având încă

mintea mai ocupată cu gândul la ora liniştită pe trecută cu Henry şi la sărutul pe care nu i-l dăduse Hugo îi făcea semn cu degetul şi ea merse ascultătoare să se aşeze între el şi Rupert. Acesta o întâmpină cu îmbrăţişare entuziastă şi un sărut destul de umed pe obraz. Începu să-i povestească, de mai multe ori şi e neobosită originalitate, cât de grozav arată. Charlie mulţumi pentru primul compliment şi după aceea nu mai luă în seamă, ridicând paharul de vin să ciocnească cu Hugo. Tensiunea de mai înainte părea să se fi evaporat. Îi zâmbi privind-o în ochi şi spuse:

— Pentru plăcerea de a te privi, micuţo, vorbi în felul lui obişnuit, pe jumătate ironic, pe jumătate apreciativ Era atitudinea pe care o găsea mai atrăgătoare şi mai confortabilă, decât fluierăturile sălbatice şi glumele ei care îi fusese întâmpinată sosirea.

Se pomeni studiind-o pe Bianca, aşezată în faţa ei înţelegând de ce se simţea atât de atrasă de şeful e înţelegând însă mai puţin de ce acesta răspundea la această atracţie. Numai dacă frumuseţea, destul de stridentă a Biancăi – buze pline, ochi încercănaţi, părul în nuanţa Coppertone –, îi ofereau un contrast esenţial faţă de impecabila bună creştere şi deficienţă sexuală i lui Emily. Bănuia că Hugo se căsătorise pentru o poziţii socială şi o avansare profesională, şi că avea nevoie de Bianca ca pe o indulgenţă extraconjugală, dar, cu toată sofisticarea ei falsă, scenariul acesta o şoca în secret pe Charlie.

În sufletul ei rămăsese o romantică şi ştia că în ceea ce o priveşte nu s-ar fi măritat fără să iubească. Nu voia să se gândească la Hugo, pe care ajunsese să-l simpatizeze, intrând cu atâta sânge rece într-o căsnicie. Dar poate că Emily avusese cândva un farmec rarefiat, suficient pentru

a-l seduce, dându-i iluzia unui ataşament. Charlie se surprinse întrebându-se dacă, după zece ani, în caz că, poate cine ştie, s-ar mărita cu Henry, oamenii şi-ar închipui că s-a căsătorit cu un bătrân pentru averea şi poziţia lui socială, negăsind niciun motiv de dragoste într-o asemenea unire. În seara asta, toate întrebările reveneau la ea şi la Henry.

Bianca îşi aprindea o ţigară de foi, privindu-l pe Hugo pe sub pleoapele lăsate, cu gura strânsă într-un sărut în timp ce trăgea fumul în piept. Fără să-şi dea seama de ce, faţa lui se aprinse şi atenţia, mai înainte acordată în întregime ei, şovăi o clipă. Poate că e totuşi ceva serios între ei la urma urmelor, se gândi Charlie, cu imaginaţia înduioşată de alcoolul care o purta pe tărâmuri de poveşti. Poate că Hugo a rămas cu nevastă-sa doar de dragul copiilor – aşa pretind toţi, invariabil – sau poate chiar pentru câini. Îşi aminti de acea cină nereuşită şi, din aproape în aproape, de veterinarul îngâmfat, care o făcuse să-l ducă cu maşina şi apoi îşi bătuse joc de ea cu atâta grosolănie. Nu era o amintire binevenită; într-un fel pe care nu-l putea înţelege clar, îi strica imaginea despre Henry şi despre ceea ce ar fi putut să apară între ei. Brusc, îşi goli paharul şi aşteptă ca Hugo, revenindu-şi după privirea mesmerică a Biancăi, să i-l umple din nou.

Vinul continua să curgă şi mâncarea, în stil mexican, nu reuşea să-l absoarbă cum trebuie. După vin urmă Tequla, mucurile de ţigară se adunară în resturi de vin roşu al casei, lămâi stoarse, frunze de salată rămase nemâncate, resturi jilave de tacos murdăreau farfuriile. O atmosferă generală de delăsare domina toate mesele. Gesturi măreţe de beţiv făceau paharele să zboare prin sală. Rupert sparse nepăsător mai multe piese de porţelan, înainte să-i atragă cineva atenţia că nu se află într-o

tavernă din Kassiopi. Spooner, din fericire aflat la o oarecare distanţă de Charlie, părea să fie într-o dispoziţie deosebit de exuberantă, trecând de la accese de satisfacţie îngândurată la izbucniri vesele de elocvenţă necioplită şi replici libidinoase adresate chelneriţelor. Pocnitul din degete era însoţit de o vorbă de duh şi un zâmbet lipsite de amăreala lui obişnuită. La un moment dat, ridicase chiar paharul în direcţia lui Charlie, peste sală, privirea lui de basilic atrăgându-i un salut politicos din cap.

— La naiba cu toate astea, îşi spuse ea şi, simţind nevoia de aer, îşi împinse scaunul în spate. De cealaltă parte a mesei, Bianca arăta puţin cam verde la faţă, poate din cauza ţigaretelor de foi. Charlie îi atinse mâna cu destulă timiditate, indicând cu capul direcţia toaletei.

Ieşiră împreună.

La toaletă pentru doamne, Bianca se agăţă de chiuveta cea mai apropiată şi vomă. Mâncase foarte puţin, observase Charlie. Îşi petrecu braţul pe după umerii fetei şi îi trase părul lung de pe faţă, simţindu-se şi neajutorată şi îngrijorată.

— Te simţi bine? Se pomeni că întreabă. Stupidă întrebare. Era clar că Bianca se simţea rău.

— Nu prea, gâfâi Bianca printre spasme.

La sfârşit, se îndreptă de spate, cu fruntea udă de sudoare, rimelul întins sub ochi arătând ca o vânătaie.

— Mulţumesc, zise scurt. Schimbară o privire lungă, două femei care se suportau fără să se placă, posibile rivale, cu statut diferit, educaţie diferită, ţeluri diferite. În mod normal, presiunile din mediul lor le ţineau la distanţă, dar aici divergenţele nu mai contau. Bianca spuse brusc:

— Doamne, totul este îngrozitor! Al dracu' Crăciun fericit!

Arăta de parcă stătea să izbucnească în lacrimi.

Charlie scoase două ţigări din pachetul aflat în geantă, întinzându-i una.

— Poftim.

— Mulţumesc. Nu ştiu ce mi-a venit să fumez altele. Credeam că o să însemne o schimbare, dar au gust de rahat. Şi, în timp ce Charlie scăpăra bricheta, zise: Iartă-mi limbajul. Îmi petrec prea mult timp cu sexul opus.

— Face parte din obligaţiile de serviciu, spuse Charlie. De fapt, am impresia că la orice serviciu. Numai dacă nu eşti călugăriţă.

Buzele Biancăi se întinseră în ceea ce ar fi putut trece drept un zâmbet, strânse de parcă încerca să le oprească din tremurat o lacrimă involuntară i se prelinse de sub gene şi îi lăsă o dâră pe obraz. Charlie era îngrozită. Bianca i se păruse întotdeauna o tipă dură, cinică, rezervată, cu exteriorul ei de lux, postura uşor îndrăzneaţă, cu gama de atitudini de la smerit la serios; îi fusese imposibil să şi-o închipuie pătrunsă de orice altă emoţie sau lăsându-se pradă slăbiciunii lacrimilor. Pentru prima dată, Charlie îşi dădu seama că, dintre ele două, ea era mai puternică. Gândul nu o făcu să se simtă mai bine.

— Spune, pot să te ajut cu ceva? Nu vreau să mă bag – nu trebuie să-mi spui nimic dar se vede clar că ţi se întâmplă ceva. Dacă crezi că eu…

— Sunt însărcinată.

— Ce?

— Însărcinată. Cu burta la gură. Grea. În poziţie. Bianca strânse ţigara cu degete tremurânde.

— Înţeleg, spuse Charlie, mai mult ca să nu tacă. Nu dorea să întrebe de identitatea tatălui, chiar dacă putea să o ghicească.

Bianca răspunse stenografie întrebării nepuse:

— Hugo.

— Da, bineînţeles, spuse Charlie înainte să se poată opri. De cât timp…

— Nu ştiu sigur. De vreo două luni, poate. Am avut nişte scurgeri luna trecută, care păreau sânge, dar mi s-a spus că se mai întâmplă. Speram o pierdere de sarcină…

— Şi nu poţi să avortezi?

— Ba da, dar… Prietena mea a făcut-o ia şaisprezece ani. Când urma să vină copilul a luat o supradoză. I l-au scos, dar şi acum se simte vinovată, după atâţia ani. A spus că asta nu trece niciodată. O pierdere de sarcină e ceva natural; un avort… Oricum, ştiu că e o prostie, dar mi-ar cam plăcea un copil. Chiar că da. Ţi-l pompează afară cu o chestie ca un aspirator, ştii. Aşa mi-a spus Raquel. Hap şi s-a dus. Se întoarse spre chiuvetă, lăsând să-i cadă ţigara din mână şi vomă din nou.

După ce-şi reveni puţin, Charlie comentă:

— Nu se observă. Ai abdomenul plat. Eşti… eşti absolut sigură?

— Sigur. Am fost la clinică, nu-i aşa? Privată şi confidenţială. N-am încredere în testele pe care le faci singură. Oricum, nu se vede mereu, mai ales prima dată. Sora mea era în luna a cincea când a început să se vadă umflătura. Acum are un băieţel. Plânge toată noaptea, se cacă toată ziua. Sau invers. Sunt atât de geloasă că aş putea s-o omor. Un zâmbet meditativ îi întinse colţurile gurii; lucirea de după gene prevestea din nou lacrimi.

— Şi… Charlie abordă subiectul cu precauţie… lui Hugo i-ai spus?

Poate că de aceea arătase el atât de posomorât la prânz, se gândi ea.

— Nu.

— Şi nu crezi că ar trebui?

— Revino cu picioarele pe pământ, dragă. Mi-ar da

un cec substanţial pentru chestia cu aspiratorul; m-ar scoate uşor din serviciu şi din viaţa lui, şi nu mai prind eu să lucrez acolo. Cu cât aştept mai mult, cu atât va fi mai stânjenitor pentru el.

— Şi asta vrei?

Singurul răspuns fu o strâmbătură de nemulţumire.

— În orice caz, spuse Bianca, nu o să scape de mine uşor. Cum se spune în filme, ştiu prea multe.

— Vrei să spui, întrebă Charlie nedumerită, că o să te duci să-i spui lui Emily?

— O să spun presei, spuse Bianca. Sau la BFG.

Bianca se întoarse prima în restaurant, Charlie urmând-o câteva minute mai târziu, după o pauză în care reflectă rapid. BFG? Biroul pentru Fraude Grave? Cu siguranţă, nu. Bianca interpretase ceva greşit, dăduse proporţii exagerate sau poate că îşi hrănea supărarea cu iluzii, aducând acuzaţii fanteziste numai pentru a cauza probleme. Charlie îşi reluă locul la masă, răspunzând la întâmplare întrebărilor lui Hugo, neluând în seamă ritmul schimbat al petrecerii. Luminile fuseseră micşorate, iar conversaţia se purta mai şoptit. Se simţea un aer de expectativă. Un broker tânăr, la distanţă de trei mese de Charlie, se ridică în picioare şi ciocăni în pahar cu linguriţa. Ultimele fragmente ale discuţiei se pierdură în aer, iar capetele se întoarseră.

— Charlie Christie, începu bărbatul, iar ea aproape că sări în picioare, trezită din propriile gânduri de această adresare neaşteptată. În numele tuturor brokerilor de la Fitzgerald Denton, aş dori să-ţi urez bun-venit în echipă. Sperăm să te vedem la treabă în anul care vine. Se auziră râsete. Mai presus de toate, întotdeauna să-ţi aminteşti moto-ul primăriei. Şi possis recte, şi non, quocumque modo rem. Dacă nu te poţi culca cu ei normal, există întotdeauna

calea rectumului. Râsete dezlânate. Majoritatea celor prezenţi nu avusese parte de o educaţie clasică; aceia care o avusese, nu-şi mai aminteau nimic. Charlie ezită, nesigură dacă trebuia să răspundă, şi descoperi că Rupert o înghiontea cu piciorul pe sub masă. Cu coada ochiului, văzu un rânjet diabolic întipărit pe faţa lui Spooner; Hugo rămăsese sobru. Începu să le mulţumească, dar cuvintele îi fură luate de pe buze.

Un jet de spumă de aerosol îi nimeri în gură; mai multă spumă urmă după aceea, îmbâcsindu-i părul, împroşcându-i rochia cea nouă, prelingându-se pe decolteu. Încercă să-şi ferească faţa, dar în zadar. Ochii îi erau strâns închişi, dar îşi putea auzi colegii prăpădindu-se de râs, urlând ca nişte hiene, ca nişte bufniţe care ţipau ascuţit, ca nişte demoni care zbierau, şi ştiu că aceasta trebuia să fie o glumă, că trebuia să râdă şi ea ca toţi ceilalţi, *„s-o ia aşa cum fusese intenţionată a fi”*, să arate că este de gaşcă, că era şi ea în rând cu băieţii. Hainele pe care Hugo i le cumpărase nu erau numai distruse, ci şi îngrozitor de murdare. Se simţea bruscată ca în urma unui viol.

În ea crescu o furie mai puternică decât ambiţia, copleşindu-i autocontrolul înnăscut. Când totul încetă, ea tremura, şocată şi furioasă, cu rochia lipită de corp şi un lichid vâscos prelingându-i-se în jos pe ciorapi. Ar fi vrut să izbucnească în plâns, să ţipe, să le sfâşie feţele, umflate şi rânjite, cu unghii transformate în gheare. Cum de au îngăduit una ca asta – Hugo care era sponsorul ei, prietenul ei, Andrew? Isteria se calmă; urmă un moment de tăcere în care putu să-şi audă propria răsuflare. Nu putea vorbi. Apoi o voce singuratică începu să cânte *„Mulţi ani trăiască”,* apoi toţi se alăturară, toţi aplaudau, şi atunci îşi dădu seama că trecuse testul suprem, ceremonia ei de

iniţiere, încă un afurisit de ritual de masculi şi tot ce-i rămânea ei de făcut era să zâmbească pentru a obţine nota de trecere. Dar zâmbetul i se opri în gât. *„Mulţi ani trăiască, Mulţi ani trăiască, La mulţi ani”!* Cântecul se termină. Charlie gâfâia ca un alergător după o cursă de rezistenţă. Încercă să îndepărteze mâzga de pe braţe şi îşi întinse buzele într-o grimasă de zâmbet.

— Mulţumesc, spuse într-un sfârşit. Mulţumesc tuturor. Crăciun fericit!

O lăsară să plece însoţită de urale, clătinându-se spre uşă, retrăgându-se din nou spre siguranţa toaletei.

Figura din oglindă era de nerecunoscut, un clovn după scena bătăilor, o îngheţată cu frişcă ambulantă în stare avansată de topire. Nu plânse: nu avea niciun rost.

— Făcuse alegerea atunci când mulţumise, înăbuşindu-şi furia şi supărarea, rânjind ca o himeră, deşi i-ar fi plăcut să ţină în mâini un Kalaşnikov. Optimistă, încercă să şteargă spuma cu hârtie igienică, lăsând pete ca nişte răni pe rochia cea frumoasă. Pentru ce avea în păr, îşi băgă capul sub robinet. Nu putea să-l usuce; vor trebui să se mulţumească cu şuviţe ude. După ce-şi spălă faţa, îşi dădu iar cu ruj şi cu pudră, ca să-şi dea curaj înainte de a reveni în restaurant. Întoarcerea el fu salutată cu o salvă de aplauze şi un pahar de şampanie. Hugo îi spuse:

— Bravo, şi ea simţi deodată că el îi înţelegea reacţiile şi probabil consimţise fără entuziasm la distracţia serii. Îl căută din ochi pe Andrew şi îl văzu în partea cealaltă a sălii, îmbujorat de băutură şi probabil dincolo de controlul raţiunii. Ce să mai spui despre prietenie. Şi cu acest gând, buzele i se mişcară formând un singur, neauzit dar de neconfundat, cuvânt: Bărbaţii.

Charlie împinse deoparte paharul de şampanie fără să guste, apoi îşi împinse înapoi scaunul.

— E timpul să merg acasă, spuse. Bate miezul nopţii. Cred că tocmai m-am transformat în dovleac.

Nimic din ceea ce încercară să-i spună nu o făcu să-şi schimbe hotărârea. Afară, ploaia revenise în forţă şi nu era niciun taxi. Umbrela părea de prisos. Merse pe jos spre Lodbroke Gardens, simţind cum picăturile reci îi spală faţa şi părul, îi udă haina. Când ajunse acasă, tremura de frig, de umezeală, de şocul întârziat al groaznicei experienţe. Aruncă tot de pe ea, se înfăşură în pijama şi cu o sticlă de apă fierbinte, se strecură în pat cu un sentiment de uşurare. Extenuarea, o doborî şi adormi fără vise, nici măcar unul despre Henry Marriott.

Capitolul 10

Azilul Sfânta Matilda era cea de-a patra instituţie în care Henry Marriott îşi instalase soţia. Prima instituţie avea o arhitectură stil Bauhaus şi personal pe măsură, însă o mutase de acolo după trei luni. Apoi o instalase într-un conac liniştit de ţară, în Wiltshire – care însă fusese mai târziu expropriat pentru a face loc unei şosele ocolitoare, apoi unei instalaţii supertehnologizată –, unde psihiatrul încercase prin psihanaliză s-o readucă la normal pe doamna Marriott şi să-l înnebunească pe Henry. Sfânta Matilda era o clădire în stil victorian, renovată în anii ’80, cu o grădină întinsă şi un mic lac ornamental, populat cu o varietate de păsări acvatice. Natura, îi plăcea să observe directoarea, are efect asupra spiritului uman, calmant pentru un creier bolnav.

Mai ales dacă natura este bine ordonată, bine îngrijită, verde şi liniştită. Mens sana în campo sano, cum îi plăcea ei să parafrazeze.

Indiferent de efectul asupra pacienţilor, vizitatorii ca Henry erau desigur încântaţi de împrejurimile îmbietoare

şi de faţada îmbrăcată în trandafiri a casei. În zilele de iarnă, soarele ajuns la apus părea să fie veşnic încurcat în ramurile cele mai de sus ale copacilor, lumina revărsându-se printr-o dantelărie de rămurele desfrunzite. Deasupra, cerul era de culoarea oului de raţă.

Henry parcă maşina pe aleea de pietriş din faţa casei şi se dădu jos, inhalând aerul proaspăt de ţară, parcă în nădejdea că avea să-i facă bine. Cu toată frumuseţea după-amiezii, inima i se strângea ca întotdeauna, de teama apropierii deranjamentului mental, de privirea fugară a unei lumi alternative, mult prea apropiată de a sa, de spectrul vinovăţiei reflectat în expresia fără noimă a nevesti-sii. Şi vor urma alte sentimente, mai adânci, stârnite, dacă nu deşteptate de-a binelea: amintirea Hellenei de odinioară, râzând cu ochii scânteietori, instantanee izolate de fericire, tinereţe şi dragoste pierdute sub putregaiul ascuns al amărăciunii şi al decăderii sentimentale.

Cândva, Helen arăta ca şi Chariie, cu părul blond şi bronzată, de o vitalitate asemenea primăverii, de o gingăşie ca aceea a nopţii. Acum era doar o fantomă palidă, cu trăsăturile şterse de bătrâneţe, cu părul ordonat, dar nu coafat, blondul original schimbat în cenuşiu.

Poate că nu-l va recunoaşte şi el nu dorea să o vadă, dar se simţea obligat de ceva mai puternic decât datoria. Era obligat de propria sa repulsie, determinat să ispăşească o greşeală pe care nu o recunoscuse niciodată, imposibil de iertat. Într-adevăr, pe parcursul anilor, vizitele lui regulate deveniseră o formă de ispăşire pentru greşelile şi neîmplinirile de o viaţă, un gest de autoflagelare, o încercare disperată de a îndrepta lucrurile. Eforturi zadarnice, durere inutilă, dar nu putea merge mai departe

altfel; devenise o necesitate a conştiinţei, dacă nu a inimii.

Îl conduse înăuntru sora Bavistock, o tânără vioaie şi prietenoasă, cu silueta unei sirene şi cu un accent de Yorkshire get-beget. Aceasta îi ură un Crăciun fericit, iar el răspunse la fel, pe când îi urmărea mişcarea ca de raţă a fundului, în timp ce-l conducea spre sufrageria din spatele casei, cu ferestre franţuzeşti şi vedere către terasă.

Hejen stătea la capătul unei mese mari, din lemn de nuc, la ale cărei colţuri în unghi drept fuseseră puse două scaune. Ea privi în sus către el când se apropie, dar nu-i zâmbi. O sărută pe obraz.

— Bună, draga mea, zise el blând. Crăciun fericit!

După o pauză lungă, ea replică:

— Henry! Ca şi când ar fi identificat cu greutate pe cineva pe care nu-l mai văzuse de multă vreme, dezgropând de undeva, din amintirile înceţoşate de demult, un nume pe jumătate uitat.

Se aşeză lângă ea, conştient că uşa se închidea în urma surorii Bavistock, dorindu-şi ca aceasta să fi rămas, dispreţuindu-se pentru propria laşitate.

— Cum te mai simţi? Stupidă întrebare!

— Destul de bine. Ea dădu răspunsul aidoma unui copil care repetă o lecţie; probabil că îşi adusese aminte de grădiniţă. Suntem amândoi foarte bine.

— Amândoi?

— Ţi-am spus. De ce mai întrebi? Amândoi suntem foarte bine. Întotdeauna îmi pui întrebări. Prea multe întrebări. Nu am destule răspunsuri pentru atâtea întrebări. Nu am decât câteva răspunsuri şi, de multe ori, nici nu se potrivesc. Răspunsul trebuie să se potrivească întrebării.

Ocazional, observă el, ea pronunţa unele adevăruri ciudate, fragmente împrăştiate de reflecţii, care, la o

persoană normală, ar fi putut trece drept filosofice. Totuşi, nu făcuse niciodată astfel de remarci pe când era zdravănă. El răspunse:

— Da, trebuie. Apoi, după o pauză, continuă: Mă bucur că te simţi bine.

Era ciudat că el, care era socotit normal, se putea exprima numai în fraze mecanice, în timp ce ea, care era nebună, atingea o grotescă originalitate.

— Amândoi suntem bine, repetă ea pe neaşteptate. De ce continui să te repeţi? Asta face conversaţia foarte plicticoasă. Cred că e mai bine să pleci acum. Noi am vrea să fim lăsaţi singuri.

Starea ei părea să se fi înrăutăţit de la ultima lui vizită. Acest *„noi”* era un termen nou.

— Cine este celălalt? întrebă el, ştiind că ar fi fost mai, bine să nu pună această întrebare şi, către sine, cine este al treilea care te însoţeşte mereu?

— Jamie, spuse ea sec. Pentru un minut, Henry îşi simţi ritmul inimii încetinit, ca şi când iluzia ei l-ar fi preschimbat în stană de piatră. Ştii, fiul meu. Cred că e în grădină acum. Conduce o motocicletă. O aud în fiecare dimineaţă. Aş vrea să nu conducă. A murit pe motocicletă.

— Nu poate fi James, spuse Henry brusc. Absurd – cel mai absurd lucru – să vorbeşti raţional celor care nu au raţiune. James e mort de zece ani. Helen – foarte rar îi rostea numele – trebuie să accepţi asta. Moartea este sfârşitul.

— Oh, nu, zise ea, şi faţa îi fu îndulcită de o lumină rar întâlnită, ca o umbră trecătoare de tinereţe şi drăgălăşenie. Nu există sfârşituri, nici începuturi. Am descoperit asta. Ne ofilim ca frunzele, şi tot ca frunzele regenerăm. Toamnă şi primăvară, primăvară şi toamnă. Totul se reia mereu.

— Acum e iarnă, replică Henry. Anotimpul frigului şi al nerodniciei, al hibernării şi al morţii.

— Nu! Pentru prima dată, de mulţi ani, din vocea ei răzbătea durerea, nu cea reală, cu un ecou ca o amintire. E primăvară. Trebuie să fie primăvară! Jamie s-a întors. Mi-aş dori numai să-l avertizezi în privinţa motocicletei. Mi-e teamă că se va întâmplă din nou.

— Nu se poate întâmplă din nou, zise Henry pe un ton obosit, jalnic. S-a terminat.

Părea a nu fi auzit.

— Tu i-ai dat motocicleta? îl încurajezi şi de data asta? Cum ai putut? Cum ai putut? Faţa ei părea să reflecte o schimbare de vreme: o furtună rapidă îi tulbura paloarea, răvăşindu-i trăsăturile, storcându-i lacrimi din ochi. Revenirea surorii Bavistock cu nişte medicamente calmante o linişti pe moment. Henry se ridică şi se îndreptă către fereastră, privind afară în gol, plin de un vag sentiment de silă faţă de sine, ca o remuşcare lipsită de sens. După aceasta, o luă pe soră deoparte.

— Treaba asta cu James, spuse el, asta e o nouă evoluţie, nu?

— Ar fi trebuit să vă avertizez, răspunse sora Bavistock. Îmi pare atât de rău! Sperasem că astăzi se va simţi mai bine. Ştiţi, el are liber de Crăciun. De obicei, se simte bine când el nu e prin preajmă.

— El?

— Noul nostru ajutor. E un băiat atât de drăguţ! S-a arătat foarte simpatic şi înţelegător când mi-a povestit despre comportamentul ei. E un pic mai mare decât James al dumneavoastră şi presupun că nu prea seamănă, dar, desigur, are motocicletă. Cred că asta a fost scânteia care a stârnit-o. În orice caz, ne-am decis – din moment ce pe Mike nu l-a deranjat – să nu aducem nicio modificare. În

cele din urmă, nu-i poate face rău, sărmana fetiţă. Pacienţii de aici îşi creează propriile lumi pentru a evada din aceasta, or, cine suntem noi să le facem rău spărgând acest balon de spumă? Asta nu-i va aduce înapoi, ştiţi, îi va face numai să sufere.

Oftă… un oftat pe care îl mai folosise în multe alte cazuri.

— De obicei este mulţumită gândindu-se că Mike al nostru e Jamie al ei. Asta a fost singura dată…

— E vina mea, zise Henry. Am supărat-o. Ştiu că i-am spus unele lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spun.

— Dumneavoastră vă străduiţi să faceţi tot posibilul.

Sora Bavistock îl luă de braţ, zâmbind cu surâsul ei nostim şi plăcut, confortabil ca o ciocolată pentru un copil care plânge. Era obişnuită să îngrijească şi familiile pacienţilor. Continuă:

— Helen este singura care ştie ce e bine şi ce e rău în propriul ei univers. Noi, ceilalţi, fie nimerim, fie nu. Luaţi loc, domnule Marriott, şi o să văd ce e cu prânzul. Acum se va calma.

El se aşeză ascultător, iar soţia lui, dacă nu calmă, cel puţin tăcută, o creatură cu faţa lipsită de expresie, se holba în gol. Când veni masa de prânz, ciuguli din mâncare, dar nu putu să mănânce tot. Bucătăria era foarte bună – acesta era unul dintre motivele pentru care el alesese Sfânta Matilda –, dar stomacul lui se contractă la vederea mâncării şi plimbă feliile de curcan şi cartofii prin farfurie, neconvingând pe nimeni (dar pe cine ar fi fost nevoie să convingă?), lăsând jos furculiţa şi cuţitul de o parte şi de alta a farfuriei. După ce repetă tot ritualul la budincă, îi înmână lui Helen cadoul, încălzit puţin de gândul la Charlie – acum îi apărea foarte distantă –, aşa cum stătea cu capul aplecat deasupra vitrinei cu bijuterii

de la Harrods, concentrându-se asupra alegerii.

Sora Bavistock, interpretându-i greşit expresia, se gândi*: „Încă o mai iubeşte, bietul om”.* Toată lumea era vrednică de compătimit în ideea ei, compasiunea ei universală răsfrângându-se asupra unei gloate care nu o merita. Henry Marriott se jucă cu brăţara un timp, câteva pete de lumină, reflectate de pietrele galbene, strălucind pe faţa ei palidă.

— O să i-o arăt lui Jamie, spuse în cele din urmă. El o să ştie.

— Ce să ştie, dragă? întrebă Henry.

— Cui îi aparţine.

— Ţie îţi aparţine, insistă Henry şi, fără să aibă niciun motiv, se simţi prost, ca şi când ar fi minţit.

Era întuneric când ajunse la locuinţa surorii sale, la nord de York, iar stelele împrăştiate scânteiau ca paietele pe un cer de hârtie neagră. Elizabeth îl aştepta la uşă când el parcă maşina. Îl îmbrăţişă fără nicio rezervă şi abia îi dădu timp să-şi scoată bagajele, înainte de a-l împinge înăuntru. În sufragerie era un foc adevărat, cu lemne care trosneau şi cu flăcări săltăreţe, stejar verde pe poliţa de deasupra căminului şi vâsc deasupra uşii. Elizabeth îl sărută din nou când trecură pe sub un pom de Crăciun uriaş, care scutura ace, împodobit cu luminiţe feerice, prins într-o plasă de serpentine, încărcat cu o sută de jucării. Soţul lui Elizabeth, Peter, lector universitar, îi oferi răcoritoare cu alcool. O cină uşoară, constând din supă, pâine şi brânză, fu servită puţin după aceea. Ca de fiecare dată, Henry simţea că a venit acasă.

De fapt, anul acesta era aproape de adevăr. Casa Dower, de la marginea satului Kirkby Pelham, fusese proprietatea tatălui lui Henry. El şi sora lui crescuseră acolo, iar după moartea părinţilor, reprezenta partea lor de

moştenire.

În zilele acelea fericite de demult, cu Helen, făcuse avere la Londra, iar la timpul potrivit, apropiat căsătoriei lui Elizabeth, îi cedase acesteia jumătatea lui de proprietate, cu condiţia ca, dacă vreodată ea şi Peter se vor decide să vândă şi să se mute, să-i facă lui prima ofertă.

După moartea fiului său, care avu ca urmare îmbolnăvirea lui Helen, casa lui din Londra devenise insuportabil de geală, ca o cochilie găunoasă care fusese cândva o casă.

El se mutase într-o suită de apartamente, luxoase şi impersonale ca nişte camere de hotel. Casa Dower, cu atmosfera sa familială şi cu întâmpinarea de bun-venit a surorii sale, devenise încă o dată casa pe care o ştia, un refugiu când presiunile de la serviciu erau prea Intense, locul în care se putea retrage. Pe când era copil, vânase balauri în pădurile din apropiere, căzuse în râul Aire, îşi înălţase zmeul de pe culmile dealurilor. Acum se urca pe dealuri să privească răsăritul, colinda prin ceea ce mai rămăsese din păduri, pescuia la râu. Avea propria cameră acolo; hainele lui de ară atârnau permanent în şifonier.

Parcursese un drum lung de la băiatul lipsit de griji, care nu înţelegea nimic din nebunie sau tragedie, din sacrificiu de sine sau dilemă morală – poate mersese prea departe –, dar aici, cel puţin, era un loc de care aparţinea, unde putea merge după plac pe urmele copilăriei sale.

Întotdeauna se simţea în largul lui la Kirkby Pelham.

— Ai văzut-o pe Helen? întrebă Elizabeth, citind răspunsul în tremurul dureros din privirea lui. Este vreo schimbare?

— Poate. Gura i se strânse. În rău.

— Oh, nul

— Crede că noul ajutor este... este James. Are o motocicletă; aparent, asta este sursa iluziei. Crede că eu i-am dat-o. Am reluat unele discuţii de demult. Ştii cam ce înseamnă.

— Dragă, îmi pare atât de rău! îi strânse din nou mâna, iar ochii ei oglindeau un regret care se apropia de lacrimi. Vino la bucătărie. Îl vom ajuta pe Peter să spele vasele şi vom mai destupă o sticlă. Ştiu că alcoolul nu poate schimba lumea, dar poate schimba felul în care o priveşti.

Henry râse.

— Eşti o scumpă, zise el. Singura mea iubită.

— Ce păcat de asta, replică Elizabeth.

În bucătărie băură vin bine încălzit şi şterseră o farfurie sau două. Elizabeth făcu ultimele retuşuri fripturii de gâscă pentru ziua următoare, în timp ce-şi reamintea de trăsnăile copiilor ei, acum adulţi, fiul ei, de-abia căsătorit, plecat într-o excursie la schi, şi fiica ei, care era chirurg veterinar, plecată undeva în Africa.

— Îi iubesc foarte mult, spuse ea, dar e mai plăcut să-ţi petreci Crăciunul cu cei mai în vârstă. E mai liniştit. Nu crezi?

Henry izgoni gândul la Charlie, aflată la depărtare de câteva districte şi la distanţă de o generaţie, imposibil de atins.

— Da, spuse el. Da, desigur.

— Mincinosule, replică Elizabeth impasibilă. Cine este?

— Poftim?

— Femeia din viaţa ta. Nu-ţi lua aerul ăsta stupefiat, dragă. Sunt sora ta mai mică, de aproape patruzeci şi şapte de ani; chiar credeai că nu-ţi pot citit gândurile? Nici nu am nevoie de intuiţie feminină, dacă aşa ceva există.

Cele mai ascunse gânduri ale tale sunt întipărite cu caractere mari pe fruntea ta. Eşti distras, cazi în tăceri melancolice la mijlocul cinei, îmi lauzi supa de morcovi, când aceasta e de dovlecei, şi se distinge o anume nuanţă când vorbeşti despre Helen – o umbră de resemnare în plus – care nu are nimic de-a face cu înrăutăţirea stării ei. În afară de asta, te cunosc prea bine. Cine e?

— Slavă Domnului că nu lucrezi în afaceri la Lloyd's, remarcă Henry. Ai fura toată piaţa.

Peter râse.

— Meg cea mistică, zise el. Asta e fata mea. Pune-i câţiva arginţi în palmă şi-ţi va ghici viitorul. Lasă-l în pace, Lizzy. Nu e treaba noastră. Henry probabil că a avut sute de prietene în ultimii zece ani; încă una în plus nu va fi vreo diferenţă.

— Sigur că a mai avut legături amoroase, încuviinţă Elizabeth. Dar nu e acelaşi lucru. Înainte, putea întotdeauna deosebi un morcov de un dovlecel. Aceasta este mult mai serioasă.

— Nu încă, zise Henry. Bine, fie, admit că există cineva care îmi place, dar nu e nimic mai mult de atât. Nici măcar nu suntem încurcaţi. Când va fi ceva de spus, veţi fi primii care veţi afla. Vă convine aşa?

Elizabeth ignoră descurajarea.

— Cum arată?

— Lizzy! râse soţul ei, pe jumătate dezaprobator.

Henry surâse uşor.

— Mă gândeam azi… seamănă puţin cu Helen, aşa cum era ea înainte. Acum mult timp.

Ca o mangustă care se repede la ceva, Elizabeth trecu la detalii mai relevante.

— Acum cât timp?

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse Henry, deşi ştia

foarte bine la ce se referea, conştient deodată de slăbiciunea posturii sale.

Elizabeth se încruntă amuzată.

— Ba da, ştii. Ce vârstă are?

Henry ridică din umeri.

— E tânără, nu ştiu exact.

— Cu aproximaţie.

Privirea lui o întâlni pe a ei, cedând, crispată.

— Douăzeci şi cinci, poate. Poate mai mult.

— Diavol norocos! exclamă Peter.

— Fiica mea are aproape douăzeci şi cinci de ani, spuse Elizabeth grav.

— Aşa că s-a ales cu o gagică, spuse Peter. Bravo, Henry! Şi eu am fantezii în legătură cu studentele mele, dar mi-e teamă că ele nu mă visează pe mine. E blondă, cu sâni mari şi frumoasă?

— Mai mult sau mai puţin, admise Henry. Nu are sâni excesiv de mari. Îndesaţi doar. Şi nu e gagică.

— Cu ce se ocupă? insistă Elizabeth.

— Se pregăteşte ca broker la Lloyd's.

— Sună foarte promiţător, spuse Elizabeth, păstrându-şi părerile pentru ea. Dar familia ei?

— Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Peter. Te porţi ca Inchiziţia din Spania. Nu fi atât de a dracului de curioasă.

— Cred că tatăl ei a fost în marină, replică Henry. Nu mai am alte informaţii pe moment.

— Numele?

— Al lui sau al ei?

— Nu fi uşuratic, spuse Elizabeth.

— Charlotte. Concesia fu făcută încet, de parcă Henry nu ar fi vrut, de parcă numele ei rostit ar fi dezvăluit-o conjuraţie, readucând romantismul efemer al

Crăciunului înapoi la realitate. I se spune Charlie. E fina lui David Chater; îţi mai aduci aminte de el, nu?

Elizabeth încuviinţă din cap.

— Charlie, repetă ea. Este drăguţ. Aceste diminutive masculine sunt foarte la modă printre tinerele de azi. Ai observat? Joanna a fost întotdeauna Jo, desigur – Joanna era fata ei – şi are o prietenă, Harriet, căreia i se spune Harru, nu Hattie, ca acum douăzeci de ani. Charlotte parcă era Lotte, nu? Charlie e mult mai drăguţ.

— Atunci ne convine numele, murmură Peter.

— Te-ai culcat cu ea?

— Lizzy!

— E o întrebare perfect justificată, insistă ea. Suntem la sfârşitul secolului douăzeci, dragă. Încetează să te prefaci a fi din epoca victoriană! În orice caz, este o atitudine ridicolă pentru un lector universitar. Toţi studenţii tăi probabil că o fac ca iepurii, asta a fost toată filosofia colegiului dintotdeauna. Obţinerea unei diplome este numai un incident.

— Nu sunt victorian, spuse Peter cu emfază. Îmi văd doar de treaba mea. Ar trebui să încerci şi tu asta.

— Asta e o idioţenie. Ei bine, Henry, ai făcut-o?

— Ţi-am spus, răspunse el, asta nu e o legătură. Asta e o speranţă, o fantezie, poate numai un vis. Eu o plac, cred că şi ei îi place de mine. Asta e tot, deocamdată.

— Eşti o partidă grozavă, replică Elizabeth rece.

— Acum devii vulgară, spuse fratele ei.

Peter se duse sus să se culce, lăsându-i pe cei doi împreună, împărţind restul de vin şi o oră şi ceva de intimitate între fraţi. Elizabeth aduse cănile Ovaitine pe care le folosiseră şi când erau copii, foarte puţin ciobite

— Astfel de amintiri despre trecut erau foarte preţioase pentru ea – şi le umplu cu cafea, din belşug

aromată cu coniac.

— *„Era noaptea din Ajunul Crăciunului”,* cită ea. Îţi aminteşti de asta? Întotdeauna credeam că, dacă aş putea sta trează cât mai mult timp, l-aş putea vedea pe Moş Crăciun. Niciodată nu l-am văzut, dar am continuat să sper. Hai să încercăm asta acum. Să mai punem o cană pe masă şi să vedem dacă vine.

— Charlie nu credea în Moş Crăciun, remarcă Henry. Am făcut tot posibilul s-o reeduc.

— Te-ai deghizat cu o barbă falsă şi o haină roşie tivită cu blană de urs polar?

— Nu chiar. Luă o înghiţitură de cafea, recunoscător pentru atmosfera care o încălzea. Lizzy… Nu sunt sigur în ce să mai cred.

— Vorbim despre spiriduşi sau despre principii de morală?

— Mi-e teamă că despre principii de morală. Compania Lloyd’s e plină de spiriduşi, toţi la fel de imorali ca şi Puck.1 Cine era individul care a tors aur din paie?

— Rumpelstiltskin, răspunse Elizabeth. Cred că era mai mult un spiriduş bun, decât un drăcuşor.

— El e. Dezastruos pentru economie, cam aşa ceva. Valoarea banilor depinde de ceea ce reprezintă el. Prea mult obţinut din nimic – banii de la jocul de Monopoly – firele de aur din paie – dezechilibrează toate aranjamentele. Basmul nu-ţi relatează niciodată toată povestea. Într-o bună zi, aurul se va preface din nou în paie şi toţi vom rămâne păcăliţi.

Elizabeth se încruntă.

— Şi tu?

— Eu? Eu sunt prea deştept. Contul meu de la bancă va supravieţui, dar nu ştiu dacă pot spune acelaşi lucru şi despre integritatea mea. Eu lupt în ariergardă pentru

cauza stabilităţii naţionale şi în onoarea Marii Britanii. Onoarea, în acest caz, fiind o etichetă, iar stabilitatea un act de acrobaţie pe sârmă. Fac ceva ce trebuie făcut, la ordinele unor oameni pe care îi respectam odată, iar când se va termina, nu mă aştept să mai am un pic de respect faţă de orice. Inclusiv faţă de mine.

Cutele de supărare de pe faţa ei se adânciră.

— Nu te-am mai auzit niciodată vorbind astfel.

1. Spiriduşul din piesa *„Visul unei nopţi de vară”* de W.

Shakespeare, Jucându-şi jocurile drăceşti cu vaste sume de bani şi vieţile altor oameni.

— Nici acum nu m-ai auzit. Uită toate astea. Sunt obosit şi greutatea lumii mă apasă prea tare pe umeri.

— Scoate-o. Atlas a făcut asta.

— Numai pentru un minut. Nu prea a fost deştept în privinţa asta. L-a lăsat pe Hercule să-l păcălească şi să o ia înapoi. Poate nici eu nu sunt atât de deştept până la urmă…

Urmă o lungă tăcere, de tipul celor deloc obositoare, care poate apărea numai între rudele apropiate sau între prietenii de o viaţă. Braţul lui era petrecut în jurul taliei ei. Îşi înteţi strânsoarea, parcă pentru a se asigura din nou de prezenţa ei.

— Ai probleme, spuse ea.

Acest lucru sună mai puţin ca o întrebare, mai mult ca o declaraţie de fapt.

El nu se obosi să nege acest lucru.

— Nu te îngrijora, nu-mi risc pielea, numai sufletul nemuritor.

— În armată, spuse ea, îţi riscai foarte tare pielea, dar niciodată asta nu te-a făcut să arăţi aşa cum arăţi acum.

— Asta se datorează bătrâneţii, replică el pe un ton sec.

— Sper că da, zise ea.

După o vreme, reveni la subiecte mai mondene:

— Cât timp stai aici?

— Plănuisem să plec după prânzul de Ziua Boxului.

— Pleci în Scoţia?

— Da.

— La prietenul tău, Henderson, presupun. Nu-i aşa că ocupă un loc teribil de important în guvern?

— Şeful organizaţiei parlamentare a partidului.

Tăcu, mângâindu-şi cana Ovaltine şi rotind resturile de cafea de pe fund. Pe când îl privea, ea îşi aduse aminte cum era ca băieţel, când adopta aceeaşi tactică pentru a face băutura să dureze cât mai mult posibil şi să amâne ora de culcare. Când Henry o privi, îi zări gândul în ochi şi-i împărtăşi zâmbetul.

— Crăciun fericit! îi ură ea. Şi tot ce vine după asta.

— Crăciun fericit!

O ascultă urcând scările către camera ei, aşteptând scârţâitul familiar al celei de-a şaptea trepte. O durere care era mai mult nostalgie îi trecu ca un junghi prin inimă. Încercă să-şi îndrepte gândurile către Charlie, dar era prea departe şi prea ireală, inegalabil de tânără, de o curăţenie de neatins, cineva care nu putea să-i absoarbă nestatornica-i experienţă sau să-i înţeleagă tristul spectru al sentimentelor.

În dimineaţa de Crăciun, Charlie se trezi în dormitorul în care crescuse. Perdelele nu erau bine trase şi soarele arunca raze piezişe peste cuvertura patului, orbindu-i ochii întredeschişi. Se rostogoli pe partea cealaltă, trăgându-şi plapuma până peste urechi, încercând să mai lenevească încă o jumătate de oră în timp ce mintea

ei, deja trezită, încerca să alcătuiască un rezumat al evenimentelor care se petrecuseră în ultimele zile.

Scena de la Sticky Fingers părea, chiar şi după un timp atât de scurt, mai puţin umilitoare, mai puţin importantă, evocându-i numai un tremur din furia devastatoare, care, pe moment, aproape că o distrusese. Ceea ce mai rămăsese nu era o cicatrice, ci o pată, o urmă de murdărie pe cărarea aurită a noii sale cariere, ca şi cum provocarea cu care se confrunta, acceptarea pentru care lupta va fi irevocabil influenţată de acel grotesc incident. O făcuseră victima lor, o ţintă, un clovn, dar, dacă era o glumă proastă sau numai un ritual de acceptare, nu prea conta. Gustul amar de după aceea avea să-i apară în gură de fiecare dată când intra în birourile de la Fitzgerald Denton.

— Bine făcut, spusese Hugo, singura ei fărâmă de consolare.

Nicio aftă persoană nu-şi manifestase înţelegerea, nu mai fuseseră cuvinte care să exprime apreciere. Andrew, teoretic prietenul ei, era iremediabil beat, pentru a-i mai păsa. Se gândise să demisioneze, deşi ştia că aceasta ar fi însemnat că fuge. În orice caz, nu dorea să demisioneze.

Se sculă şi se îmbrăcă cu vechiul ei capot roşu, cu nasturi în formă de buburuze, o rămăşiţă a copilăriei, acum mult prea scurt, involuntar, gândurile ei se îndreptară către Henry, cel matur şi sofisticat. Ar mai dori-o, oare, se întreba ea, aşa cum era îmbrăcată, în pluşul roşu şi cu buburuzele de fetiţă mică? îşi zâmbi sieşi pentru toate îndoielile ei, cu un zâmbet care se lărgi când observă ciorapul de la piciorul patului. Era unul din ciorapii vechi, din armată, ai tatălui ei, plin ochi cu mandarine, un borcan de cremă de noapte cu jojoba şi o cutiuţă neagră care conţinea stiloul Mont Blanc, a cărei utilizare era

tradiţională la Lloyd's. Afirmase că este prea mare pentru a mai avea dreptul la cadouri puse în ciorap, dar mama ei nu o luase niciodată în serios.

— Cred, şopti ea, amintindu-şi de Henry şi de un moment de pură exaltare şi, pentru câteva clipe, întâmplarea de la Sticky Fingers dispăru fără urmă.

Ziua de Crăciun începu oficial pentru Charlie cu trezirea în sunetul colindătorilor care cântau entuziast şi câteodată în ton cu melodia, cu slujba religioasă de la unsprezece dimineaţa, apoi degeneră confortabil într-un desfrâu de mâncare şi băutură. Curcanul opulent era acoperit cu o crustă crocantă de piele aurie şi de pe care se prelingeau sosuri cu multe calorii, cu varză de Bruxelles şi castane, cu cartofi copţi înecaţi în grăsime, cu un sos gros din miez de pâine cu cuişoare şi usturoi şi smântână. Vinul urma după sherry, porto-ul după vin. Se făcu schimb de cadouri, se pocni cu petarde şi toţi râseră de nişte jocuri de cuvinte care, în mod normal, nu le-ar fi smuls un zâmbet.

Crăciunul pentru Charlie era întotdeauna o petrecere a familiei. Chiar şi atunci când locuia la Paris, ignorase rugăminţile lui Michel de a sta cu el şi luase un avion către casă. Găsea predictabilitatea programului de sărbători infinit relaxantă: *„Ascultaţi îngerii vestitori”*, melodia de la pick-up-ul de modă veche, completată de pârâituri şi zgârieturi, tatăl ei care îşi punea în practică îndemânarea din armată reparând luminiţele din pom, potrivind decoraţiuni şi umplând cu vârf paharele, mama ei jonglând cu plăcinte cu carne tocată, pe care le băga şi le scotea din cuptor. Bunica stătea şi privea, aruncând sfaturi practice, dar neparticipând activ la nicio pregătire. Charlie nu era prea fericită, văzând-o cum arăta: părea mai tăcută ca de obicei, curios de retrasă, scuzându-se pentru cadourile

ieftine mai mult ca în alţi ani, aparent numărându-şi fiecare bănuţ. Vânzarea Ballardsului ar fi trebuit s-o umple de bani mai mult ca oricând şi Charlie se întreba dacă nu cumva începuse să se zgârcească la bani, cum auzise că se întâmpla cu alţi oameni bătrâni. Anecdotele ironice despre escapadele bunicului în India lipseau, de asemenea; în locul lor avea momente de distragere, un caracter tot mai vag, un răspuns evaziv la o întrebare directă. Charlie simţea că trebuie să afle ce se întâmpla, dacă ceva se petrecea, dar euforia festivă reduse îngrijorarea până la un fleac şi ştiu că poate s-o amâne până la Anul Nou. Sătulă de curcan şi plăcinte cu carne, cu buchetul vinului în cap, nu putea crede că se întâmpla ceva cu adevărat rău.

De îndată ce se reîntoarse la Londra, Charlie veni la apartament, la câteva zile după Crăciun, înainte de a zbura la Aspen, unde se ducea să schieze. Destupă o sticlă de şampanie şi Charlie îi povesti întâmplarea de la Sticky Fingers.

— Bărbaţii! spuse Caroline cu amărăciune. Sunt momente în care mă întreb dacă sexul masculin a evoluat din cimpanzei sau, pur şi simplu; a regresat. Între toţi insensibilii, imaturii, imbecilii, nu-mi vine să cred că ţi-ai păstrat calmul. Eu aş fi ţipat până s-ar fi dărâmat pereţii şi i-aş fi copleşit cu litigii suficiente să umple până la refuz tribunalele în următorii zece ani. Crezi că rochia se va repara?

— Cei de la curăţătorie sunt foarte optimişti. Ar trebui să iasă de la *„reanimare”* în curând.

— Ai de gând să pleci?

Charlie răspunse categoric:

— Nu.

— Dragă? Uite ce este, aş putea să te angajez la Reprezentarea proporţională cât ai clipi; ai fi ideală. Este

un joc al nebuniei. Precis o să-ţi placă. Lasă mizeria Londrei – şi chiar la mizerie mă refer – şi alătură-te petrecerii. Hai, dragă, nu poţi să continui să te agăţi de o ceată de bădărani care cred că afacerile sunt aidoma gunoiului ăluia de rugisy şi că femeile trebuie Ţinute dedesubt. Ieşi dintre ei înainte să fii rănită.

Era un sfat pe care Charlie avea să şi-l amintească mai târziu. Pe moment, nu putu decât să repete:

— Nu voi renunţa acum. Am ajuns până aici şi nu vreau să fiu marginalizată. Ocupaţia asta înseamnă mult pentru mine. Este ceva la care întotdeauna am visat şi nu am de gând să renunţ la ea din cauza unor sughiţuri en route.

— Sughiţuri!

— Asta e tot. Au fost idioţi şi cruzi, dar nu cred că asta intenţionau. Sunt prima femeie cu care trebuie să lucreze – deasupra nivelului secretarelor sau al cocotelor – şi cred… cred… că ăsta a fost felul lor de a-mi arăta că m-au acceptat, primindu-mă între membrii clubului.

— Dă-mi nişte argumente mai bune!

Charlie se fâţâia de colo până colo, căutând argumente solide care să nu poată fi luate drept scuze.

— Te rog, ascultă-mă, Caroline. Nu spun că le trec cu vederea ceea ce au făcut – eram atât de furioasă că i-aş fi omorât pe toţi –, dar fapta trebuie plasată în contextul ei. Am demonstrat că pot fi ceea ce ei numesc *„de gaşcă”*, că pot fi de-a lor, că pot să mă integrez. De acum înainte, lucrurile ar trebui să fie mult mai simple.

— E o idee bună, întrebă Caroline, să fii una de-a lor?

— Asta e foarte important pentru mine…

— Da, dragă, ştiu. Îmi doresc numai să nu fi fost aşa.

— Hugo spune că mă descurc foarte bine. M-a trimis să închei afaceri mult mai repede decât de obicei şi ştiu că

asta a stârnit o groază de gelozii meschine. Nu vreau să fac valuri în apă mai mult decât este necesar. Dacă uit acest incident, dacă ridic din umeri şi râd… Ei bine, am ajuns la concluzia că acesta e cel mai bun mod de a face faţă situaţiei.

Caroline scoase un oftat de resemnare.

— Vino acasă Emmeline Pankhurst, 1 femeile au nevoie de tine. Ei bine, dragă, asta e înmormântarea ta. Dă-mi nişte şampanie şi pune-mă la curent în privinţa lui Henry Marriott.

Charlie îi zâmbi cu reală afecţiune şi se conformă.

1. Lidera mişcării feministe a sufragetelor, de la începutul secolului

Capitolul 11

Casa de vânătoare a lui Douglas Henderson era situată dincolo de cătunul Dumbean, având pereţi solizi de piatră, pregătiţi să facă faţă rafalelor iernii.

În zilele senine, priveliştea se deschidea până la golful Solway Firth. Henry Marriott sosi totuşi într-o zi posomorâtă: zăpada cădea din când în când asupra peisajului, o zăpadă nisipoasă, aspră, înţepătoare, care părea mai mult o grindină fină.

Uşa din faţă se deschise şi Henry intră grăbit înăuntru, strângând călduros mâna gazdei sale. Îngrijitorii localnici, care prin tradiţie se mulţumeau cu puţin, fuseseră nevoiţi să pornească încălzirea centrală cu petrol la sosirea lui Henderson, dar plafoanele înalte şi curenţii predominanţi încetiniseră procesul de încălzire, iar Henry ezită să-şi scoată haina.

Un scoţian aspru, cu un accent gros, dispăru la etaj cu bagajul, iar Henderson îşi conduse oaspetele într-o fostă sală de banchet, care acum devenise sufragerie.

Grinzi de stejar traversau tavanul, ferestre înguste, cu sticlă groasă, împiedicau întunericul de afară să intre şi o buturugă de brad ardea vesel în şemineul larg, iar fumul năbădăios ieşea pe coş şi înnegrea tencuiala de deasupra.

Un câine de vânătoare, cu părul lung, întins pe covoraşul din blană de capră la distanţă de foc, pentru a nu se pârli, îşi înălţă capul puţin şi-şi fâţâi coada stufoasă în semn de bun-venit, fără a-şi schimba însă poziţia.

Servitorul îşi făcu din nou apariţia, de data aceasta cu două pahare mari din cristal şi o sticlă de Aberlour. Henderson turnă cantităţi generoase din băutura de culoare auriu-închis şi Henry sorbi recunoscător.

— Ceilalţi vor sosi abia peste câteva zile, spuse Henderson, dar am şi pentru mâine o surpriză asemănătoare. Stuart, şeful pădurarilor – îţi mai aduci aminte de el? –, va fi aici la prima oră de dimineaţă. Se pare că e un cerb căruia i-a însemnat urechea. Am vorbit cu el înainte de Crăciun şi crede că îl poate localiza pentru noi. Regele văii! Ar trebui să fie o ţintă interesantă.

Henderson era un scoţian dur, pe care puţine lucruri păreau să-l sensibilizeze, vânătoarea de cerbi cel mai puţin dintre toate, chiar. Afabilitatea sa cultivată, care îi fusese de folos în tinereţe, căpătase, cu timpul, urme uşoare de temperament care sugerau un nucleu de duritate, vital pentru supravieţuirea politică, pompozitatea convingerilor vânturate şi o voinţă ce putea să devină neînduplecată. Linii de încordare îi întăreau colţurile gurii şi îşi ţinea ochii mereu strânşi, parcă întotdeauna concentrat asupra următoarei prăzi. În rest, avea abdomenul plat, părul roşcat, rărit. Avea o nevastă arătoasă şi cu un caracter puternic, devotată sprijinirii carierei lui, şi o veche amantă, de o asemenea extraordinară discreţie, încât aproape nimeni nu ştia că există. Nu provenea dintr-o familie sus-

pusă în comparaţie cu a lui. El fusese bursier la Gordonstoun şi, după serviciul militar, făcuse bani din speculă cu activele companiei, înainte de a candida pentru Parlament. Ca hobby avea colectarea de funcţii de director. Gândindu-se la sora lui, Henry ştia că ea l-ar fi tratat pe Douglas cu toleranţa prudentă pe care o păstra pentru cei care nu-i plăceau. Chiar asocierea lui cu şefii partidului se baza nu atât pe trafic de favoruri, cât pe amintirea trecutului lor militar, o legătură în afara simplei prietenii, în care nu încăpea dezaprobarea morală.

— Cred că mâine o să fie o zi bună, zise Henderson. E o schimbare plăcută să poţi vâna o pradă pe care o poţi vedea. Amândoi suntem prea prinşi de vânătoarea de cameleoni, altfel.

— Poţi să-i spui şi aşa, încuviinţă Henry. De fapt, nu e vorba decât de camuflaj.

— Ah, hai să lăsăm treburile de serviciu, spuse Henderson, golindu-şi paharul. Nu în seara asta. Vrei să întreb eu de Helen sau preferi să n-o fac?

— Lasă, mai bine nu, răspunse Henry.

În dimineaţa următoare se trezi în urma unui vis care părea atât de real, încât îl făcu să tremure. Se/făcea că stătea pe o bancă lungă, cenuşie, sub un cer întunecat. Se apropia mareea, valuri mici şi lacome îi lingeau picioarele, dar nu se putea mişca: îşi dăduse cuvântul. Un cerb uriaş ieşi din apă, scuturându-şi stropii de pe coarne, iar depărtare de douăzeci de iarzi, Douglas Henderson, ghemuit în spatele unei stânci, îl ţintea cu arma. Henry scoase un strigăt de avertisment, dar fie că era prea târziu, fie că vocea nu îi fu auzită, puşca se descărcă şi cerbul căzu. Înaintea ochilor lui, carnea acestuia părea să se topească, crabii îi ciuguleau măruntaiele, iar oasele îi erau spălate de fluxul care acum îi acoperea gleznele. Nu se ştie

cum, era singur din nou. Voia să plece, dar ştia că nu trebuia. Era de datoria lui să rămână şi să mediteze la marginea mării.

Visul se estompă în imagini disparate, pe care Henry nu şi le putea aminti când se trezi, iar apoi tabloul se alcătui din nou, cu o claritate uimitoare. Plaja se transformase în grădină, marea în lac. O motocicletă se ridică pe roata din spate: motociclistul avea un vizor şi o cască, dar Henry ştia că faţa de dedesubt era a fiului lui, deşi nu-l mai putea vedea pe James.

Henderson era acolo, pândind din umbra unui tufiş de rododendron. Ceva groaznic era pe cale să se întâmple, ceva ce trebuia evitat, dar el nu se putea mişca, iar apa lacului creştea peste genunchi, creştea, creştea... Când se trezi cel mai rău lucru era, după cum îşi dădu seama, unicul aspect cel puţin adevărat. Nu-şi putea imagina faţa fiului său.

Se sculă şi merse la fereastră. Afară, zăpada se aşternea. Încercă să-şi adune amintirile despre Charlie, concentrându-şi gândurile asupra unei amintiri plăcute, dar în loc de asta, se trezi imaginându-şi-o în maşina lui, discutând fără şir despre separarea traficului şi comportamentul regelui Canute.

Canute! Era, în fond, atât de fără sens, această menţionare ocazională? O coincidenţă, o scăpare de intuiţie, un avertisment voalat? În cazul din urmă, aceasta putea însemna că Charlie nu era ceea ce părea a fi. Poate că era un spion, un controlor neautorizat în slujba Opoziţiei, sau poate că Spooner îi vânduse un pont. Făcuse atâta caz de repulsia faţă de el, dar poate că exagerase. Fără să vrea, Henry zâmbi. Imaginaţia lui o luase razna. Nu putea crede cu adevărat că Charlie – Charlie cea radioasă şi inocentă – ar fi putut avea motive ascunse.

Privi pe fereastră sosirea unui Land Rover. Din el coborâră silueta vag familiară a lui John Stuart, şeful paznicilor, urmată de cea a unui pointer englez alb, cu pete cafenii. Se uită în sus şi Henry îi făcu semn cu mâna, un gest la care acesta răspunse printr-un semn criptic cu capul, ca un scoţian adevărat. Apoi dispăru în casă şi Henry porni să caute un loc unde să se spele şi să se bărbierească.

După vreo oră, după ce consumaseră un mic dejun copios, pregătit de doamna Megurtey, cea cu soţul neînduplecat şi obiceiuri frugale, ieşiră din casă şi constatară că ninsoarea încetase şi un soare se lupta să împrăştie ceaţa. Henry se pomeni aşezat pe bancheta din spate a Roverului, lângă pointerul care imediat îşi plasă botul pe genunchiul lui şi îl fixă cu privirea duioasă a ochilor săi căprui. În faţă, Stuart şi Henderson discutau despre vânătoare, Henderson cu limbuţia unui politician care are impresia că tăcerea denotă slăbiciune, Stuart cu o contrastantă concizie. Henry, scutit de nevoia de a conversa, mângâie urechile câinelui şi se cufundă în meditaţii personale. Când părăsiră şoseaua asfaltată şi vehiculul începu să salte şi să se legene peste câmp, pointerul începu să scheaune de nerăbdare şi Henry, înfrigurat, în ciuda băuturii şi a mâncării, se întrebă de ce dracu' venise.

Când în sfârşit se opriră şi coborâră, ceaţa se evaporase şi un cer albastru, de gheaţă, se deschisese deasupra. Stuart parcase sub crengile ţepoase ale unei perechi de brazi de la marginea unei mici plantaţii. Prinse lesa la zgarda pointerului ca acesta să nu înceapă o expediţie de capul lui şi porniră cu toţii printre copaci, ieşind apoi din ascunziş şi traversând pe coasta unui deal, aproape de casă, urmărind conturul văii. Din când în când,

Stuart se oprea şi cerceta coasta de pe cealaltă parte a văii, printr-un telescop cu trei bucăţi, sub observaţia atentă a câinelui. A patra oară atât omul, cât şi câinele se încordară: cerbul păştea la vreo patru sute de metri mai încolo, o siluetă întunecată pe zăpada imaculată.

Era un exemplar mare, cu zece ramuri, un Highland Royal, cu coarne mari şi musculatura unui elan. Câinele se lăsă pe picioare în poziţie de urmărire, dar nu încercă să se apropie; omul se ghemui. Ceva mai jos era o ridicătură cu vedere spre luminişul în care cerbul, încă ignorându-şi spectatorii, lovea zăpada cu copita pentru a da la iveală un petec de iarbă. Coborâră atent, ştiind că dacă prada îi descoperă sau aude paşi de om, toate eforturile lor ar fi fost în zadar. Sub acoperirea ridicăturii, Stuart deschise din nou telescopul, în timp ce se încărcau puştile. Cerbul se oprise din păscut, înălţându-şi ochii mari şi întunecaţi. Pe deasupra trecu un avion, o sclipire minusculă de argint, cu panglica albă de abur pălind în urmă. Zgomotul îndepărtat al motoarelor se prelinse asupra lor ca un val invizibil. Când zgomotul scăzu, animalul, calmat de revenirea liniştii, se întoarse la păscutul lui. Mulţumit că ambuscada lor nu fusese descoperită, Stuart le arătă prin semne celorlalţi că trebuie să-şi găsească un loc cu vedere bună pe pantă şi să se pregătească pentru ochit. Henry îi oferi lui Henderson prima împuşcătură, conştient că, dacă gazda trage bine, va trebui să se mulţumească cu rolul de spectator.

— Faceţi-o cât mai repede şi mai curat, le spuse Stuart în Land Rover. Ca o execuţie.

Douglas ridică puşca şi ochi. Henry văzu că ţinta se mişcase, îndreptând acum spre ei un flanc, făcând imposibilă o împuşcătură în inimă. Henderson aşteptă o clipă, apoi un zgomot uşor sau al şaselea simţ declanşară

un avertisment şi cerbul se întoarse pe jumătate, cu coarnele în sus şi muşchii încordaţi pentru fugă. Henderson trase prea curând. Glonţul lovi partea stângă. Cerbul se împiedică, dar nu căzu, forţându-se să se ridice şi se îndreptă şchiopătând pe piciorul atins. Pete de sânge se iviră pe zăpadă, purpurii pe alb.

Henderson înjură. Dar Henry luase deja puşca şi ţintea: apăsă pe trăgaci, simţi reculul în umăr, văzu animalul o clipă îngheţat în fugă, apoi căzând la pământ. Ca întotdeauna când ucidea, avu un sentiment puternic de forţă şi miracol, o amintire a speciei din zilele când bărbaţii erau vânători.

— Cred că este gata, spuse Stuart şi aşa şi era. Pointerul, eliberat din lesă, dădu prudent ocol cerbului, apoi se aşeză, aşteptându-şi stăpânul, tremurând de mirosul de sânge care excită orice animal, domestic sau sălbatic. Oamenii se apropiată încet, parcă din respect pentru o moarte nobilă.

Dar iluzia era trecătoare. Stuart se apucă de lucru cu eficienţă rece, scoţând măruntaiele şi legând corpul cerbului, înainte de a-i înfige în nări şi printre picioarele legate vârful ascuţit al unui băţ. Astfel, cei doi tovarăşi ai săi puteau să-l tragă până la locui unde se pierdea poteca, la vreo jumătate de milă mai încolo, cât timp el se ducea să aducă Roverul. Stuart luă puşca şi plecă cu paşi mari, cu pointerul la picior. Marriott şi Henderson începură munca grea a aducerii animalului în jos pe pantă, făcându-l să alunece pe zăpadă, săltându-l peste pietroaiele mai mari, descurcând coarnele din mărăcinişuri. În urma lor, câte o pasăre plutea în aer, sus, cu privirea aţintită spre grămada însângerată de măruntaie aruncate. Cei doi bărbaţi ofereau un spectacol bizar. Când ajunseră în cele din urmă la drum, erau transpiraţi şi sfârşiţi de oboseală. Henry se

aşeză pe o piatră lângă cerb, evitându-i privirea îngheţată, şi scoase din buzunar o sticlă pe care i-o oferi mai întâi prietenului. Păreau izolaţi şi nelalocul lor în mijlocul acestei sălbăticii întinse, pierduţi într-o tundră siberiană, la mii de mile de metropola civilizată care reprezenta habitatul lor normal. La picioarele lor vânatul era deja rece; pasărea ce se rotise pe cer coborâse. Numai cerul asculta ce vorbeau.

Douglas nu pomeni nimic despre glonţul ratat, dar Henry simţea plusul de prudenţă al purtărilor acestuia. Şefului partidului nu-i plăcea să încurce treburile în nicio privinţă. Abia după ce trase de vreo două ori din sticlă reuşi să vorbească, cu glas schimbat, nu ca gazdă amabilă sau sportiv supărat, ci ca politicianul care se ascundea sub toate acestea, aspru şi profesional, o notă discordantă în acest domeniu neatins al naturii.

— Deci, spuse el, ce facem cu Spooner?

Henry aşteptase întrebarea încă de când sosise. Presimţise că vânătoarea de dimineaţă şi lupta cu povara cerbului doborât nu fusese decât o acumulare deliberată care să conducă la întrebarea aceasta, în clipa aceasta. Nu răspunse, nevrând să se grăbească.

— Hugo Wingate m-a sunat chiar înainte de Crăciun, adăugă Henderson. Presupun că a luat legătura cu tine?

— Da.

— Şi?

— Şi… Henry deşurubă dopul sticlei şi mai trase o duşcă. Nu prea avem de ales. Poate că un nou avertisment s-ar dovedi eficace, dar numai pe termen scurt.

Dacă-şi înfige omul ăsta colţii în ceva, nu prea are obiceiul să lase să-i scape. Şi încercarea de a-i cumpăra tăcerea s-ar putea dovedi tot o soluţie pe termen scurt. Spooner, ca atâţia dintre noi, are o capacitate aproape

nelimitată pentru lăcomie şi, spre deosebire de majoritate, nici nu se ruşinează cu asta. O să vrea mereu mai mult. Dacă nu-l plătim noi, atunci o va face cu siguranţă presa. Suprimarea acelor scurgeri ar fi foarte dificilă. Iar dacă nu le suprimăm, situaţia ajunge dezastruoasă. Nimeni dintre noi nu vrea s-o ia pe drumul ăsta.

Douglas se cutremură de spectrul mass-media, privind peste umăr, în ciuda împrejurimilor pustii.

— Nu, asta nu, spusa el. E un coşmar pe care trebuie să-l evităm cu orice preţ. Doamne, Henry, pe vremuri exista o etică a hoţilor! Ce sens mai are şantajul, dacă şantajistul nu se mai ţine de cuvânt?

Ce conversaţie ireală, se gândi Henry.

— Spooner, spuse el cu glas tare, nu a purtat niciodată cravata unui liceu respectabil. Spre deosebire de alţi şantajişti, probabil.

Dar Henderson mersese mai departe cu gândul: identifica detaliile utile ca o coţofană în căutare de sclipici.

— Hai să privim lucrurile şi astfel, spuse el. Cu ce îl avem noi la mână pe Spooner? Ce am putea folosi ca să-i facem să tacă? E lacom, necinstit şi nu te poţi baza pe el. Cu calităţile astea principale, mai mult ca sigur că ascunde ceva murdar în trecutul lui. Băieţii de la Inteligenţă ar putea să dezgroape ceva util…

— Nu e destul, spuse Henry. Afacerea Canute e mult mai mare decât orice învârteli mărunte sau contracte murdare la limita dintre legal şi înşelătorie. Niciodată n-am putea găsi ceva să-l avem la mână cum ne are el pe noi.

— În cazul ăsta, spuse Henderson scurt, deranjat de cuvântul „noi”, va trebui să-l implicăm şi pe el. Cu asta putem limita răsplata tăcerii şi garanta în acelaşi timp discreţia. Numai dacă nu e tâmpit de-a binelea. Dacă…

— Nu e tâmpit, preciză Henry. Dar nu-mi place ideea

implicării lui. Avem destul rahat ascuns sub covor şi fără Spooner.

— Henry, nu e momentul să facem fasoane. Luxul ăsta ţine-l pentru viaţa ta personală. Probabil că sunt încă hârtii importante de aranjat?

— Aşa cred.

— Recrutează-l. Foloseşte-l. Bagă-l până în gât. Dacă şi pielea lui e în joc, n-o să se mai grăbească să dea el primul. Hai, Henry, te descurci tu. Nu am auzit oare de undeva că e mason? Asta înseamnă că are mentalitate de club, ritualuri de cercetaş, toate rahaturile astea. Foloseşte-i slăbiciunea. Oferă-i să facă parte din cercul iniţiaţilor, îmbrobodeşte-l cu caracterul confidenţial, cu secretele guvernului, cu regina şi patria, ştii tu. Nu trebuie decât să deschizi uşa.

— O să fie scump, spuse Henry, zâmbind uşor de împunsătura cu Masoneria. Şi el şi Henderson erau membrii aceleiaşi loji.

— N-avem prea mult de ales, zise Henderson, ridicându-se în picioare; şi Henry auzise maşina. Sper că nu a mai vorbit cu nimeni. Are vreo prietenă, cumva?

— Nu. Dar o clipă imaginea lui Charlie străfulgera mintea lui Henry, cu referirea ei în treacăt la Canut şi valuri. Pretindea că nu-l poate suferi pe Spooner. Oare el ar fi făcut vreo aluzie faţă de ea? Oare ce putuse surprinde ea? Înşurubând capacul sticlei, văzu că are sânge pe mâini; fără să observe, îşi pătase mâneca.

— Hai iar la haltere, spuse Henderson când Land Roverul se opri. Ai vreo problemă?

— Nu, spuse Henry.

Capitolul 12

În ajunul Anului Nou, Charlie trăi o aberaţie socială.

Datorită firii ei îngăduitoare, acceptase invitaţia unei vechi prietene de şcoală, la o petrecere unde nu cunoştea pe nimeni, doar ca să descopere, la sosire, că Berenice, vechea elevă a şcolii Cheltenham Ladies Collège şi un stâlp al înaltei burghezii, îşi făcuse un prieten care era şomer, revoluţionar de profesie şi intrase în Stânga 13 modă. Adio haine de comandă, adio coafură Vidal Sasson, adio inele de diamant, rămase de la logodne anterioare şi bronz rămas de la o recentă excursie la schi. Faţa îi era palidă şi fardată numai în jurul ochilor, părul nici lung, nici scurt şi vopsit numai pe jumătate, toaleta de petrecere de şic la mâna a doua. O gravitate disperată şi uşor artificială, mai potrivită discutării problemelor zilei, luase locul manierei ei cândva languroase. Petrecuse Crăciunul în România, studiind la faţa locului condiţiile.

Charlie se întâlnise cu puţine dintre vechile prietene, dar văzu imediat că Berenice – acum pronunţat ca în italiană – le schimbase pe acestea cu un cerc de cunoştinţe mai adecvate noii politici. Erau acolo bucle false, bărbi intelectuale, perechi feminine Ţinându-se de mână, accente din Caraibe, recitând poezie populară, şi voci Oxbridge, ridicând în slăvi modul de viaţă primitiv din locuri cu nume ca: Onau, Cappadocia şi Insulele Puerile. Hainele erau mai degrabă de toată ziua şi Charlie, în fusta crăpată şi decolteul adânc, avea sentimentul că ea personal şi toaleta ei comiteau o acţiune condamnabilă de prost gust. Dispăruseră şampania şi icrele negre din trecut; era în schimb vin roşu, probabil cumpărat din România, buşeuri vegetariene, sushi şi ceva care arăta, în mod îngrijorător, a ghiveci. Aroma inconfundabilă de marijuana îi invada nările. Îi fu prezentată noului prieten, care afişa o expresie de câine bătut şi vorbi pe larg despre dificultatea de a găsi o slujbă ca lumea. Ea îl înţelese: la

urma urmei, nu puteau să existe prea mari şanse pentru un revoluţionar de a face carieră în cartierul Belgravia, în care încă era situat apartamentul lui Berenice (era clar că nu putuse să se mute la o adresă mai potrivită, ca Brixton sau Clapham). După aceea se pomeni absorbită într-un monolog al gazdei care vorbea despre potenţialul democratic al Europei de Est. Berenice, ca mai toţi convertiţii, întrecuse măsura şi nu mai era în stare să discute despre subiecte mărunte fără a se simţi vinovată. Scăpată de jeremiada neplăcută, Charlie intră în coliziune cu o sticlă de Stoli şi o „păpuşică” din Asia, în ordinea. Respectivă. Stoli era cu piper şi păpuşica din Asia era de fapt un chip de bărbat, cu un ten catifelat, cu pomeţi ridicaţi şi cu ochi de culoarea mierii brune.

— Nu-ţi aduci aminte de mine, zise el, cu un accent care, dacă nu era Oxbridge, era cu siguranţă Eton.

— Nu, recunoscu Charlie.

— Bine. Nici eu nu-mi aduc aminte de tine. Hai să facem ceva cu chestia asta.

Charlie îl urmă către o canapea liberă, departe de orice conversaţie importantă, îşi goli paharul de vin într-un ghiveci de flori, care să ofili imediat şi gustă vodca. Însoţitorul ei o întrebă cine este şi cu ce se ocupă, îi făcu complimente încântătoare şi improbabile, şi îi comunică cu zgârcenie câteva informaţii despre sine. Se numea Amnt, era dintr-o familie de intermediari de bursă, scria un roman şi lucra între timp ca actor fără angajament.

— Parcă toată petrecerea asta e pentru şomeri, remarcă Charlie. Şi, în sinea ei: *„Poate că ar trebui să merg şi eu la ei”*.

— Dacă te referi la prietenul lui Berenice, zise Amnt, el nu e chiar şomer, doar că i s-ar strica imaginea dacă ar mărturisi că lucrează la un pantofar. Cât despre mine, am

impresia că o muncă permanentă, dar de fapt orice muncă, îmi dăunează stilului de viaţă. În plus, tata şi fraţii mei lucrează destul de mult; datoria mea este să îndrept balanţa. Orice filosof ar înţelege nevoia menţinerii echilibrului. Tu de ce lucrezi? Eşti mult prea drăguţă, ca să-ţi petreci timpul într-un birou îmbâcsit. Este timpul să iei lucrurile în serios şi să te distrezi.

Charlie chicoti. Nu mâncase nimic şi vodca i se urcase direct la cap.

— Îmi place ceea ce fac, insistă ea. Cel puţin…

— Cel puţin?

— Nimic.

Amnt înşfăcă o ţigară cu droguri şi, după câtva timp, Charlie se pomeni făcându-i confidenţe: experienţa de la petrecerea de Crăciun, ambiţiile, îndoielile ei.

— Problema cu britanicii, suspină el, e că nu se maturizează niciodată. În vremea Rajului ne străduiam din răsputeri să-i învăţăm înţelepciunea şi maturitatea unei civilizaţii străvechi, dar ei nu învăţau decât gustul de curry ieftin şi alpinism la înălţime. Am încercat într-adevăr, dar ei au rămas barbari nefericiţi, ignoranţi cu încăpăţânare şi rămaşi pe vecie în stadiu de adolescenţă. Chiar şi acum, ne vizitează înţelepţii numai pentru a bea urină; îl idolatrizează pe Rushdie, dar n-au auzit în viaţa lor de Tagore. Scumpa mea dragă, compatrioţii tăi sunt o cauză pierdută. Se duc la şcoală în căutarea educaţiei, dar mintea lor e închisă, creşterea oprită, inhibiţiile fixate. Eu ştiu foarte bine; am fost şi eu la o şcoală din astea. Trase adânc din ţigara cu drog; jarul se întinse spre buze. Unde ajunsesem?

— Povesteşte-mi despre romanul tău. Este ceva tradiţional… în căutarea rădăcinilor… genul ăsta?

— O, Doamne, nul Este un thriller: sex, violenţă,

terorism internaţional, formula obişnuită. Vreau să fac bani.

— Parcă spuneai că eşti filosof, îl ironiză Charlie.

— Vreau să filosofez cu tot confortul.

— Cât ai scris până acum?

— Trei pagini.

— Trei pagini?

— Când m-a părăsit prietena a luat şi calculatorul, explică Amnt. A spus că e al ei, dar nu asta era problema. Poate că o fi fost al ei la început, poate că a şi plătit pentru el – nu contest asta dar faptul că eu îl utilizam îl făcea să-mi aparţină. Din nefericire, s-a arătat foarte zgârcită în toată afacerea asta. Tatăl ei lucra la Foreign Office; asta pentru demonstraţie. Oricum, până fac rost de un computer sau măcar de o maşină de scris, izvorul meu a secat. Procesul creator nu e decât o nesfârşită luptă.

Întâmpină ochii sceptici ai lui Charlie cu o privire de caramel topit şi un zâmbet care ar fi înmuiat o inimă de piatră. Nu se putu abţine să nu-i răspundă:

— Îţi spun eu ce facem, spuse ea. La birou avem nişte maşini vechi de scris – le-am văzut în magazie – sunt sigură că vor să le arunce. Cred că aş putea să fac rost de una pentru tine, dacă asta te ajută cu ceva.

— Aş fi preferat un computer.

— N-ai noroc.

— Nu-i nimic. E bun orice. Ce înger eşti! O sărută pe vârful nasului. Hai să mai luăm o vodcă.

Pe la miezul nopţii, începuse să privească petrecerea tot mai favorabil. O încercare întârziată de a atenua efectele lui Stoli o făcuseră să încerce ghiveciul, care se dovedi a fi o specie de tartă cu ceapă. După vreo două felii mari şi puţină salată, simţi – în mod greşit

— Că poate să continue cu băutura. Descoperi prea

târziu că ţigările conţineau răşină pură de canabis. Impresiile ulterioare i se estompară, dar îşi mai amintea ca prin ceaţă că în spusese gazdei, cu sinceritate dezolantă, cât se bucurase să o revadă, că îl sărutase pe prietenul acesteia şi îi spusese că vor trebui să se revadă cu toţii cândva, la o revoluţie, şi că ieşise cu dificultate şi vădită reţinere din îmbrăţişarea de rămas-bun cu Amnt. Ajunsese cumva acasă, probabil cu taxiul, pusese ceasul să sune la intrare şi se băgase ameţită în pat.

Abia a doua zi dimineaţa găsise scrisoarea adusă personal în cutia poştală.

Nu recunoscu scrisul de pe plic şi totuşi, în acelaşi timp, o strângere de inimă îi spuse instinctiv despre cine era vorba. Chartotte Christie, scria, cu litere înclinate, negre, pe cartonul crem. După atâta vodcă, îşi simţea organele fragile şi spasmul de anticipaţie nu le făcu deloc bine. Se prăbuşi pe un scaun şi rupse marginea plicului. Înăuntru, găsi o scurtă notiţă, scrisă cu acelaşi scris elegant, înclinat, cu data şi ora nouă din seara anterioară.

Dragă Charlie.

Am trecut pe la tine, sperând cumva că nu ai ce face în seara asta. Bineînţeles, cu totul nefondat. Te voi suna în curând. Cred că petrecerea de la Fitzgerald Denton a fost plăcută după mica noastră febră a cumpărăturilor. Îţi voi înapoia celelalte haine la viitoarea întâlnire. La mulţi ani!

Cu drag, Henry Marriott

Amintirea destul de ştearsă a idilei cu Amnt se pierdu pe tărâmul petrecerilor trecătoare. Acum era ceva real, deşi părea tulburător şi improbabil, o încercare de întâlnire romantică ce nu ajunsese nici până la sărut, infinit mai aţâţătoare decât orice întâlnire întâmplătoare. Petrecu un timp pierdută în fantezii speculative,

închipuindu-şi-l pe Henry Marriott cel sigur de sine, atât de plin de succes din câte spunea David Chater, petrecându-şi începutul de Revelion în drum spre Notting Hill, căutându-i compania. O încercare de masaj al eului, după cum îşi dădea bine seama, îi spunea să nu fie o proastă: zece la unu că era pur şi simplu în drum spre o petrecere în partea aceasta a oraşului. Dar simţea în ea o căldură plăcută, care dăinui, în ciuda logicii raţiunii.

A doua zi se va întoarce la Fitzgerald Denton, să dea ochii cu colegii care râseseră de ea şi o aclamaseră la Sticky Fingers, înainte de vacanţă. Ştia că va avea nevoie de curaj pentru a face haz de inevitabilele împunsături, pentru a ridica din umeri la batjocuri, pentru a se preface că nu fusese decât o glumă nevinovată şi că o poate accepta ca un bărbat. Dar dacă voia să aibă succes în cariera pe care şi-o alesese, trebuia să găsească acest curaj.

Nu se considerase niciodată lipsită de aplomb, dar simţi o strângere de inimă la gândul încercării ce avea să urmeze. Încercă, fără să reuşească, să dea la o parte gândul, gândindu-se la Henry. *„Cred că petrecerea de la Fitzgerald Denton a fost plăcută...”* Cuvintele conţineau o aluzie care ei i se părea sigur neintenţionată. Henry, era convinsă, nu ar fi stat deoparte, în timp ce ea era victimizată şi umilită, nu ar fi urlat de veselie beţivă şi nu s-ar fi legănat în ritm pe melodia *„Mulţi ani trăiască!”* Nu ca Andrew. Fusese prietenă cu Andrew sau aşa crezuse ea.

După prânzul italienesc luat împreună, urmaseră sandvişuri împărţite, câte o cinste amicală la bar, sfaturi de carieră din partea lui, sfaturi despre fete din partea ei. Fusese o relaţie platonică, condimentată de o atracţie reciprocă latentă, care probabil n-ar fi ajuns niciodată să devină mai mult. O situaţie comodă fără urcuşurile şi

abisurile, pericolele şi plăcerile asocierii cu Henry. Fără risc. Nu era prea interesată să dea curs unei relaţii fără incitaţia riscului, dar ţinuse la prietenia lui şi îi părea rău s-o piardă. Totuşi, nu ştia dacă aceasta ar fi putut supravieţui sentimentului de trădare, care o necăjea.

De Crăciun, în treacăt, mama ei adusese vorba despre subiectul etern al măritişului şi al copiilor După ruptura cu Michael, încercase din când în când să sondeze terenul, întrebând cu cine se mai întâlnea Charlie, ce face, cât câştigă, dacă e înalt, scund, brunet, blond, neînsurat, divorţat? Părinţii, lui Charlie se căsătoriseră devreme şi rămăseseră împreună, astfel că mama ei avea o neîncredere permanentă faţă de divorţaţi. *„Dacă a plecat o dată, o va face şi a doua oară”,* era verdictul ei. În jumătate din cazuri, sublinia Charlie, femeia era cea care pleca, abandonând căsnicia, îmbătrânită pentru o carieră şi pentru un băiat cu care să se distreze. Dar ştia că Susan Christie nu era de acord cu asta. Femeile, credea ea, aveau o mai mare capacitate de suferinţă şi devotament, pe când bărbaţii, fie ei derbedei, nemernici sau sarea pământului, aveau sentimente mai puţin adânci, o pasiune mai puţin capabilă să îndure. Nu ar fi vorbit aşa, dacă l-ar fi cunoscut pe Henry, se gândea Charlie. Din când în când pomenise de Andrew, mai mult ca să-şi facă de lucru şi să aibă despre ce vorbi, dar niciodată nu adusese vorba despre Henry. Se întreba ce reacţie ar fi avut maică-sa faţă de el. Visa cu ochii deschişi discuţiile posibile, presimţea anticipat nuanţa de dezaprobare. Diferenţa de vârstă. *„Este prea bătrân pentru tine, drăguţo. O să aibă şaizeci de ani şi tu abia treizeci. Închipuieşte-ţi...”* Dar Charlie nu voia să-şi imagineze, nu încă. Era prea ocupată să încerce să-şi închipuie, puţin vinovată, cum ar fi la pat.

Prima zi de serviciu pentru Charlie coincise cu

începutul ciclului. Era un ciclu deosebit de neplăcut: se simţea umflată şi greoaie, cu o durere de cap persistentă, ameţeli cronice şi o poftă disperată de ciocolată. Nu pentru prima dată se simţi descumpănită de referirile ia splendoarea femeilor în prima perioadă de sarcină. Dacă pentru ea ciclul obişnuit era atât de neplăcut, se îndoia că ar fi putut suporta vreodată nouă luni de burtă în creştere şi umflături în tot corpul. Maică-sa îi spusese mereu că sarcina e o experienţă miraculoasă, dar Charlie bănuia existenţa propagandei subversive, probabil de origine masculină.

Imaginaţi-vă un parazit care vă creşte adânc înfipt în corp, care se hrăneşte din el, care refuză în final să se clintească şi trebuind să fie scos prin contracţia unor muşchi neobişnuiţi cu aşa ceva, timp de câteva ore de dureri cumplite. În mod inevitabil, gândurile i se îndreptară spre Bianca, aparent anticipând această stare cu tristă satisfacţie. Charlie fusese mişcată de confidenţă, surprinsă şi tulburată. Acum se întreba dare vor fi relaţiile între ea şi Bianca.

— Bucuroasă de revedere? întrebă paznicul, zâmbind, când Charlie intră în clădire.

— Extraordinar, se strâmbă ea. Ar fi trebuit să vin de ieri.

— Şeful aşa a făcut, răspunse el în mod surprinzător. Şi domnul Spooner şi domnişoara Leach. A trebuit să vin şi eu, special ca să le deschid. Asta înseamnă să exagerezi cu orele suplimentare, după părerea mea. Dar dumneata ai fost cu prietenul, nu-i aşa, domnişoară Christie?

Charlie râse automat, în sinea ei tulburată de enigma comportamentului colegilor ei. Ştia că Spooner trăieşte doar pentru asigurări, dar cu siguranţă nu chiar şi de Anul Nou. Şi Hugo? Şi Bianca?

Mai târziu, la toaletă, Bianca veni lângă ea la oglindă. Charlie aruncă o privire spre abdomenul acesteia şi observă că arăta mai plat decât al ei. Urmă un moment de ezitare între ele, o pauză în care fiecare aştepta un pas pe care cealaltă nu-l făcea. Apoi, Charlie întrebă confidenţial:

— Te-ai distrat bine de Crăciun?

— Chestie de familie, ridică Bianca din umeri. A fost bine. A venit şi soră-mea cu băieţelul. I s-a făcut rău de la ciocolată şi a aruncat peste tot hârtii rupte: i-a plăcut nespus. Pentru copii, Crăciunul e ceva grozav.

O, doamne! se gândi Charlie.

— Vreo veste despre…? întrebă cu o delicateţe pe care o bănuia falsă.

— M-am iâtsat de Jigări. Bianca îşi ciuguli o unghie, obicei de copil redus. Ei, ia ascultă n-ai spus la nimeni, nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu.

— Nici să nu spui. Nu m-am hotărâtâncă. Vreau…

— Trebuie să vorbeşti cu Hugo. Charlie îşi puse mâna pe braţul ei. N-a! Reuşit ieri, când a-ţi venit la birou? Încă derutată de cele spuse de paznic, Charlie recunoscu în sinea ei că face uz de ocazie pentru a pune câteva întrebări inofensive.

— Ieri?

Bianca era şocată sau doar surprinsă?

— Am auzit că a-ţi fost aici – tu Hugo şi Spooner. Fără să-şi dea seama de ce, Charlie se uită în oglindă, afişând un dezinteres total.

— Cineva a făcut o greşeală, răspunse Bianca scurt. Eu am fost acasă ieri. Mahmureală de Anul Nou. Cred că şi Hugo era la fel. Nu mă pot pronunţa despre Spooner.

Intră într-o cabină şi Charlie o auzi trăgând zăvorul. Când se întoarse la biroul ei, Rupert, care era pe aproape,

îi prinse privirea.

— Am răspuns la telefon pentru tine, îi spuse. Un tip… Amnt, parcă?

Charlie făcu un semn că da. Sub influenţa băuturii şi a drogului îi dăduse probabil o carte de vizită. O acţiune reflexă. Inventatorul cărţilor de vizită se făcea vinovat de multe.

— A lăsat un număr, spuse Rupert. De fapt, cine e?

— O păpuşă din Asia, zâmbi Charlie uşor. Cred că ar fi bine să-i sun.

Atmosfera de la birou se schimbase, observă ea, după botezul cu frişcă. Nu întâlni deloc glumele aşteptate, batjocura sub centură, tachinările întârziate. *„Bravo”*, spusese Hugo şi asta părea să fie părerea generală. Fusese promovată, cel puţin ca spirit; acum făcea parte din gaşcă. Pe etaj, la Lloyds, era salutată ca una de-a casei. Chiar şi Rupert părea s-o recunoască drept parteneră, nu doar ucenică, dialogul lor nemaiavând sugestiile şi insinuările obişnuite. După suspansul de mai înainte, prima săptămână de la revenirea din vacanţă trecu parcă pe roate. Se simţea ca o dansatoare care, după ce s-a străduit din greu să înveţe o secvenţă complicată de paşi, îi poate acum face fără efort, fără să se mai gândească. Vineri se duse acasă cu taxiul, după ce îşi însuşise, cu un inexplicabil sentiment de vinovăţie, cea mai la îndemână maşină de scris aruncată în depozit. Taximetristul o ajutase s-o care în casă şi ea destupă o sticlă de vin în aşteptarea lui Amnt.

Acesta îşi făcu apariţia după trei sferturi de oră, arătând mult prea frumos pentru un bărbat care nu-i plăcea. Plănuise să-l dea afară politicos cât mai curând posibil, dar, întocmai ca la petrecere, ceva din privirea lui luminoasă şi din farmecul neglijent al manierelor îi

submină hotărârea şi se pomeni că-i explică prea în amănunt unele lucruri, spunându-i chiar despre scrisoarea de la

Henry Marriott.

— Bogat, plin de succes, încă verde şi în mod clar un membru al claselor de sus, rezumă Amnt. Parcă ar fi tata. Eşti sigură că nu e chiar tata? Se mai întâmplă.

— Prea alb la fată, spuse Charlie.

— Păcat. Ar fi fost un material grozav pentru roman. Sau poate pentru o piesă de televiziune, BBC2, chestie serioasă cu multă vinovăţie. Îmi place tipul. Nevasta nebună, o notă extraordinară de distincţie… Totul terminat în lacrimi, bineînţeles. Aşa se termină mereu chestiile astea.

— De ce? întrebă Charlie, puţin enervată.

— Un om ca ăsta nu-şi schimbă năravurile de o viaţă. E obişnuit cu tragicul. O viaţă fericită până la adânci bătrâneţi cu o tânără dulce i-ar da întreaga existenţă peste cap. Îndrăznesc să spun că întotdeauna a abordat viaţa cu stoicism, politicos, dar rezervat, meditând la dureri ascunse, în singurătatea ermetică a apartamentului său dă lux…

— Din întâmplare ştiu, îl întrerupse cu răceală Charlie, că este foarte căutat în lume mondenă.

— Dar bineînţeles. Un oaspete ca el aduce o notă de interes oricărui dineu. Trebuie să cultiv şi eu o taină la care să meditez mereu. Poate că dacă m-aş lăsa de fumat… Unde rămăsesem?

— La meditaţie, interveni Charlie scurt.

— La Henry al tău. Amnt îşi împreună vârfurile degetelor şi adoptă o expresie judicioasă, care se risipi imediat devenind maliţie. Va găsi un motiv să renunţe la tine, o să vezi tu. O să-i tulburi tabieturile, atârnându-ţi la

uscat bikinii în baia lui impecabilă şi folosind ca scrumieră bolul de spălat degetele familie rose. N-o să admită nici faţă de el, darămite faţă de tine, dar preferă izolarea tragică; e atât de odihnitoare prin comparaţie, într-o bună zi, o să găsească el argumentul hotărâtor pentru a rămâne în starea asta. O să-i pară, evident, teribil de rău, poate că i se va frânge inima, dar îşi va afla. Pacea sufletească: asta-i cel mai important. Lasă baltă chestia asta, iubito, până nu te arzi. Hai cu mine să zburăm. Nu-ţi pot oferi altceva decât visurile mele.

— Mulţumesc, spuse Charlie. Le am pe ale mele.

Trecuse bine de ora nouă când Amnt, maşina de scris şi vinul se duseseră. Charlie era sub duş, cu părul legat neglijent într-un coc, când ţârâitul insistent al interfonului îi întrerupse şirul gândurilor. Înjurând birjăreşte, închise robinetele, se întinse după halat şi merse, apa picurând pe jos, în bucătărie să ridice receptorul.

— Alo?

— Alo, răspunse o voce familiară. Sunt Henry.

Charlie se clătină pe picioare.

— Aşteaptă puţin. Astupă receptorul cu mâna, într-un gest reflex, privi în jos la halatul desfăcut şi în sus la faţa oglindită în geam, mânjită de fard, cu şuviţe ude de păr ieşite din prosop. Doar un minut. Fugi în dormitor, se privi neajutorată în oglindă, îşi dădu cu puţin roşu de buze, după care se întoarse şi luă receptorul care atârna de fir, apăsând butonul care debloca uşa de la intrare. Henry? Mai eşti…

Dar sigur nu mai era. Probabil intrase. Se duse la uşă, încercând să-şi lege cordonul halatului, trăgându-l peste piept. Dar imediat ce se mişcă, halatul se desfăcu din nou, dezvelindu-i decolteul. Umezeala de după duş îi întărise sfârcurile a căror rigiditate spera să nu se vadă

prin grosimea materialului. Se simţea stânjenită de faptul că o găsea în halatul de baie, mai ales datorită sânilor care prezentau o imagine de aţâţare imediată, o invitaţie ca o cerere directă. Când deschise uşa şi îl văzu pe Henry, îşi dădu seama că privirea lui se îndreptă involuntar spre decolteu şi, automat, îşi apropie reverele, ţinându-le împreunate în mâna tremurătoare.

— Îmi pare rău… începură amândoi simultan.

— Erai în baie…

— Duş.

— Foarte nepotrivit din partea mea. Nu părea deloc nepotrivit. Am fost la o şedinţă mai lungă, eram în trecere… Ar fi trebuit să sun înainte.

— Nu-i nimic. Intră, te rog. Nu mai era vin. Avea nişte gin, dar nu şi apă tonică. Ce naiba putea să-i ofere de băut?

— Am adus nişte şampanie. Scoase sticla de sub braţ şi îi întinse o pungă de la Harrod's, vag familiară. Hainele tale.

Era în trecere, luase în drum o sticlă de Dom Perignon. Nu putea să-l creadă.

— Minunat, spuse, sperând că nu suna la comandă, ezitând între sticlă şi pungă. Paharele sunt în bucătărie. Trebuie să mă îmbrac.

— Dacă aşa crezi.

Ieşi în fugă din cameră, roşind ca o adolescentă, o căldură subită iradiind din ea, făcându-i obrajii să ardă şi sânii să se înfioreze. Se rugă în gând ca Henry să nu fi observat. În cameră, îşi trase o pereche de colanţi. Îşi dădu seama că uitase să-şi pună chiloţii, aşa că îşi scoase iar colanţii şi o luă de la capăt. Vru să-şi pună un pulover deasupra, efectul confortabil, de casă, dar nu se putu hotărî care, încercând şi aruncând în viteză mai multe

haine, până să se decidă pentru un ghemotoc de mohair roz, cadou de Crăciun de la maică-sa. Era atât de grăbită, încât nu-şi dădu seama că avea încă eticheta prinsă şi atârnând la spate, încurcată în părul lăsat acum liber. Îşi scoase luciul de pe nas cu un fond de ten, puse puţin rimei, mai-mai să-şi scoată ochiul cu peria, şi îşi dădu din belşug cu parfum. Abia când se întoarse în salon îşi dădu seama că omisese sutienul: decolteul larg al puloverului expunea prea mult pentru ca Henry să nu-şi dea seama că şi sânii îi săltau în mişcare într-un mod inacceptabil în această vreme a siliconului şi liftingurilor.

Era hotărâtă să nu se lase pradă unui nou acces de roşeaţă, dar era intens conştientă de apropierea lui Henry, de spaţiul dintre ei, care părea că vibrează ca apa la fiecare mişcare. Atingerea lânii îi gâdila uşor pielea, iar colanţii îi stăteau lipiţi de coapsele încă umede după duş.

Henry se gândea că, atât de puţin machiată, ciufulită, surprinsă, roşie la faţă de grabă, arăta mai tânără decât oricând, mai mult fetiţă decât femeie şi nu se încrezu în propria lui tresărire de răspuns, abia putându-se abţine de la o încercare de dezmierdare. Dar era prea curând, mult prea curând. Avea experienţă, cunoştea lumea, era departe de impetuozitatea tinereţii. Nu era acum momentul să uite de sine şi că se poate ca un Romeo supradotat. Probabil că ea avusese de-a face cu destui până acum.

Îi întinse un pahar de şampanie şi comentă politicos despre confortul apartamentului.

— L-am cumpărat pentru privelişte, spuse Charlie. Fereastra aceea mare, dublă, are vedere spre grădină, numai iarbă şi pomi, dar e atât de bine s-o ai! Are efect calmant după nebunia de la birou. Păcat că e întuneric şi nu poţi să vezi.

Henry recunoscu că era păcat.

— Să pun muzică, spuse Charlie, dorind ca el să vorbească, să se relaxeze, să facă ceva pentru a reduce tensiunea din atmosfera. Era foarte conştientă de înălţimea lui, de prezenţa care domina încăperea. Era prima dată când manifesta interes faţă de un bărbat mai în vârstă şi încerca să nu fantazeze despre fizicul lui ascuns în spatele manierelor elegante şi al costumului impecabil. Căuta pe un raft de CD-uri, lăsând deoparte muzica contemporană, ezitând asupra clasicilor. Vivaldi? Prea evident. Ceaikovski? Prea zgomotos. Ravel? Prea sexy. În cele din urmă se opri la o casetă cu Natalie Cole, muzică nepretenţioasă, un fundal liniştitor. Tocmai îl introducea în aparat când îl simţi aproape, atingându-i ceafa, apropierea, devenită căldură, aproape tangibila, o subtilă ameninţare.

Urmă un minut în care inima îi bătu mai repede. Apoi îi auzi vocea, rece şi detaşată:

— Ai eticheta încă prinsă de pulover. Nu sunt Sherlock, dar presupun că e un cadou de Crăciun. Stai, ţi-o scot eu.

Scoase un briceag din buzunar, deschise o lamă minusculă şi tăie firul. Atingerea rece a oţelului pe gât o făcu să se înfioare.

— Mulţumesc. Luă eticheta, se uită la ea, fără s-o vadă, timp de câteva secunde, apoi o puse într-o scrumieră. Da. Da, e un cadou.

— Ţi se potriveşte. E cineva cu gust. Era oare o notă întrebătoare în glasul lui, un curent de posibilă gelozie?

— Mama, spuse Charlie. E singura persoană în care am încredere să-mi cumpere îmbrăcăminte. Fără mine, vreau să spun.

— Nici nu aş îndrăzni, zâmbi el, fără tine.

— Ai petrecut bine de Crăciun? Să ne întoarcem la

conversaţia standard, se gândi ea. Apoi îşi aminti de soţia ui. Vreau să spun…

— A fost o plăcere să mă văd cu sora mea: suntem foarte apropiaţi. Prânzul cu nevastă-mea a fost ceva mai dificil. Îi povesti despre iluzia lui Helen în legătură cu noul om de serviciu, nemaipomenind despre propriul lui acces de remuşcare. Dar Charlie înţelese şi se pomeni că îşi uită emoţiile, luându-l de mână cu un gest uite, impulsiv. Mai târziu se gândi că poate el pusese la cale incidentul, apelând în mod deliberat la compătimirea ei. Rezistă ideii, nevrând să-l creadă atât de calculat. Cât despre Henry, el admise în sinea lui – că introdusese puţin calcul, chiar dacă subconştient; inteligenţa i-o lua adesea înainte.

Pe măsură ce tensiunea scădea şi nivelul şampaniei din sticlă cobora, el îşi privea ceasul: era aproape nouă jumătate.

— Ai mâncat ceva?

— Nu, mărturisi Charlie, dându-şi seama că şampania i se urcase la cap şi că probabil era prea târziu să mai poată face ceva.

— Am luat prânzul – aproape că rosti cu Hugo, dar se opri la timp – la Saville. Mi se pare o veşnicie de atunci. Unde e cel mai apropiat restaurant pentru întârziaţi în cartierul ăsta?

— Julie's Bar.

Simţindu-se uşurată că ajunge pe un teritoriu neutru, Charlie smulse o haină şi un fular, şi ieşiră la barul din colţ, unde era cald şi înghesuială, o atmosferă ameţitoare de fum şi lumină scăzută. Ascunşi la o masă pentru doi, în penumbra confortabilă de la etaj, aleseră repede înainte de ultima comandă, sărind peste apetitiv pentru a ajunge la friptură şi salată cu un vin roşu alături. Lui Charlie i se evaporaseră şi ultimele reţineri. Simţea în ea o căldură

care nu se datora numai mâncării şi băuturii. Hipersensibilitatea ei sexuală nu se risipise, doar se înmuiase, ameninţarea pe care o simţise la venirea lui neaşteptată atenuându-se în acest mediu impersonal. O îndulcire de umbră îi înmuia trăsăturile feţei, făcându-l mai tânăr, şi observă, cu o tresărire de imposibilă duioşie, că avea cravata puţin strâmbă. Era ca o ştirbitură o perfecţiunii impecabile a imaginii lui, un semn vizibil, chiar dacă minuscul, al unei vulnerabilităţi lăuntrice. Îi povesti despre păţania ei la Sticky Fingers şi se simţi măgulită de indignarea cuprinsă în buzele lui strânse.

— Ar fi trebuit ca Hugo Wingate să oprească toate astea, spuse el în încheiere. Câteodată…

— Continuă.

— Câteodată… când privesc în puţul central de la Lloyd's, îmi închipui că privesc într-o viziune modernă a Infernului lui Dante. Fiecare cerc pentru alt fel de păcat. Când totul se va termina, vor suna Lutine Bell pentru Judecata de Apoi. Poate că nici nu este departe ziua aceea. Sub înfăţişarea umană, ceilalţi dealeri par mânaţi de instincte animalice, adunându-se în haite ca lupii, chirăind ca huhurezii şi mergând în urmă ca oile. Ar trebui să pleci de acolo, Charlie. Ai putea găsi locuri de muncă mult mai bune.

— Mi-am dorit slujba asta de când am terminat şcoala, spuse Charlie. Nu ca justificare, ci mai mult ca scuză. N-o să dau înapoi tocmai când au început să mă accepte.

— Nu e un mediu curat, insistă el. Nu ar trebui să te laşi… contaminată.

— Dar şi tu lucrezi acolo, sublinie ea.

— Asta-i altceva. În ziua de azi mi se pare că e de datoria mea să mă mânjesc: Sau aşa mi s-a spus. Faţa i se

adumbri de gânduri. Charlie păru uimită. După o vreme reveni la prezent. E târziu. Te conduc acasă.

Întorşi în apartament, Charlie îi oferi cafea şi coniac.

— E groaznic, spuse ea, după ce bău. Ce situaţie. Îmi pare nespus de rău…

— Am băut şi mai rele, o asigură el, la dineurile lor bogaţi şi zgârciţi.

— A sigur, spuse Charlie. Probabil că şi tu tot aşa faci. Doar eşti unul dintre ei.

— Cât insişti pe chestia asta. Zâmbetul lui şăgalnic era mai mult pentru el decât pentru ea. Enervant că mereu îţi aduci aminte. O veche scăpare din vedere de la începutul cunoştinţei noastre. Am făcut tot ce am putut să te induc în eroare după aceea.

— Până unde o să ajungi oare? întrebă Charlie. M-ai făcut să cred în Moş Crăciun. Acum în ce mai trebuie să cred?

— În noi, sugeră el, întinzându-şi un braţ pe spătarul canapelei, înconjurând-o, dar încă fără s-o atingă. Chiar reţinerea lui avea ceva curios de incitant. Îl privi în ochii cenuşii ca fumul unui foc de toamnă şi ceva din privirea lui păru că o străpunge cu totul, stimulându-i nervii ca o mângâiere.

— În noi, spuse ea încet, cu voce nesigură.

Sărutul puse capăt îndoielilor ei, la început doar o atingere a buzelor, apoi apăsare, insistenţă, deschidere, explorarea limbii, în timp ce braţele lui o înconjurau, o trăgeau spre el, spre tăria pieptului ascuns sub costum şi cămaşă. Gustul buzelor lui era iute de la ţigara fumată, aspru de la coniac, cald de căldura corpului lui, arome masculine, aproape dure, după îmbrăţişarea de rămas-bun a lui Amnt, o îmbrăţişare de care nu putuse scăpa. Simţi cum cedează, nu numai fizic, dar şi mental, predându-se pe

nesimţite, abandonând rezistenţa automată, cedând, înecând emoţiile în senzaţii. Toţi muşchii păreau că i se dizolvă, pe când o tensiune redeşteptată îi întărea sfârcurile şi îi pulsa între picioare. Cu mâna dreaptă, el îi apucă sânul prin moliciunea puloverului, apoi i-i ridică, căutând pielea fierbinte, carnea maleabilă. Apoi, nu se ştie cum, se pomeniră în picioare, el trăgând-o mai aproape, penisul întărit, ridicându-i-se, împungând, stângaci şi insistent, abdomenul ei. Peste o clipă avea să cedeze complet şi să-l pipăie între coapse…

— Nu.

Se trăsese înapoi fără să-şi dea seama, smulsă din vârtejul de senzualitate de ceva mai adânc şi mai imperios.

— Charlie…

— Nu te cunosc. Îi scăpase cu brutalitatea adevărului. Energia cu care se smulsese pasiunii – nu numai a lui, ci şi a ei – nu-i mai lăsase puteri pentru tact sau prefăcătorie. Eşti plin de contradicţii. Uneori am impresia că te înţeleg, apoi e ca şi cum ai trage o cortină şi nu mai văd nimic. Nu ştiu sigur ce vrei. Nu ştiu bine nici ce vreau eu. Eu… îmi pare rău.

— Vrei să spui că e prea devreme? întrebă el încet, acceptând respingerea, sau că nu va fi niciodată?

— Să nu spui niciodată cuvântul niciodată, murmură Charlie, zâmbind cam strâmb. E doar prea devreme. Atât.

— O să chem un taxi.

— Nu. Nu, te rog. Nu pleca aşa. De parcă… de parcă ne-am fi certat sau… Uite, mai fac o cafea.

— Bine.

Făcuse cafeaua prea tare, dar el nu comentă. În timp ce o beau, ea încercă să lămurească puţin situaţia:

— Îmi spui mereu că la Lloyd’s sunt tot felul de contracte dubioase şi de dealeri şi mai dubioşi, spuse ea,

dar acolo îţi desfăşori şi tu activitatea. Ştiu că nu faci niciodată nimic, dacă crezi că nu e just, dar…

— Nu e întotdeauna clar ce e rău şi ce e bine, zise el. Ceva incorect după un anumit set de reguli, poate fi just după o morală diferită. Legea pământului nu este absolut morala: ea există numai pentru necesităţile societăţii. O lege poate fi încălcată dintr-o nevoie prea mare. Fapta rea pentru o cauză bună.

— Eliot, spuse imediat Charlie. *„Crimă în catedrală”*. A fost un spectacol de sfârşit de an la şcoală. Dar parcă era fapta bună pentru cauza rea?

— E cam acelaşi lucru.

Oare? se întrebă Charlie. Dintr-o pornire, întrebă:

— La Fitzgerald Denton nu e nimic în neregulă, nu? Ştiu că Spooner navighează uneori cam prea sub vânt, dar… vreau să spun nu-i nimic în neregulă?

— Ca, de exemplu? Henry Tidică din sprâncene, dar tonul îi rămase neutru.

Charlie se înroşi, simţindu-se dintr-odată melancolică şi cam prostuţă.

— De exemplu, Bianca Leach, spuse ea grăbită, schimbând învinuirea şi ruşinându-se imediat pentru ceea ce făcuse. La petrecerea de Crăciun. Vorbeam la toaletă. Nici măcar nu prea suntem apropiate. Făcea unele aluzii.

— Cine e Bianca Leach?

— Secretara lui Hugo. Îmi pare foarte rău, trebuia să fi explicat…

— Chiar dacă ar fi ceva în neregulă, spuse sec Henry, nu cred că o secretară ar avea cunoştinţă de asta, nu-i aşa?

— Nu. Charlie se linişti imediat. Nu, bineînţeles că nu.

Secretarele ştiu totul, se gândi Henry. Propria lui asistentă era atoteştiutoare, telepatică, de o

confidenţialitate de nepătruns şi îngrozitor de urâtă.

Ea va ghici în mare parte ce s-a petrecut aici, în seara aceasta, atunci când îi va. Cere luni să-i trimită lui Charlie două duzini de trandafiri. Niciun bărbat nu are enigme pentru secretara lui.

— S-a făcut foarte târziu, spuse el brusc, ridicându-se în picioare. Cred că eşti obosită. Trebuie să plec. O să te caut în curând la telefon.

O sărută de rămas-bun, dar scurt. Rămase singură înainte să-şi dea seama cum, cu zaţul de cafea şi o sticlă goală de coniac, simţind că îi scăpase ceva ce-i stătea pe limbă, o pagină întoarsă prea devreme, câteva cuvinte al căror înţeles îi scăpa. A doua zi, după ce avea să-şi revină, se va mai gândi la toate astea.

Dar a doua zi nu se gândi decât la Henry.

Capitolul 13

Trandafirii sosiră marţi, un gest care ar fi flatat-o, dacă nu ar fi bănuit că e automat. Erau dintre cei mai scumpi, cu coada lungă, roşu burgund, identici de parcă ar fi ieşit de la copiator. Aveau chiar un uşor parfum, ceva care de departe amintea de mireasma ameţitoare a trandafirilor adevăraţi, ce cresc pe tulpini răsucite pe zidul unei grădini, vara. Îi aranjă într-o vază înaltă şi aşteptă telefonul care nu mai venea. Inevitabil, se pomeni pradă întrebărilor, suferind, căutând în fiecare acţiune o cauză, un motiv, o notă discordantă, Orice ar fi putut fi interpretat greşit. Să-l fi descurajat respingerea ei? Fusese prea bruscă, prea aparent rece, prea mult pentru el? Dar un om de vârsta lui era probabil obişnuit să mai fie şi refuzat. Ştia că nu ea deznădăjduită, dar o durere, ce nu ţinea numai de mândria rănită, o sâcâia, un unghier ascuns în care ar fi încercat să-i permită lui să intre, un loc pe care el îl

ignorase sau preferase să nu-l vadă, evitând-o cu vanitate oarbă sau neînduplecată negare.

Lucrul la birou, ca întotdeauna, îi captiva aproape tot timpul zilei, dar seara stătea în pat, uneori fără să poată adormi, derulând fiecare moment petrecut împreună, căutându-şi o vină în toate acestea, cercetându-şi toate amintirile pentru a descoperi acel faux pas care îl derutase. Dar nu ajungea la nicio concluzie, nu reuşea să deducă nimic. Ianuarie trecu încet, la fel şi februarie. Căzu o zăpadă aspră, ce întunecă trotuarele; petice de gheaţă alunecau sub picioare.

Pereţii de sticlă. De la Lloyd's lăsau să intre lumina cenuşie a unei ierni interminabile. Împreună cu Andrew lua masa la Mario's, el vorbind despre cea mai recentă prietenă, dintr-o lungă serie, ea nepomenind de petrecerea de la Crăciun, de Henry Marriott, sau de grile pe care şi le făcea pentru Bianca. Spre sfârşitul lui februarie, Charlie şi Rupert încheiară cel mai mare contract la care lucraseră împreună, care îi aduse lui Charlie primul ei comision şi îi confirmă lui Hugo că avusese dreptate să o angajeze.

— Bravo! spusese el, iar ea se întrebă dacă aceasta era expresia lui obişnuită în caz de încurajare sau apreciere, în momente de criză sau de glorie, un compliment fără exagerare, moderat, autentic, chintesenţa spiritului britanic. L-ar fi putut folosi un căpitan al echipei de cricket pe terenul de la Eton sau un general, pentru solul viteaz care a înfruntat bandiţii pentru a aduce or dine de importanţă crucială în vremea Imperiului Indiei. Dar Hugo, ştia şi ea, nu fusese la Eton şi, cu siguranţă, nu apărase frontiera de nord-vest.

În martie îşi luă liberă o săptămână şi se duse cu Caroline în Jamaica la fratele ei, Mark Elliott-Browne, arhitect, care în momentul de faţă proiecta case de vis în

paradisul tropical al Caraibelor. Petrecură două zile la Negrii, într-un bungalov al unuia dintre clienţii lui Mark. O grădină de mango şi lămâi cobora spre o plajă ca de carte poştală: nisip ca de zahăr, mare aurită de soare, pietre modelate de apă, smarald în apropierea ţărmului, safir în depărtare. Într-un asemenea Eden, Anglia părea o amintire îndepărtată îmbrăcată în nuanţele iernii, iar Lloyd's era ireal, un coşmar de lăcomie şi haos într-un decor de Science fiction. Fantezii ridicole.

Seara făcură un grătar pe plajă, iar Charlie stătu întinsă pe spate în apa călduţă, privind uriaşa lună galbenă, ascultând pulsaţia ritmică a orchestrei de reggae şi lăsându-se dusă într-o stare pe jumătate de fantezie, pe jumătate de vis. După un timp, se întoarse pe burtă şi începu să înoate, valurile uşoare aducând-o la mal şi depunând-o pe nisipul argintiu.

— Unde ai fost? întrebă Caroline.

— Am visat, răspunse Charlie.

— Cum era el?

— Mort, murmură Charlie, neobişnuit de tulburată, înecat în marea adâncă. Perle sunt azi ochii lui...

— Cred că ar trebui să bei puţin punch cu rom, zise Caroline, amabilă.

A doua zi se întoarseră la Kingston, unde îi întâmpină o menajeră agitată, a cărei engleză caraibeană o des cumpănea pe Charlie chiar şi în momente mai bune. I se întinse o foaie de hârtie pe care era mâzgălită o interpretare stâlcită a unui mesaj telefonic, evident din partea tatălui ei. Necazuri la serviciu, deduse Charlie, strâmbându-se. Chiar înainte să înceapă să citească, ideea întoarcerii în Anglia se apropiase la distanţă de numai un zbor; mediul ştiinţifico-fantastic deveni realitate. Desfăcu biletul şi trecu cu privirea peste mesajul scris cu litere

mari.

Caroline văzu cum, în ciuda bronzului, Charlie se albeşte la faţă.

— Charlie?

Fără un cuvânt, îi întinse lui Caroline biletul şi se lăsă să cadă pe cel mai apropiat scaun. *„DECES SUBIT BUNICA”*, citi Caroline. *„ÎNMORMÂNTARE VINERI”*. O, Doamne…

Charlie ar fi vrut să plângă, dar nu putea. Se simţea amorţită pe dinăuntru, probabil din cauza şocului. Părea imposibil ca bunica să moară aşa, fără semne prevestitoare, fără pregătire, fără să-i dea ocazia să-şi ia rămas-bun. Deodată, paradisul însorit din jur deveni o anatemă care o înfăşură într-o vizibilă ipocrizie. Mark îi turnă un pahar mare de rom, dar, deşi îi arse gâtul, nu reuşi să o încălzească. Caroline o îmbrăţişă. Charlie se cutremură parcă de priveliştea unui abis mai adânc decât moartea.

— Ce vârstă avea?

— Şaptezeci şi… opt, cred.

— O vârstă frumoasă, sugeră Caroline.

— Pentru ce? O vârstă frumoasă de trăit sau o vârstă frumoasă la care să mori?

— A avut o viaţă lungă.

„Măsura vieţii, citise undeva Charlie, nu stă în lungimea, ci în adâncimea ei”. Neliniştea ei incipientă în legătură cu bunica, ce se acumulase pe parcursul atâtor luni, se cristaliză brusc în convingerea că, în ciuda vârstei, *„măsura”* bunicii nu fusese întreagă, ci că fusese lipsită de ceva nedefinit, esenţial, ceva la care are dreptul orice fiinţă omenească. Poate autoexprimare. În sfârşit, veniră şi lacrimile, dar lacrimi de furie şi ciudă, lacrimi pentru o existenţă retezată înainte de a ajunge la împlinire.

Charlie plânse de furie, Caroline îi mângâie braţul, cum se face de obicei, şi Mark, cu simţ practic, se urcă în avion pentru a aranja plecarea acasă.

A doua zi de dimineaţă se aflau în avion, deoarece Caroline insistase să-şi însoţească prietena. În Anglia ploua. Charlie îşi luă maşina din parcarea pe termen lung, luând-o şi pe Caroline în Chichester.

— Ai nevoie de mine, îi spuse Caroline. Dacă ai fi avut surori nu ar fi fost nevoie. Dumnezeu mi-e martor că nu pot să o sufăr pe Patsy, dar cel puţin o ştiu mereu acolo în momente de criză. Chiar dacă nu am nevoie de ea. Oricum, prietenii buni sunt mai buni decât rudele. Cum a spus o dată cineva: *„Cu familia te naşti, dar prietenii poţi să ţi-i alegi”.*

— Mie îmi plac rudele mele, spuse Charlie, reuşind să schiţeze un zâmbet nesigur. Aş fi vrut să rămân cu bunica încă puţin.

— Ştiu, draga mea. N-am vrut…

— Ştiu că nu.

— Problema mea, suspină Caroline, e că vorbesc prea mult. Te alegi cu obiceiul ăsta, dacă te ocupi de relaţii cu publicul. E un fel de sarcină de serviciu. Te rog să mă ierţi dacă te-am supărat. Astăzi am impresia că am o sensibilitate de tanc. Poate din cauza avionului.

— Nu-i nimic. Charlie îşi întoarse privirea de la drum spre faţa Carolinei. Vorbeşte mai departe. Îmi prinde foarte bine.

Înmormântarea avu loc în biserica Sfântul Petru de lângă Ballards, biserica la care bunica se dusese în fiecare duminică de când se întorsese cu bunicul din India. Tatăl lui Charlie citi predica aproape ca un ofiţer care proclamă ordine. Dumnezeul lui era marţial, un partizan al disciplinei morale pentru care mila venea abia pe planul al

doilea. Spre deosebire de el, vicarul, care o cunoştea de mulţi ani pe bunica, făcu un elogiu sincer în căldura şi regretele pe care le exprima, ce se încheie cu o notă de umor ce smulgea sentimentele din banalitate, anume că era sigur că acum se bucură acolo sus, cu harfele şi îngerii, departe de nebunii de jos, cu suflul şi pucioasa lor. Congregaţia începu să intoneze cu elan *„înainte, soldaţi creştini”*, clar hotărâtă să acopere vocile din cor. În cele din urmă, David Chater citi o rugăciune specială, care începea: *„Drumul nu e lung, de Aici până Acolo”* şi se termina *„Dă-ne puterea să mergem fără teamă prin întuneric. Dă-ne credinţa să ne ţinem de mână, chiar dacă nu vedem pe Cine. Dă-ne Iubirea care să ne hrănească, Iubirea care să ne însoţească, Iubirea care să ne aştepte la hotarul umbrelor, căci nici viaţa şi nici moartea nu durează, ci numai Iubirea e veşnică”.*

Afară, cortegiul trecu în cimitir şi se grupă în jurul mormântului, cu gulerele ridicate şi mâinile în buzunare sau băgate în mâneci, vântul răsucindu-le poalele şi intrând prin fiecare cută. Ploaia bătea în capacul sicriului. Bunicii nu-i plăcuse niciodată umezeala, îşi aminti Charlie. Ţărâna aruncată pe sicriu se transformase în noroi.

Cel mai rău a fost sâmbătă. Caroline se întorsese la Londra. Tatăl lui Charlie stătea privind la ceaşca preferată de cafea a bunicii şi deodată cedă, izbucnind în suspine răguşite, urâte, de bărbat care fusese învăţat să nu plângă. Charlie, ca şi maică-sa, încercă să-l liniştească, ştiind că nu exista consolare, simţindu-se dureros de adultă în faţa inimaginabilei slăbiciuni paterne. Ritualul ne apără, deduse ea, gândindu-se la slujba de înmormântare, ne ocupă mintea, ne distruge, ne oferă un mod de comportament pe care să-l putem urma, dar când se termină, rămâne durerea şi nici cel mai puternic bărbat nu

poate fugi de ea. Nu-şi mai văzuse niciodată tatăl plângând, nici măcar la moartea bunicului.

Duminică se întoarse cu maşina la Ladbroke Gardens. Figura din oglinda de la baie arăta schimbată, nu de o paloare tragică, ci bronzată de soare, o ciudăţenie pentru iarna urbană şi disperarea din sufletul ei. Se frecă puternic cu exfoliant, încercând să şteargă culoarea unor zile mai fericite.

A doua zi de dimineaţă, de îndată ce sosi la birourile Fitzgerald Denton, Charlie îşi dădu seama că se petrece ceva. Se servi cu un pahar de la automatul de cafea şi se duse cu el la birou, conştientă de privirile care o urmăreau, de şoaptele care înlocuiseră conversaţiile, de curenţii de tensiune. Andrew Kendall îi prinse privirea din partea cealaltă a camerei. Îi zâmbi conspirativ şi se apropie, aşezându-se pe colţul biroului.

— A fost plăcută vacanţa?

— Nu prea. În Jamaica a fost bine, dar a trebuit să plec repede şi să mă întorc acasă. Şi încheie, cam în silă, ştiind că decesele pun oamenii în încurcătură, a murit bunica.

— O, Charlie, îmi pare foarte rău! Chiar arăta abătut, mai mult îndurerat decât încurcat. În clipa aceea îl iertă pentru faptul că stătuse deoparte la petrecerea de Crăciun. Întinse o mână şi o apucă de umăr. Ea schimbă subiectul.

— Ce se întâmplă? Atmosfera e atât de încărcată că poţi s-o tai cu cuţitul.

— Nu prea ştiu de fapt. Spooner stă închis cu Hugo de la începutul piesei. Din când în când iese, dă un telefon secret, pe urmă se strecoară iarinăuntru. Şi Bianca stă acolo mai tot timpul.

— Ah!

Îi spusese oare lui Hugo despre sarcină? Dacă da, ce nevoie avea de Spooner? Poate că aranja un avort? Ar fi prea de tot.

— Se pare că ştii ceva ce eu nu ştiu.

Charlie clătină din cap. În momentul acela, Bianca ieşi din biroul lui Hugo şi traversă încăperea, îndreptându-se spre toaletă.

— Scuză-mă, spuse Charlie grăbită. Trebuie să mă duc la toaletă. Plecă nonşalant după Bianca, lăsându-l pe Andrew cu gura căscată.

Când intră în toaletă, o cabină era ocupată, probabil de cea pe care o urmărea. Charlie aşteptă câteva minute înainte să audă apa curgând, apoi Bianca ieşi, cu pete pe obraji, ce se observau clar chiar pe sub machiajul neglijent.

— Tu erai, zise ea, cu neplăcere, i se păru lui Charlie, dar ea nu se sinchisi. Al naibii bebeluş. O cafea intră, o cafea iese. Aşa este uneori. Era îmbrăcată ca să-şi acopere burta, cu un pulover larg acoperind umflătura demascatoare.

— L-ai spus lui Hugo? întrebă Charlie.

— Nu, mai aştept.

— Până o să fie prea târziu pentru avort? întrebă Charlie cu o străfulgerare de înţelegere.

— Cam aşa ceva.

— Eşti sigură, crezi că e bine?

Charlie exagerase şi îşi dădea seama de asta. Bianca se întoarse să o privească, luându-şi ochii de la oglindă. Sub chica arămie, bogată, arăta supărată, vulnerabilă, dureros de umană.

În subconştient, Charlie o plasase întotdeauna ca *„secretara”,* fâţâindu-şi fundul, culcându-se cu şeful, un clişeu de birou; acum ss pomeni privind o altă fiinţă

umană, o fată de carieră, care dobândise încrederea lui Hugo şi se impusese rutinei lui zilnice, înrădăcinată acolo, cu viclenie, nesiguranţă, răbdare, resentimente, poate, undeva în adânc, faţă de nevoia de a trage sfori şi a intra în încurcături pentru a obţine un mod de viaţă la care altă fată, una ca Charlie, avea natural dreptul prin naştere, educaţie şi clasă socială. Când vorbi, glasul îi era spart, accentul abandonat din copilărie făcându-şi loc în intonaţie:

— Bine? Sigur că nu e bine deloc. Este o tâmpenie: nu e nevoie să mi-o spui. Eu sunt o tâmpită. Doamne, mă taci să vărs! Eşti o asemenea mare deşteaptă, o asemenea deşteaptă cu lustru, şic, o împăunată de dă în gropi…

— Iartă-mă, se grăbi Charlie să intervină, întristată nu de insultele Biancăi, ci de durerea ei. Nu trebuia să spun nimic. Nu e treaba mea. Te rog să mă ierţi.

Bianca tăcuse, apucându-şi fruntea în palme.

— Nu-i nimic, spuse. Mi s-au dat hormonii peste cap. Oricum…

— Dacă nu i-ai spus lui Hugo, spuse Charlie, nerăbdătoare să treacă la alt subiect, ce naiba se întâmplă aici?

— A, nimic. Bianca ridică nepăsătoare din umeri, dar pe faţa ei se citea o umbră de alertă. O mică hoţie în birou. Se mai întâmplă.

— Vrei să spui că s-a găsit un cleptoman? Lipsesc mulţi bani?

— Nu bani, echipamente. Cineva a şterpelit o maşină de scris, atât. Nu e mare lucru, dar ştii ce maniaci sunt ăştia…

— Ce? Charlie se opri, bâlbâindu-se. Tot scandalul ăsta pentru o maşină de scris? Dar… dar eu am crezut că vor să arunce chestiile astea. Nu pot să valoreze mare

lucru: sunt demodate. Totul acum se face pe computer…

— Maniaci, spuse Bianca. Ţi-am spus doar. Ieşi, lăsând-o pe Charlie singură cu reflexia din oglindă, uluită şi complet descumpănită.

Nu avu prea mult timp de gândire în restul zilei, dar, atunci când plecă de la serviciu, ajunsese la o hotărâre. Nimeni nu ştia că ea luase maşina de scris, de asta era sigură. Plecase din clădire seara târziu şi la recepţie nu era nimeni pe moment. Taximetristul, pe care îl convinsese să ducă maşina de scris în casă, nu s-ar fi apucat să declare asta la direcţie. Avusese intenţia să se ducă la Hugo să-i mărturisească fapta, uimită de importanţa pe care o căpătase aceasta dintr-odată, totuşi instinctul îi spunea că nu era vorba de mărturisirea unui păcat mărunt, ci de ceva din cale afară de serios şi preferă să păstreze tăcerea. Totuşi, ar fi fost mai bine dacă ar fi putut aduce maşina de scris pe furiş, fără alte întrebări.

Când ajunse în apartament căută numărul lui Amnt, pe care îl mâzgălise pe carnet atunci când venise el să ia marfa furată. Încercă să sune, dar robotul de la celălalt capăt al firului o informă, cu glasul leneş, al lui Amnt, că nu mai era în funcţiune şi cei care îl caută sunt rugaţi să nu lase mesaje. Să încerce peste un an. Se dădea o adresă şi un număr. *„În caz că vreţi să-mi trimiteţi o felicitare”* astfel că Charlie, hotărâtă să rezolve problema cât mai curând, se urcă în maşină şi se duse acolo.

Se dovedi a fi un apartament în Kensington, la etajul întâi. Ori era cineva acasă, ori proprietarul lăsase luminile aprinse în lipsă.

Sună de trei ori înainte ca Amnt să răspundă, deschizând uşa îmbrăcat doar în pantaloni şi cu nasturele de sus al blugilor descheiat.

— Este întotdeauna o plăcere să te văd, lună a

dorinţelor mele, spuse el, sărutând-o destul de distrat. Momentul ales, însă…

— Iartă-mă, spuse scurt Charlie. Pot să intru un minut?

— Păi…

Ea trecu pragul, iar el se retrase forţat.

Sus, intră într-o sufragerie plină de haine aruncate, de ceşti şi pahare nespălate, cu o farfurie conţinând resturi de sandvici, ziare şi reviste, casete audio şi video, şi corespondenţa nedeschisă parcă de zece ani. Un televizor abia se mai zărea sub un sacou mototolit, o sticlă goală de vin, o lumânare arsă pe jumătate. Maşina de scris putea sta îngropată cine ştie pe unde. Când Charlie începu să-i explice lui Amnt situaţia, o fată îşi făcu apariţia din camera care era probabil dormitor, cu faţa ascunsă de păr, cu un tricou larg ascunzându-i părţile esenţiale, cu picioare subţiri de insectă.

— Ea e Bijou, spuse Amnt. Mi-a schimbat viaţa, sunt sigur de asta, doar că nu-mi amintesc cum.

— Şi maşina de scris?

— Nici nu ştii ce rău îmi pare că trebuie să-mi ceri asta. Aş face orice pe lume pentru tine, Charlie, arată-mi vizuina unui leu şi voi intra de bunăvoie în ea, dar maşina ta de scris, vai, e dusă pe vecie.

— Cum asta? întrebă Charlie.

— Fosta mea, suspina Amnt. Din nefericire, încă mai are cheia. A venit în lipsa mea, probabil ca să mă ierte şi să propună să o luăm de la început şi a citit capitolul întâi al romanului meu. Se pare că a tras concluzia că ticăloasa de la pagina patru o reprezenta pe ea; nu ştiu de ce. Oricum, mi-a smuls capodopera şi maşina de scris, şi cred că le-a băgat într-un soi de pulverizator care să le transforme într-o grămăjoară de materie nefolositoare,

cam cum va arăta universul la sfârşitul lumii. Nu-ţi pot da decât această panglică, este pe aici pe undeva. Căută, răvăşind un morman de casete şi scoase trofeul, cu un zâmbet dezarmant. Se terminase şi am scos-o să o schimb. Ai încercat vreodată să cumperi o chestie atât de demodată ca panglica pentru maşina de scris? Serios, dragă, a trebuit să merg în talcioc.

— Mulţumesc, spuse vag Charlie, băgând panglica în geantă, deşi nu-i folosea la nimic, dându-şi seama că nu mai era nimic de făcut. Tipic pentru Amnt, i se păru ei, faptul că atât romanul, cât şi maşina de scris dispăruseră. Se simţea fericită că nu este genul ei. Îşi luă rămas-bun de la el, sărutându-l uşurată pe amândoi obrajii, şi plecă fără să fi schimbat un cuvânt cu Bijou cea posacă. În drum spre casă îşi analiză situaţia şi ajunse la concluzia că, din moment ce nu putea face nimic, nu avea rost să spună ceva. De ce să-şi facă rău cu reproşurile zadarnice pentru un gunoi de birou fără nicio valoare? Nu se putea ca dispariţia maşinii de scris să aibă cu adevărat mare importanţă în funcţionarea misterioasă a companiei Fitzgerald Denton. Probabil că Bianca avea dreptate: şefii erau maniaci. Oamenii de afaceri milionari, auzise ea, deseori erau obsedaţi de pierderea agrafelor de birou, de irosirea hârtiei de xerox, de convorbirile telefonice prea lungi. Fără îndoială, era vorba de acelaşi sindrom.

După ce cântări lucrurile până la împăcarea conştiinţei, dacă nu şi a nervilor, Charlie fu oarecum alarmată două zile mai târziu, când Hugo ieşi din biroul lui şi veni să se aşeze pe masa ei.

Puse capăt convorbirii telefonice şi repuse receptorul în furcă, zâmbind cât mai fermecător, deşi inima îi bătea mai repede.

— Noua prezentare pe flipchart, pe care ai pregătit-o,

spuse el, se pare că nu a făcut impresie favorabilă clientului. Ea se destinse. Hugo, observând uşoara relaxare a zâmbetului ei, îşi notă în gând să o întrebe despre cauza tensiunii pe care o simţise mai înainte. Am de făcut o prezentare la Van Lewen, în Amsterdam, peste vreo două săptămâni şi mă întrebam dacă nu vrei să o repeţi, poate să mă ajuţi să-mi prezint marfa. Putem împărţi comisionul, bineînţeles. Am pregătit toată partea de calcule. Trebuie doar să le transpunem în sistemul tău şi să facem o mică recapitulare ca să fim siguri că merge. Ce zici?

— Perfect, spuse ea sincer, înviorându-se de perspectiva noii probleme de rezolvat.

— Vino mâine la prima oră în biroul meu. Se dădu jos de pe masă şi se întoarse să-i zâmbească. După ce facem toată repetiţia, poate îmi dai voie să te invit la prânz?

— Mulţumesc.

— Apropo, Emily mi-a spus că Reggie Meavee îţi trimite salutări, l-am promis că o să-ţi transmit.

— Cine? Faţa lui Charlie nu exprima nimic.

— Veterinarul irlandez al lui Emily. Dineul acela groaznic la care te-am făcut să participi? Mă bucur foarte mult că ai uitat.

— Ah, a, da. Îmi transmite salutări, da? Cum îndrăzneşte!

— Lui Emily i s-a părut că îi cam placi.

— Nu e reciproc, spuse Charlie acru.

— Bine, spuse Hugo, păstrându-şi pe faţă acelaşi zâmbet. Nici mie nu mi se părea că un doctor de animale cu paie în păr şi bălegar prin buzunare e chiar stilul tău. Întotdeauna am fost de părere că veterinarilor le stă mai bine în seriale de televiziune, unde poţi să închizi butonul.

Capitolul 14

Aveau rezervări la hotelul Amstel Intercontinental, în camere separate la etajul cinci, la o distanţă decentă una de alta. Charlie se întreba dacă e o întâmplare sau grija Biancăi. Hugo fu întâmpinat cu o formalitate care demonstra vizite anterioare. Poate că fusese acolo cu ea într-o excursie anterioară, amândoi într-un apartament cu terasă, răsfăţându-se într-o baie cu valuri între două reprize de vânzare de asigurări, plimbându-se pe canalele Veneţiei Nordului. Dacă aşa era, probabil că acum se simţea, necăjită rău, singură în Anglia, cu secretul ce nu mai putea fi multă vreme ascuns şi cu toate problemele ce ţineau de acesta, în timp ce tatăl care habar nu avea se plimba cu alta, chiar dacă cu treburi de serviciu.

— Numai serviciu, îşi spunea Charlie, la adăpost în camera ei. Îţi promit. O promisiune faţă de Bianca, de care nu-i prea plăcea. Cu toate acestea, îşi dădea seama că legătura umană era cea mai puternică. Dacă o respingeai, dacă nu luai în seamă sau treceai peste sentimentele şi nevoile celorlalţi, apăreau scene precum cea de la Sticky Fingers, oameni ca Spooner, trăgători de sfori şi lipsiţi de scrupule. Şi Henry Marriott, a cărui purtare rămăsese încă pentru ea de neînţeles, cavalerul de odinioară care se pierduse în zare, lăsând-o să facă faţă singură balaurilor. Îi rănise mai mult mândria decât inima. În fiecare zi se hotăra să nu se mai gândească la el, dar întrebările legate de dispariţia lui inexplicabilă încă o chinuiau.

Schimbând cu un efort direcţia gândurilor, despacheta şi îşi întinse graficele. Se simţea în aer primăvara, încercă să se gândească la cineva a cărui amintire să o poată relaxa: tata, mama, Caroline, Andrew, dar singurul chip care îi răsărea în minte era cel al bunicii.

Peste o oră se întâlni cu Hugo pentru a lucra împreună la prezentare. Terminară târziu şi luară cina la

Riverside Terrace Bar. Cu un program încărcat a doua zi, Charlie invocă oboseala şi se duse la culcare devreme.

După întâlnirile de dimineaţă îi rămaseră vreo două ore în care să exploreze Amsterdam-ul. Se plimbă o vreme fără o destinaţie precisă, depărtându-se de râul Amstel şi intrând în ţesătura de canale ce se intersectau în tot oraşul, străzi alternând cu apă, biciclete cu şlepuri.

Atmosfera era de aglomeraţie lipsită de grabă, aparent fără stres. Oamenii pe lângă care trecea nu aveau nici urmă din încruntarea meschină şi pasul apăsat atât de des observate la Londra. Charlie se opri pentru o cafea cu croissant la o cafenea de pe trotuar, absorbită de scena ce o înconjura, simţindu-se bine în anonimat. Era o pauză binevenită în programul de lucru, o clipă în care să se simtă odihnită şi inexplicabil de golită. Urmări o pereche de tineri care traversau alături pe bicicletă un pod din apropiere, apoi trecând unul în spatele altuia, bărbatul înainte, aruncând o privire peste umăr soţiei care ţinea în spate pe şa un copil. Ea avea părul lung, blond, faţa curată, nemachiată, pantaloni care nu-i erau pe măsură. Râdea, nu de o simplă glumă, Charlie era sigură de asta, ci pentru că se simţea fericită.

O clipă, Charlie simţi un ridicol acces de gelozie pentru femeia necunoscută, cu soţul, copilul şi evidenta ei fericire. Chiar şi ea, Charlie Christie, care avea o slujbă interesantă, o viaţă socială luxoasă, şanse şi oportunităţi pe care puţine femei le cunosc. După trecerea familiei pe bicicletă, plăti nota şi merse încet pe jos până la hotel.

Era la vreo trei sute de metri de intrare când îi văzu pe amândoi, cu capetele apropiate la o masă dintr-o cafenea în aer liber. Hugo stătea cu faţa spre ea, astfel că dacă îşi ridica privirea ar fi văzut-o cu siguranţă, dar, cumva, avea sentimentul că nu-şi va ridica privirea.

Celălalt era cu spatele la ea, dar îl recunoscu imediat. Umerii, ceafa, siguranţa calmă pe care o emana întotdeauna. Henry Marriott. Vorbea el, Hugo părând ne obişnuit de tăcut, privindu-şi mâinile cu o intensitate ciudată. Era prea departe să-i poată vedea clar expresia feţei şi prea tulburată să-i vadă pe Henry pentru a se încrede în propria apreciere, dar i se păru că un ceva din atitudinea celor doi bărbaţi era oribil de străin decorului, o notă discordantă în panorama altfel atât de elegantă. Stăteau aplecaţi unul spre altul ca doi conspiratori, evident vorbind cu voce scăzută, deşi nimeni din jur nu-i asculta. Părea nu doar prudenţi, ci de-a dreptul ascunşi, deşi niciunul din ei nu era de obicei un om ascuns, de parcă ceea ce discutau trebuia să rămână secret, îngropat adânc, ca să nu se poată întoarce să-i îngrozească şi să-i acuze.

Retrăgându-se sub arcada unui magazin, recunoscu că amândoi se puteau dovedi fără milă, Hugo de dragul carierei, Henry, încă mai periculos, din convingere. Ştia că nu trebuie să se lase văzută, deşi n-ar fi putut explica de ce. Când se apropie un grup de turişti, se amestecă printre ei, folosindu-se de acoperirea pe care i-o ofereau pentru a trece pe partea cealaltă.

Când ajunse în dreptul cafenelei, o privire iute prin mulţime îi îngădui să vadă că bărbaţii erau încă absorbiţi de sinistra lor conversaţie. Din profil, faţa lui Henry părea preocupată, acea preocupare rece, enervată, a unui om pus, împotriva voinţei lui, să ţină seama de slăbiciunile omeneşti. Hugo pierduse ceva din culoarea obrajilor. Inima lui Charlie începu să bată mai repede, poate din cauza apropierii de Henry, dar nu era sigură.

Mai târziu, la bar, Hugo nu pomeni de vizitatorul său.

— Unde ai fost? o întrebă el, ca din întâmplare. Ai vizitat oraşul?

— Puţin. Se cocoţă pe scaunul de bar, alături de el. De fapt, continuă, cu un aer de sinceritate, n-am făcut altceva decât să stau într-o cafenea şi să mă uit la lumea care trecea. Dar tu?

— Mă tem că am cam aţipit.

Charlie îi aruncă o privire în treacăt, dar nu-şi exprimă îndoiala.

— Ar trebui să mai ieşi la aer, spuse ea, să mai dai jos pânzele de păianjen.

— Vorbeşti exact ca mama, râse el.

După prânz, se duseră să se întâlnească cu directorii de la Van Lewen. O prezentă pe Charlie, îşi strânseră mâinile, se schimbară fraze de convenienţă, Charlie şi Hugo vorbind engleza, iar directorii o americană impecabilă. Apoi se îndreptară spre sala de şedinţe, unde Fitzgerald Denton urma să-şi prezinte propunerile. Hugo părea mulţumit să rămână în umbră, de parcă venise doar în control, dându-i voie lui Charlie săracă singură prezentarea.

Ea trecu în revistă graficele, îşi înşiră textul, vorbind despre experienţa maritimă, baza de clienţi şi contactele cu industria, despre relaţiile cu principalii asigurători specializaţi de la Lloyd's. Vorbea cu încredere şi conciziune, foarte stăpână pe situaţie. Bărbaţii aşezaţi vizavi erau atenţi, luând tot timpul notiţe şi punând din când în când câte o întrebare. O dată sau de două ori, ea le spuse să-l întrebe pe Hugo, având nevoie de informaţiile lui suplimentare, şi acesta răspunse repede şi fluent, adunându-şi gândurile de cine ştie unde. Dar în cea mai mare parte a timpului el nu spuse nimic. Întâlnirea dură aproape două ore, iar, după ce şi ultimele amănunte fură lămurite, se serviră băuturi şi conversaţia deveni neoficială. Preşedintele firmei îl luă deoparte pe Hugo, iar

Charlie rămase singură să se arate drăguţă cu ceilalţi.

— Inteligentă şi decorativă, comentă preşedintele. E de mult la voi?

— Nu prea. Hugo se simţi amuzat, dar vorbi cu prudenţă, nefiind un om care să ofere informaţii cu uşurinţă.

— Grozavă fată! Abandonă subiectul cu evident regret şi abordă alte teme. Treaba asta pare cam mare pentru noi toţi, Hugo. O să ne recalificăm brokerii olandezi pentru alte afaceri ale noastre, bineînţeles, dar aş fi cât se poate de fericit să vă las pe voi să vă ocupaţi de toate asigurările pentru transporturi. Cred că acum putem lăsa detaliile în seama altora. Poate am putea aranja ceva, să zicem, săptămâna viitoare?

— Perfect. Hugo ridică paharul. Să fie într-un ceas bun! Ciocniră şi băură. Ce-ar fi dacă, împreună cu colegii, aţi veni să luaţi cu noi cina diseară, la o mică

Sărbătorire?

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să refuz. Avem o reuniune de birou mai târziu: ne cheamă datoria. Sperăm ca, la următoarea venire la Londra, să facem o… noapte albă cu băieţii? Şi cu domnişoara Christie, bineînţeles.

— Aranjez eu, promise Hugo.

Îşi luară rămas-bun cu complimentele de rigoare şi exprimarea dorinţei cordiale de a se revedea curând.

— Cum a mers? întrebă Charlie în drum spre ieşire. Crezi că o să-i agăţăm?

— L-am agăţat. Îşi trecu braţul pe după umerii ei, într-un gest spontan de îmbrăţişare. Tonul vocii lui era uşor, aproape şăgalnic, dar privirea i se opri asupra ei cu căldură, trădând mândrie, satisfacţie sau ceva din amândouă. Ea dovedea că avusese dreptate să o aleagă; nu putea să nu se simtă satisfăcut. Ai făcut o treabă al naibii

de bună. Pun pariu că ai putea să convingi şi nişte indieni din Amazon să-şi asigure bărcile împotriva carilor. Felicitări!

— M… mulţumesc, se bâlbâi Charlie, puţin ameţită de succes. Nu ştiam, nu credeam că se vor hotărî atât de repede.

— Nici eu, recunoscu Hugo. Dar ai fost impresionantă şi i-ai impresionat. Bravo!

Sub impulsul momentului, Charlie uită de misterul întâlnirii lui clandestine cu Marriott.

— Îţi datorez multe, spuse ea deodată. Ai avut încredere în mine, m-ai angajat, în ciuda sfaturilor altora de la Fitzgerald Denton, ştiu că aşa a fost. Mi-ai dat o şansă. Nimic din ce am făcut, n-aş fi reuşit fără sprijinul tău.

Hugo zâmbi simţindu-se evident bine în ambianţa de perieri reciproce.

— În cazul acesta, spuse el, din moment ce directorii de la Van Lewen sunt ocupaţi în altă parte, îţi sugerez să mergem să sărbătorim împreună. Ne vedem la bar la ora şapte şi jumătate.

Revenind în camera ei, Charlie se dezbrăcă şi se băgă în cadă. Apa fierbinte îi înlătură tensiunea fizică, dar neliniştea mentală nu i se şterse. Dacă Henry venise la Amsterdam cu afaceri şi se întâlnise întâmplător cu Hugo, de ce nega Hugo? Numai, dacă nu aflase de idila lor eşuată şi omisiunea era o dovadă de tact. Sunt aici cu Charlie Christie, o fi spus Hugo. Să nu-i pomeneşti de mine, o fi răspuns Henry. Ea şi cu mine… Ei, o chestie. Nu a mers. Nu vreau s-o scot din priză. Scenariul era posibil, presupuse Charlie, doar că nu explica aerul lor conspirativ din cafenea, expresia goală a feţei lui Hugo, starea de distracţie de mai târziu. Poate că îşi imaginase doar toate

acestea, reacţionând în exces la ceea ce putea fi o întâlnire inofensivă. Dar nu putea ieşi din labirintul supoziţiilor. Gândurile i-o luau razna, pe drumuri improbabile pe care sarcina Biancăi, părăsirea lui Henry, maşina de scris dispărută şi întâlnirea de la Amsterdam se amestecau laolaltă şi undeva, pe parcurs, interveni oboseala unei zile dificile, care o făcu să aţipească visând, plutind pe apă, cufundându-se tot mai adânc în necunoştinţă. Ipotezele deveniră miraj: Henry îi spunea lui Hugo că va trebui să se însoare cu Bianca, deoarece soţia nu putea depune mărturie în instanţă împotriva soţului, iar Charlie stătea la masa de alături, Henry prefăcându-se că nu o vede, apoi privirile li se întâlniră, a lui exprimând mai mult durere decât supărare. *„De ce a trebuit să o iei?"* întrebă el. Brusc, Charlie se trezi în baia care se răcea, tremurând din tot corpul.

După ce ieşi şi se înfăşură într-un prosop, sună să i se aducă o cafea fierbinte, îşi uscă părul şi scoase din şifonier rochia Valentino. Cafeaua reuşi în mare măsură să o înviorеze şi se strădui să-şi facă un machiaj cât mai bun, abandonând neliniştile în rutina liniştitoare a pregătirilor. Era de fapt posibil ca Henry să stea chiar la Intercontinental. Renunţă la sutien când observă că se vedeau bretelele şi se duse jos. Cu o bruscă senzaţie de zburdălnicie. Tocmai reuşise să încheie primul ei contract mare în timp record şi, indiferent ce curenţi se simţeau în adâncuri, ea trebuia să fie la înălţime.

Hugo aştepta la bar, cu o ţigară aprinsă în scrumieră, lângă cot, şi un ziar în faţă. Totuşi, Charlie, privindu-l din partea opusă a încăperii, nu avu impresia că îl studiază cu adevărat: părea că stă cu privirea fixă, neatentă, aţintită asupra unui lucru cu mult mai departe de coloanele lui Herald Tribune. Îşi croi drum printre mese spre el. Când o

observă, faţa i se schimbă, apărând o expresie potrivită momentului, parcă mulată pe o mască de latex, farmecul lui obişnuit declanşându-se ca o lampă automată.

— Arăţi senzaţional! spuse, amabil. Complimentul i s-ar fi părut, poate, autentic, dacă nu l-ar fi văzut cu câteva secunde mai devreme stând ca o momâie, ca şi când omul din el s-ar fi mutat şi ar fi rămas numai o cochilie. Era imposibil să-şi revină atât de repede, încât să-i înregistrez apariţia şi să-i răspundă cu admiraţie reală în aceeaşi clipă. Deodată, începu să vadă în el ceva inuman, un corp mai curând ocupat, decât locuit de un spirit volatil, inconstant. Îşi aminti impresiile pe care le avea despre Spooner, al cărui suflet părea scorojit şi nepotrivit în învelişul de carne. Prea mulţi dintre colegi de-ai ei de la Fitzgerald Denton erau lipsiţi de caracteristici umane. Era ciudat că singura persoană de A cărui caracter uman nu se îndoia era tocmai Bianca Leach.

Hugo comandase deja şampania şi umplu două pahare. Ciocniră pentru succesul ei la Van Lewen. Conversaţia şerpui firesc de la Olanda la Londra, de la lucru la distracţii. Charlie întrebă de Emily, incapabilă să-şi înăbuşe gândul fugar că sarcina Biancăi avea poate în curând să distrugă definitiv această căsnicie păstrată cu atâta grijă. Emily, fără îndoială, va rămâne cu câinii, dar ce îi mai rămânea lui Hugo? Compania? Deodată se întrebă dacă ar fi fost chiar aşa. Emily era o Denton; poate că ea deţinea acţiunile…

— Emily, spuse Hugo, e bine. Ducem vieţi practic separate. Ei îi place la ţară, eu sunt de la oraş. Se presupune că ar trebui să schimbăm rolurile la sfârşitul săptămânii, dar, drept să-ţi spun, mă simt atât de obosit, încât simt nevoia să mă deconectez. Nu am energie să-mi port fetiţa pe la cluburi de gimnastică sau să mă duc la

cocktailuri. Ştii cum e în meseria noastră: te acaparează cu totul. Emily este o femeie rezonabilă, înţelege. Mă cam îndoiesc că i-ar conveni să stau toată ziua acasă.

De fapt el înţelege? se întreba Charlie. Cât de rezonabil e bunul ei simţ? O perspectivă cenuşie părea să i se deschidă în faţă, o privire aruncată unei căsnicii conduse de bun-simţ, fără pasiune şi pustie. Fără divergenţe care să necesite compromisuri, fără certuri care să ceară împăcare, fără prăpăstii peste care să se întindă punţi. Doar o acceptare obosită, o diferenţă zilnică, două linii paralele care nu pot coincide, mâini care se pot atinge, dar nu se întind niciodată să atingă. Eşti fericit? Ar fi vrut să-l întrebe, dintr-un sentiment covârşitor de obligaţie.

Se duseră să ia cina. Hugo comandă extravagant, melci, Chateaubriand şi Hermitages din 1966. Charlie îl lăsă să preia asupra lui totul, notând cu secret amuzament cât de stăpâni se simt bărbaţii întotdeauna când îi laşi să comande meniul. Mai întâi, Henry, acum Hugo. Puse cât mai mult unt cu usturoi pe fiecare melc. Era, la urma urmei, principala justificare de a mânca spirala insipidă de carne. El îi studie mişcările buzelor sugând fiecare melc de pe furculiţa miniaturală, cu gura strânsă ca pentru sărut. O clipă fatală îl făcu să-şi închipuie buzele şi limba ocupate cu altceva, explorând o carne mai tare, devorându-l în însăşi esenţa lui. Oricât se strădui, nu putu alunga viziunea suficient de repede. Penisul i se umflă, împins de o patimă violentă. Îi trebui un efort de voinţă să nu-i contemple decolteul adânc, în care, sub claviculele delicat conturate, i se zbăteau sânii liberi. Imaginile mai reci care îi invadaseră mintea în tot cursul acelei zile, care parcă îi secaseră toate puterile, fură aruncate, ascunse într-un fişier în spatele altor gânduri. Se simţi încălzit de mâncare

şi de băutură, invadat de pofte revenite, cu sângele pulsându-i din nou viguros în vene. Cu toată maniera lui distrată, performanţa ei de după-amiază îi plăcuse şi îl aţâţase.

— Eşti fericit? Înfierbântată de vin, încălzită de o intimitate impetuoasă, Charlie se lansă în subiectul oprit, întrebarea ei comună distrăgându-l din absorbirea erotică, dar necontribuind prea mult la domolirea ei.

Hugo era mişcat de sinceritatea ei, de întrebarea pe care o vedea de o naivitate înduioşătoare.

— Ce este fericirea? întrebă el retoric. Dacă este o întrebare filosofică, spun pas.

— Nu, nu, Charlie respinse aluzia filosofică. Voiam să spun că viaţa, munca ta, cu familia. Probabil ţi-ai fixat anumite scopuri „ca şi mine acum, dar eşti fericit acum, că le-ai atins? Ai obţinut ce doreai şi încă îţi mai doreşti acele lucruri acum, după ce le-ai obţinut?

— Nimeni nu obţine tot ceea ce doreşte, spuse Hugo indiferent. Şi poate nici nu e rău. Nu ar mai avea pentru ce să lupte.

— Cu alte cuvinte, spuse Charlie, nu vrei să-mi spui. Am avut un tupeu teribil să-ţi pun o asemenea întrebare: ştiu. Cred că e din cauza vinului.

— Nu-i vorba de tupeu, spuse Hugo, cât putu de tolerant. E doar o întrebare dificilă. Îmi place ceea ce fac, în acest sens sunt fericit, dar – făcu o pauză, gândindu-se serios la răspuns – cum să spun? Există momente de emoţii, de încheierea unei înţelegeri, de schiatul pe munte, să vezi că ţi se dă dreptate într-o problemă controversată – şi îi zâmbi cu înţeles –, dar, una peste alta, nu ştiu. Nici mai mult, nici mai puţin decât alţii. Îmi iubesc copiii când am timp. Asta poate să sune îngrozitor, dar timpul meu liber e scurt, muncesc cât pot să le ofer lucrurile pe care

nu le au alţi copii: mâncare mai bună, educaţie mai bună, ponei, biciclete, vacanţe. Când or să fie mai mari, maşini şi rate ia casă. Dacă aş sta acasă să mă joc cu ei nu ar avea nimic din toate astea. Cât despre căsnicie, e mai mult confortabilă decât interesantă. Mă înţeleg cu Emily. Mă rog, ne-ai văzut împreună. Zâmbi uşor, ridicând puţin din umeri. Ei, uite, ţi-am vorbit cinstit.

Şi Bianca? Ar fi vrut Charlie să întrebe. Cu ea eşti fericit?

Dar asta ar fi întrecut orice obrăznicie.

— Dar tu? îşi luă revanşa Hugo. Tu eşti fericită, Charlie? Ce ţi-ai dori?

— Nu ştiu sigur. Poate un soţ şi copii, într-o bună zi. Uneori mă gândesc că ar fi ceva magic, alteori mă gândesc că ar fi iadul pe pământ; depinde de dispoziţie. Dar în momentul de faţă, ceea ce îmi doresc cel mai mult este să reuşesc. Azi – şi străluci de propriul ei triumf –, azi am avut cel mai grozav sentiment. Vreau din nou o asemenea satisfacţie. Vreau să joc şi să câştig. Aşa că... da, sunt fericită. Strălucirea ei îl ameţea. Acum, în clipa asta, sunt fericită. Aş putea... aş putea să aprind un pom de Crăciun... aş putea striga ca un clopot... aş putea dansa ca o gitană...

— Atumpi e nevoie de nişte coniac, spuse Hugo.

Îşi luară paharele pe terasă, dar de pe apă se ridica un aer rece şi Charlie se înfioră.

— Am putea să aruncăm o privire la discotecă, sugeră Hugo. Acolo e mult mai cald.

Găsiră o masă la subsol, luminată de o lumânare groasă pusă într-o cupă de sticlă. Flăcăra pâlpâi şi crescu, atunci când Charlie îşi aprinse de la ea o ţigară. Hugo simţi un fior adânc de senzualitate la vederea acestui gest. Se aşeză mai aproape de ea ca să poată vorbi fără a ridica

vocea ca să acopere muzica, deşi niciunul, nici celălalt nu aveau prea multe de spus. Era încă înainte de miezul nopţii şi discoteca era destul de goală, doar două-trei perechi ţopăind pe ringul de dans. Charlie renunţase de mult să-l mai caute pe Henry şi se hotărî să se lase în voia valului, bucurându-se de mâncare deosebită, de vinul puternic şi de aprecierea şi încrederea şefului. Era vag conştientă că relaţia dintre ei nu mai era chiar strict profesională, dar dintr-odată nu-i mai păsa. Charlie ştia că nu e deloc o femeie fatală, doar o fată drăguţă care lucrează într-un mediu potrivnic, înconjurată de lupi. Hugo se ţinuse întotdeauna mai la o parte de haită, zâmbind atunci când ei răgeau; cu el se simţea la largul ei.

— Ce zici, dansăm? întrebă el.

El nu ţopăia, se muta doar de pe un picior pe altul şi apoi admise, cu o notă de autodispreţ:

— Nu sunt un John Travolta.

— Nu-i nimic, spuse Charlie. Bărbaţii buni rareori se pricep la dans. Cel puţin tu nu-ţi faci iluzii. În apropiere, un alt dansator îşi învârtea şoldurile şi îşi fâţâia burţile dintr-o parte în alta. Ăsta se crede Barâşnikov.

Râseră amândoi. Hugo o trase spre el, lipindu-i corpul de al lui. Dar mâinile îi rămaseră la nivelul taliei şi ciocnirea corpurilor părea accidentală. Când muzica ajunse la o bucată care ei nu-i plăcea, se întoarseră la masă.

— Bei ceva? întrebă Hugo, fluturând o listă de băuturi.

Comandară Manhattan. La sosirea băuturii, Hugo îi oferi lui Charlie cireaşa lui, povestindu-i bancul american. Ea se pomeni râzând şi deduse că începuse să se îmbete. Pe ringul de dans, fermoarul lui Barâşnikov se desfăcuse.

Începuseră să migreze de sus şi alţi clienţi care îi

înghesuiau. Hugo şi Charlie trebuiau să se apropie din ce în ce mai mult unul de altul. Legănarea ei ritmică începuse să devină instabilă şi se agăţă de el să se sprijine, pulsaţia muzicii vibrând în aer, în sânge, lipindu-i coapsă de coapsă, zvâcnire de zvâcnire. El avea şoldurile lipite de ale ei şi o căldură umedă începu să-i urce încet în pântece, în ciuda tuturor strădaniilor ei de a se abţine. Era un bărbat atrăgător, puternic, situaţia era plină de posibilităţi şi era multă vreme, mult prea multă, de când corpul ei cunoscuse împlinirea totală. Tânjea, nu după Hugo, ci după erecţia lui, după o unire disperată şi sălbatică, un preludiu scurt şi un postludiu prelungit, după amestecul de sudoare şi sărutările înfometate, după cearşafurile răvăşite. Era tânără, frumoasă şi prea lipsită de iubire, iar revărsarea de adrenalină din timpul zilei îşi lăsase urmările inevitabile.

Se strânse mai aproape de el. Mâinile lui îi alunecară pe pulpe, apoi începu să se împingă în ea, în alt ritm decât al muzicii, cu răsuflarea iute şi aspră, şi cu penisul excitat, imposibil de controlat. Ejaculase odată în pantaloni, când dansa cu Bianca într-o discotecă asemănătoare, cu un an în urmă. Mulţimea, întunericul, locul public şi erecţia secretă fuseseră prea mult pentru el. Dorea să termine acum, chiar acum. Cu o mână îi trase fusta în sus şi cu un deget cercetător îi exploră chilotul umed. Ea încercă să-l respingă, dar cu un gest slab şi nehotărât. O trase din nou spre el, astfel încât ar fi putut începe contactul, împiedicat doar de un strat subţire de haine. Ea începuse să se lase pradă libidoului.

Nu-şi dădu seama de unde venise acea amintire a Biancăi vomitând în toaletă, roşie sub machiajul prost aplicat, neplăcându-i de Charlie, dar având încredere în ea. Având încredere în ea. O înfrăţire mai puternică, decât o strângere de mână masonică. Îţi promit jurase Charlie

când sosise la Amsterdam. Ce mai promisiune. Se smulse din braţele lui Hugo şi fugi fără să-şi ceară scuze, ieşind din discotecă, alergând pe scări până în camera ei şi lăsându-l descumpănit, frustrat, vag ridicol, singur pe ringul de dans.

Un bărbat care îi urmărea de câteva minute se trase înapoi la trecerea ei, de nerecunoscut în umbrele ce abundau în subsol. Ea nu-l observă, nu văzu încruntarea din ochii lui, nuanţa de supărare, sclipirea de durere. Când Hugo o urmă la scurtă vreme, o mână îl opri din drum.

— N-a fost prea drăguţ, spuse Henry.

Hugo nu încercă să răspundă.

— Credeam că ai plecat.

— Primul zbor, mâine de dimineaţă. Trebuie să bei ceva.

Trebuie să mă fut, se gândi Hugo. Ştia că ar fi trebuit să aprecieze faptul că Henry venise să-i comunice personal vestea, să-i dea timp să-şi compună o înfăţişare potrivită şocului şi să pregătească acoperirea necesară, dar, în egală măsură, era conştient că se putea interpreta şi altfel comportarea prietenului său. Poate că Henry venise să-i urmărească reacţiile, să-l verifice, să se asigure că ştie să-şi păstreze cumpătul. Pe moment însă nu părea ceva important. Luă paharul de care nu avea nevoie şi îl dădu peste cap dintr-o sorbire. Ceea ce ar fi vrut era sex – cu Charlie, cu o prostituată, cu oricine –, sex frenetic, imediat, care să şteargă imaginea Biancăi, a Biancăi pe ringul de dans, a Biancăi în baie. Bianca, pe care o scoseseră din Tamisa, la est de Wapping, în ziua precedentă, palidă ca un peşte, cu nămol în părul de nuanţă Qoppertone. Era moartă de treizeci şi şase de ore.

Capitolul 15

Charlie şi Hugo vorbiră foarte puţin a doua zi, în drumul spre casă, comunicând doar cât cerea o minimă politeţe. Acasă, Charlie îşi ascultă mesajele telefonice şi fu surprinsă să găsească unul de la Andrew Kendall care părea neliniştitor de urgent. „Charlie, sunt Andrew. Am încercat să te prind la hotel, dar plecaseşi. Trebuie să stăm imediat de vorbă înainte să ajungi la serviciu. Sună-mă acasă. Indiferent cât de târziu. Lăsase şi numărul de telefon, deşi Charlie îl avea deja în Filofax, şi îl formă imediat. Răspunse o voce de femeie, probabil mama lui Andrew. Charlie se prezenta şi aşteptă să-l cheme pe Andrew la telefon.

— Mesajul tău suna destul de disperat, spuse ea. S-a întâmplat ceva?

— Acum ai ajuns?

— Da.

— Deci n-ai vorbit încă cu nimeni de la birou?

— Nu, dar…

— Atunci n-ai auzit? Andrew îşi coborî vocea şi Charlie simţi că i se strânge stomacul. Ceea ce se întâmplase era sigur ceva serios.

— Ce să aud?

— De Bianca.

Bianca? Deci pisica ieşise din traistă sau, mai bine-zis, pisoiul în stare de embrion, încă în traistă, fusese dezvăluit. Chiar dacă era o bârfă suculentă, tot nu merita atâta urgenţă. Charlie începu să se destindă.

— A murit.

— Poftim?

— Charlie, îţi spun că a murit. Au pescuit-o din râu, lângă Wapping, ieri-dimineaţă. Se pare că e vorba de sinucidere. A lăsat un bilet. Nu ştiu ce scrie, dar poliţia l-a căutat la birou pe Hugo. A fost o chestie destul de urâtă.

Nu pot să-mi închipui, vreau să spun, că Bianca s-a înecat din dragoste neîmpărtăşită. Nu mi-aş fi închipuit deloc că e genul ăsta. Charlie? Mai eşti pe fir?

— Da. Da, sunt aici. O, Doamnei i-a spus cineva lui Hugo?

Henryl Hugo şi Henry, nas în nas la cafenea, distracţia de mai târziu a lui Hugo, felul cum arăta la bar, ascuns în spatele ziarului, de parcă sufletul îl părăsise. Şi apoi încercase să se lege de ea. Încercase să facă dragoste cu ea la doar câteva ore după ce aflase de moartea amantei lui, mângâind corpul cald al lui Charlie, în timp ce ai Biancăi se răcea pe o masă de la morgă. Iar ea îl dorise, se strânsese lângă el. Deodată, simţi imperios nevoia unui duş. Imediat. Trebuia să se spele şi de amintirea atingerii lui…

— Asta e treaba, spunea Andrew. Spooner probabil că o să ia legătura cu el la telefon mai devreme sau mai târziu, dar, fiindcă tocmai ai fost plecată cu el, ştii, mă gândeam că ar fi mai bine să i-o spui tu. Puţină simpatie feminină, treburi din astea.

— Ah, nu ştiu. Nu cred că eu…

— Hai, Charlie. Săracul Hugo! Sunt sigur că nu e vina lui. Ştiam cu toţii că e încurcat cu Bianca, dar nu e genul care – mă rog să o împingă la asta. E de fapt un tip cumsecade. A fost de treabă şi în ce te priveşte, nu? Nu crezi că i-o datorezi?

— S-ar putea spune şi aşa, zise Charlie. O să mă gândesc.

Sub duş, îşi săpuni fiecare petic de piele, îndepărtând orice urmă de furie şi autodezgust printr-un masaj puternic. Mintea i-o luă razna. Şi-o închipuia mereu pe Bianca, plutind pe râu, cu faţa în sus sau poate cu faţa în jos? Cu gura plină de nămol şi rimelul scurgându-se din

ochii goi. Oare îşi dăduse cu rimei înainte de a se sinucide? Oare aşa s-ar fi sinucis? Mai sigur să fi preferat o supradoză, somn care se transformă în comă şi moarte, şansa unui pompaj stomacal, trezirea mizerabilă, Hugo, vinovat şi adorator, lângă ea, pe patul de spital. Acesta ar fi fost un scenariu, simţea Charlie, mult mai potrivit temperamentului Biancăi. Numai că nu şi-ar fi asumat riscul din cauza copilului. Şi, cu o străfulgerare bruscă de înţelegere, Charlie îşi dădu seama că orice ar fi vrut poate Bianca în ceea ce o privea, nu ar fi făcut vreun rău copilului, acel ciorchine de celule în creştere, care se agăţase de iubirea ei chiar înainte ca sufletul să i se fi deschis, un mugure care nu se va mai deschide niciodată, o viaţă curmată înainte de a se fi născut. O furie vagă o cuprinse, nu atât pentru Bianca, cât pentru copil şi pentru dragostea fetei moarte, care fusese dispreţuită, negată, aruncată. Charlie ieşi de sub duş, luă un prosop şi se duse în sufragerie. Undeva, pe drum, gândul mai făcu un pas, apoi îngheţă. Dacă Bianca nu se sinucisese, putea fi vorba de un accident? Era şi un bilet, spusese Andrew. Nu un accident. Biletul făcea dovada unei planificări deliberate, o intenţie. Oricine putea scrie un bilet. Dacă nu Bianca, atunci cine? Dacă nu sinucidere, atunci… crimă?

Henry! Hugo şi Henry, depănând secrete într-o cafenea din Amsterdam. Bianca în toaleta de la Sticky Fingers, pomenind ceva despre Serviciul de Control şi că ştie prea multe. În romane, cei care ştiu prea multe sfârşesc inevitabil rău. Iar ea, Charlie, i-o spusese lui Henry, în seara în care nu se culcaseră împreună. Vorbise despre aluziile Biancăi şi întrebase dacă ceva e în neregulă la Fitzgerald Denton. O indicase pe Bianca drept sursă. Iar Henry ridicase din sprâncene şi îi nesocotise bănuielile, după care nu o mai căutase. Henry, care comparase piaţa

de asigurări de la Lloyd's cu Infernul lui Dante, care avea expresia deziluzionată a celui care a exagerat pentru cauza datoriei. Henry, cu aroganţa lui mascată, cu convingerile lui lipsite de scrupule, credinţa în dreptatea lui proprie. Un cavaler fără cauză, un sfânt fără religie. Henry…

Charlie îşi turnă un pahar mare de vodcă şi îl bău mult prea repede. Paranoia. Presiunile de la serviciu o afectaseră. Tensiunea îi încordase prea mult imaginaţia şi exagera. Henry era prietenul lui Hugo, deci era normal să vrea să-i aducă personal vestea cea rea, nu pregătindu-l pentru o prefăcătorie obscură, ci doar ajutându-l să treacă mai uşor peste perioada de şoc. Cât despre Bianca, spusese chiar ea că hormonii i se dăduseră peste cap.

Sarcina, auzise Charlie, dezechilibra adesea persoane altfel rezonabile. O doză proastă de hormoni, depresiune provocată de viaţa sentimentală, chestiile astea te pot face să te comporţi nefiresc.

Charlie nu trecea printr-o asemenea transformare biologică, dar ştia că şi ea se comportă ciudat, simţea cum mintea o apucă prin teritorii necunoscute, cum spiritul i se întinde, devenind aproape o urzeală. Trebuia să se întoarcă la siguranţa unei viziuni mai restrânse, la o normalitate mai îngustă, departe de această lume periculoasă de empatii ciudate şi fantezii elucubrante.

Nu-i telefonă lui Hugo. Nu putea face faţă şaradei de a-i anunţa vestea proastă pe care el deja o auzise, să-i asculte vocea prefăcut şocată, să şi-o prefacă pe a ei pentru a exprima condoleanţe. Se culcă şi dormi prost, trezită violent de scârţâituri şi foşnete care altfel n-ar fi deranjat-o.

Sosi la Fitzgerald Denton, devreme, a doua zi de dimineaţă. Atmosfera era sobră: toţi păreau că lucrează absorbiţi, dar rămase cu impresia că de fapt nimeni nu

făcea nimic, totul era pantomimă, o acoperire pentru şoapte şi tras cu ochiul, care era adevărata preocupare în ziua aceea. Spooner îi tăie calea spre birou, stându-i în drum, forţând-o să i se adreseze. Spre surprinderea ei, nu pomeni de Bianca.

— Am auzit că ai tras un tun cu Van Lewen, spuse el. Atenţia lui era mereu îndreptată spre ceea ce era de făcut pe moment, se gândi ea. O sinucidere la birou nu avea nicio importanţă. Bună treabă! O privi de parcă complimentul se referea la cu totul altceva. Nu era sigură la ce şi aproape că se aşteptă ca el să continue, dar un semn al lui Rupert îi distrase atenţia şi se îndepărtă. Se simţi eliberată.

Andrew veni lângă ea la birou.

— L-ai sunat pe Hugo?

— Nu.

— Charlie…

— A venit? îl întrerupse ea, dornică să evite dojenirile pentru lipsa ei de *„simpatie feminină”.*

Andrew făcu semn din cap că da.

— A venit de câteva ore, din câte spune Rupe. Stă închis în birou şi meditează.

— Deci, a aflat?

— Mda, cred că da…

Charlie ciocăni la uşa lui Hugo şi intră fără să mai aştepte permisiunea. El stătea la birou cu un raport intern în faţă şi un pahar de cafea de la automat, dovada absenţei Biancăi, alături. Ambele păreau neatinse. Scrumiera era deja plină până la refuz cu mucuri de ţigară. Îşi ţinea buzele strânse într-o linie, dar ochii pe care-i ridică la intrarea ei erau sumbri.

— Ai aflat, spuse ea.

— M-a sunat Spooner acasă. Groaznică treabă. Era

atât de tânără, avea atâtea motive să trăiască. De ce fac oamenii chestii de astea?

Clişeele zgâriau urechile lui Charlie, dar deruta şi deznădejdea lui sunau destul de sincer. Atâtea motive să trăiască. Ce cuvinte ironice. Nu avea cum să ştie despre sarcină, altfel şi-ar fi ales banalităţile mai cu grijă.

— Am înţeles că te-a căutat poliţia, spuse ea.

— O să vină puţin mai târziu. N-au sunat deja. Un inspector-şef din echipa de la Limehouse. Pare o fiinţă destul de civilizată. Dumnezeu ştie ce să-i spun. Ţie Bianca ţi s-a părut cumva deprimată?

— Nu, spuse Charlie necruţătoare. Hugo, ţi-a spus că e însărcinată?

— Ce?

— Era gravidă. Dacă poliţia nu ştie, va afla curând. Patologii verifică chestiile astea. O să iasă la iveală la anchetă. Hugo… Nu era sigură dacă voia să-i dea un avertisment sau să formuleze o acuzaţie implicită.

— Doamne Dumnezeule, n-am ştiut! Prins nepregătit, fără să se gândească cum să-şi compună o expresie, el se împiedică de propria sinceritate. Presupun că aşa se explică…

— Nu explică nimic, spuse Charlie.

Dar Hugo nu ascultă şi spuse:

— Biata Bianca! De ce dracu’ nu mi-a spus? De ce… de ce ţi-a spus tocmai ţie? Nu aveam impresia că sunteţi cine ştie ce prietene.

— Nici nu eram, oftă Charlie. Dar aici ducem lipsă de confidenţe. Cred că de asta. Doar nu era să-i spună uneia ca Cynthia Greenslade. Probabil că şi-a dat seama că eu n-o să spun la nimeni. Oricum, era la petrecerea de Crăciun, era puţin ameţită, probabil simţea nevoia să vorbească cu cineva.

— Crăciun? Hugo era înmărmurit. Dar asta era acum o veşnicie! Vrei să spui că era deja în luna a cincea său a şasea? Nu se poate. N-am observat deloc… nu se vedea…

— Nu prea, spuse Charlie. Se spune că se mai întâmplă la primul copil, mai ales dacă eşti în formă şi ai muşchii tari. Am observat că are ceva burtică, atât. El se culca cu ea, se gândi. Se culca cu ea şi n-a observat. Poate că o făcuseră întotdeauna pe întuneric.

Hugo îşi masă fruntea cu palmele. După câteva minute, spuse:

— Presupun că… n-ai mai transmis?

— Bineînţeles că nu.

— Deci, cine mai ştie? Niciun moment nu mărturisise, nici nu negase paternitatea. Secretul nerostit rămăsese între ei, un risc invizibil pe care amândoi îl evitau.

— O fi spus cuiva din familie, spuse Charlie. În orice caz, o să afle poliţia. Te-am prevenit…

El nu luă în seamă verbul folosit şi încruntarea de pe faţă i se schimbă, nedumerirea transformându-se în hotărâre nesigură.

— Uite, aş prefera… cred că ar fi mai bine dacă nu te-ai apuca acum să spui asta prin birou. Asta pentru Bianca. Toată lumea vorbeşte despre ea. Nu e nevoie să turnăm gaz peste foc. Sunt sigur că poliţia va păstra discreţia dacă – mă rog dacă nu sunt de părere că e într-adevăr necesar să răscolească atâtea lucruri neplăcute. Este mai bine pentru familia ei… mai bine pentru ea… dacă nu facem tevatură prea mare.

— Pentru ea nimic nu e mai bine, spuse Charlie, brutală. A murit, Hugo. A murit, ce naiba! Are plămânii plini de mizeria din Tamisa şi un patolog îi cotrobăie prin maţe. Se opri brusc, îngrozită de propria ei izbucnire, îngreţoşată de fantoma căreia îi dăduse viaţă.

— Taci dracului din gură! ţipă Hugo.

— Iartă-mă! Se îndreptă încet de spate, privindu-l cu tristeţe în ochi şi o clipă nu mai fură şef şi funcţionară, mascul superior şi femelă subordonată, ci doi oameni la acelaşi nivel, prinşi de acelaşi necaz, confruntându-se cu îndoială vădită, cu teamă, cu suspiciune, căutând sentimente comune şi nereuşind să le găsească.

Ea se gândi: *„Chiar crede că e vorba de sinucidere. De asta se comportă ca un şobolan: e simte vinovat şi nu-i convine. De aceea insistă să treacă totul sub tăcere. Numai eu bănui că e vorba de crimă. Henry şi crimă. Trebuie să încetez cu închipuirile astea nebuneşti…”*

— Nu-i nimic, spuse Hugo. Am impresia că suntem amândoi cam nervoşi. Este o afacere groaznică. Să se irosească aşa o viaţă atât de tânără. Părea că găseşte liniştea în clieşee. Charlie se ridică, simţind că discuţia se epuizase. Apropo, spuse Hugo, schimbând tonul, mă tem că succesul tău de la Amsterdam a cam fost pus în umbră de toată povestea asta. Ai făcut treabă bună şi îţi mulţumesc. Doream să-ţi spun asta. Masca versatilă era din nou la locul ei, zâmbetul aprins, incidentul regretabil de la discoteca hotelului evident uitat.

Charlie ieşi din încăpere.

După vreo jumătate de oră, poliţia veni şi plecă într-un mod destul de discret, lăsându-l pe Hugo cu o înfăţişare mult mai destinsă. Ancheta urma să opteze pentru suicid, menţionând sarcina, dar neintrând în amănunte în legătură cu identitatea tatălui.

La înmormântare, o ceremonie deprimantă la care Charlie ar fi preferat să nu se ducă. Se exprimară câteva comentarii despre mărinimia Biancăi în sectorul sexual, ceva ce Charlie n-ar fi putut crede. Pentru Bianca, era convinsă, nu fusese decât Hugo, întregul Hugo şi nimeni

altcineva decât Hugo. Se întrebă de unde proveneau zvonurile, dar hotărî să-şi disculpe şeful auzind vestea de la o secretară de la o altă firmă, una dintre prietenele obişnuite ale Biancăi, la care el nu ar fi avut acces. Probabil că e uşor să lansezi un zvon, se gândi Charlie; o minciună, o nuanţă, nu trebuia mai mult. Şi Bianca nu mai era acolo să se apere. Prietena de odinioară, din câte ştia Charlie, lucra ia un coleg al lui Henry, dar asta nu putea să însemne nimic. Conţinutul biletului nu fusese niciodată publicat şi mediile de informare, de obicei atrase de urma fetelor seduse în mod tragic de şeful lor şi care se sinucide urmare a acestui fapt, nu acordară subiectului mai mult de un paragraf de formă în ziarele de senzaţie. Charlie ştia că articolele pot fi împiedicate să apară de cei aflaţi la putere *„în interesul siguranţei publice”*, dar asta ar fi dat morţii Biancăi o semnificaţie pe care nu dorea să o investigheze. Nimic nu e nici bun, nici rău, spusese cineva odată, dar gândindu-ne îl facem să ne pară astfel. Charlie hotărî să renunţe o vreme să se mai gândească prea mult, să-şi cureţe mintea de resturi, să lase în pace problemele imaginare. Corpul Biancăi fu incinerat, cu tot cu părul Coppertone, cu flexitongue şi copil.

Peste două săptămâni, toţi cei de la Fitzgerald Denton păreau că o uitaseră. Taţi, în afară de Charlie. Charlie nu putea uita.

— Era o poezioară de prost gust care circula la birou, îi spuse Hugo lui Henry la prânz. Fuck-a-bye Baby, Hugo e sus…; Nu pot să spun mai departe. Presupun că a scris-o Rupert, dar îl bănuiesc pe Spooner. El e mai maliţios şi mai pervers. În plus, Rupert nu e în stare să scrie un vers cu măsură.

— Credeam că de Spooner am scăpat, spuse Henry.

— Loialitatea la el, ca şi trădarea, e cu două tăişuri.

Oricum, în prezent e istorie. Săraca Bianca, prostuţa de ea. Nu trebuia să se consume atât din cauza unui copil; nu mai sunt probleme cu avorturile în ziua de azi. Dumnezeu ştie că aş fi făcut orice să o pot ajuta. Ştii, până să aud de sarcină credeam… Făcuse atâtea treburi confidenţiale pentru noi şi cam începuse să emită pretenţii în ultima vreme. Dacă mi-aş fi dat numai seama că era din cauza stării ei…

— N-are niciun rost să începi acum să te văicăreşti, spuse Henry. Cum ai spus şi tu, acum e istorie. Nu putea să fi oprit. Vreun document şi s-a confirmat că nu ea a luat maşina de scris. Nu putea să aibă dovezi documentate.

— Curioasă treaba cu maşina de scris, remarcă Hugo.

— Mda. Nu-mi plac chestiile în suspensie. Mai devreme sau mai târziu cineva dă de fir…

După plecarea lui Hugo, Henry mai rămase un timp să-şi bea cafeaua, fumând şi meditând. Se gândea mai ales la Charlie.

— Ei, spusese Elizabeth la ultima întâlnire, într-o scurtă vizită la Londra. Ai mai făcut progrese?

— Cu ce?

Sora lui îi aruncase o privire ameninţătoare, care respingea prefăcătoria şi ocolişurile.

— Nu te mai codi. Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Prietena asta, fina lui David Chater, Charlotte.

— A, ea. Mă tem că n-a ieşit nimic, Lizzy. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Ea nu spusese nimic un timp, privindu-l cu perspicacitatea neîndurătoare, posibilă numai între fraţi.

— Ceva nu e în regulă, concluzionase ea apoi. Ţineai cu adevărat la ea; te cunosc. Să nu-mi spui că nu a reacţionat, nicio femeie nu-i rezistă, le-am văzut eu. Numai

dacă nu şi-a găsit un tânăr drăguţ de vârsta ei… Dar nu, ce fată îşi doreşte asta?

— Las-o baltă, Lizzy, spusese el. Pur şi simplu n-a ieşit nimic, asta e. Am făcut o greşeală. Poate că o să am mai mult noroc data viitoare.

Dar Elisabeth nu fusese convinsă şi Henry, evitând să mai discute acest subiect, nici nu-i mai telefoane de câteva săptămâni. Gândul la Charlieâncă îi mai provoca o tresărire de emoţie, o retragere mentală dintr-un domeniu de sensibilitate nedorită. Hotărî pentru a mia oară că va trebui să se îndepărteze de ea cu orice preţ, pentru el sau pentru ea. Indiferent ce ştia ea, indiferent cât de puţin, era un risc pentru el, prea mare pentru el, prea periculos pentru ea, prea mult.

Prezenţa ei în momente cruciale ale lanţului de evenimente pe care încerca să le manipuleze putea fi pură coincidenţă, dar nu putea fi sigur de asta. Poate că ea era spion al unei agenţii de investigaţii sau poate lucra pe cont propriu. Se strădui să nu-şi amintească dulceaţa ei, caracterul deschis, scânteia de ambiţie cu care îl provoca sau îi punea întrebări, iuţeala replicilor ei, uşurinţa cu care îşi oferea simpatia. Îşi dădu seama cu puţină amărăciune că poate nu-i era sortită lui o asemenea fericire: fete ca ea, frumoase şi iubitoare, vor rămâne veşnic de neatins, fie că era vorba de tiner allumeuses, fie de inocente fatale, amestecate în urzeala amăgirilor. Poate că într-un fel crud pentru el era bine că era legat pe veci de Helen care trăia într-o altă dimensiune, ai cărei ochi vedeau dincolo de realitate, ale cărei urechi auzeau numai vocile celor morţi. Şi în clipa aceea îşi dădu seama că nu va fi niciodată altcineva decât Helen: era piatra lui de moară, pedeapsa, tovarăşa de suflet, oarbă, surdă, mută faţă de eşecurile şi nevoile lui, învinuindu-l de o greşeală veche pentru a

îndepărta gustul celor noi.

Charlie fusese întotdeauna o irezistibilă imposibilitate. Chiar pentru ea, se gândi el, ar fi mai bine dacă ar fi mutată mai departe de el, de domeniul din Lime Street, în mod ideal, chiar de la Fitzgerald Denton. Era inteligentă şi avea calificative bune, i se vor deschide alte drumuri. Îşi notă în minte să facă rost de un exemplar al manualului angajaţilor de la Fitzgerald Denton. Fără îndoială că se putea pune la cale ceva. O situaţie compromiţătoare, o calomnie ce nu poate fi respinsă. Spooner avea să-i ajute. Poate lui Hugo nu o să-i convină, dar în momentul când fapta va fi săvârşită, va fi prea târziu pentru protestele lui. Păcat că Charlie îşi pusese speranţele în Lloyd's, dar nu avea încă nici treizeci de ani, putea să-şi mai schimbe preferinţele. În orice caz, priorităţile lui erau altele. Şi aceasta era o parte a poverii lui.

Şi-l aminti pe Henderson, în ziua aceea, la biroul din Westminster, vorbind despre datorie, despre stabilitate, despre Partid. Henderson ştia să fie subtil. Vorbise despre zilele din armată, despre loialitate în faţa inamicului, despre susţinerea prietenilor. Urma să fie ceva pentru sănătatea şi bunăstarea naţiunii; scopul scuză mijloacele: dulce et decorum est, pro patria Tory. Cu greu, Henry căzuse de acord. Alternativele îl alarmaseră aproape la fel de mult ca pe Douglas. Pentru o cauză necesară, dacă nu justă, pentru un viitor sigur, se va băga în rahat. Partea îngrijorătoare, se gândi pe când strivea ţigara în scrumieră, era cât de uşor ajunsese totul.

Biroul avocaţilor bunicii se afla în apropiere de Dorking. Charlie şi George Christie veniră la citirea testamentului într-o potrivită după-amiază mohorâtă. Fură conduşi într-o cameră neaerisită, cu ferestre care nu

puteau fi deschise, fişete antice, teancuri de dosare pline de interminabilul jargon juridic, corespondenţă mâncată de molii de decenii întregi.

Charlie nu îndrăzni să fumeze, de teamă să nu consume şi puţinul aer rămas. Ştia că era vorba de o moştenire mare atât pentru ea, cât şi pentru tatăl său, dar moartea bunicii era prea recentă şi prea dureroasă pentru ca ocazia să i se pară altfel decât deprimantă. Domnul Pilchard, avocatul bunicii, stătea în spatele unui munte de hârtii îngălbenite, ca un personaj din Dickens, cu burta rotundă şi smocurile albe de păr ieşind ca nişte aripi de-o parte şi de alta a unui craniu altfel total pleşuv.

Se întinse cu dificultate să dea mâna cu ei, spuse *„Vai Doamne!”* de câteva ori, ba chiar *„Doamne Dumnezeule!”* Răscoli printr-un teanc de documente, în timp ce vizitatorii dădeau la o parte dosare rătăcite pentru a-şi face loc să se aşeze.

— Ei, ei, spuse el. O afacere foarte tristă. Teribilă! Desigur, am făcut ce am putut să ţin în loc şacalii, dar…

— Vă referiţi la Serviciul de impozite? întrebă tatăl lui Charlie. Au venit să ia impozitul pe moştenire?

— Impozite, moştenire, vai Doamne, nu! Vorbeam de încasatorul Oficial.

— Încasatorul Oficial? Charlie era derutată. Dar asta înseamnă…

— Mama mea era o femeie extrem de bogată, insistă domnul Christie, cam prea tare. Ce mai e şi asta?

— Nu cunoaşteţi, deci. Domnul Pilchard se opri din cotrobăit şi se trase de o şuviţă de păr, evident supărat de situaţie. Nu v-a spus. O, Doamne! Era o femeie mândră, ştiţi, în felul dânsei. O veche şi o preţuită clientă. Nu mai sunt mulţi din generaţia aceea. Mare păcat. Dacă mi-ar fi cerut sfatul… oricum, nu are rost să mai discutăm. Avea

chef să fie independentă şi, vedeţi, pentru dânsa însemna mult. S-ar putea spune că i s-a urcat la cap. A…

— Despre ce vorbiţi de fapt? îl întrerupse domnul Christie.

— Mă tem că mama dumneavoastră este insolvabilă.

— Insolvabilă? Dar… dar… avea cel puţin un sfert de milion chiar înainte de a vinde Ballards. Asta e nemaipomenit. Cum naiba…

— Vedeţi, nu multă vreme după ce a murit tatăl dumneavoastră, doamna Christie a devenit Nume. Nu ştiu dacă a fost o decizie înţeleaptă. Îndrăznesc să spun că a văzut în asta o aventură. Şi, desigur, profiturile urmau să fie enorme. Am impresia că dorea să vă facă o surpriză.

— Scuzaţi-mă, spuse domnul Christie, pronunţând cu grijă, dar nu vă pot urmări. Cum adică un Nume?

— Vrea să spună un Nume la Lloyd's, spuse Charlie, deodată simţind un gol înăuntrul său. De parcă, datorită serviciului, era cumva responsabilă pentru toate astea.

— Exact, spuse Pilchard, mulţumit că ea înţelegea. Desigur, nu e domeniul meu, dar am înţeles că totul a mers bine până anul trecut. Apoi sindicatul a fost… *„şters”*. Nu cunosc jargonul, dar cred că înseamnă că a clacat.

— A încetat tranzacţiile din lipsă de fonduri, spuse Charlie. Lucrez la Lloyd's, cunosc limbajul. Dar, vedeţi, în mod normal, dacă nu există o reclamaţie împotriva lui, afacerile sindicatului respectiv sunt fie continuate de un altul, fie riscurile mai mari sunt reasigurate într-un ciclu de trei ani.

— Nu ştiu nimic despre asta, zise domnul Pilchard. Din cât îmi dau seama, e ceva în legătură cu o veche asigurare care a aterizat cumva. Chestiunea aceea groaznică cu azbestoza din America, toţi oamenii aceia pe moarte care s-au hotărât să cheme în judecată. Vedeţi, nu-i

puteam acuza, nu-i aşa? Oricum, sindicatul doamnei Christie era profund implicat şi cele mai mult Nume se pare că au dispărut. A fost disperată, desigur. Nu ştiam că nu v-a spus. Probabil că îi era prea ruşine. O Doamne! Biata, biata femeie…

— Ar fi trebuit să-mi spună. O străfulgerare de furie adevărată, născută din frustrare, trecu pe faţa lui George Christie. Sunt fiul ei, ce Dumnezeu! Nu meritam să aflu? E încurcată treaba asta cu banii, dar… s-ar fi înfuriat, se gândi Charlie. Ar fi ajutat-o, dar mereu cu un resentiment latent. Şi în subconştient ştie şi el, se simte vinovat, de aceea este atât de supărat. Se simte vinovat pentru o greşeală pe care n-a apucat s-o facă. Se sperie de claritatea percepţiilor ei; vedea lucruri pe care n-ar fi vrut să le vadă, înţelegea prea mult.

— Cel puţin acum s-a terminat, spuse ea. Acum bunica a murit. Nu se mai poate supăra.

— Îmi pare teribil de rău, murmură domnul Pilchard dezaprobator, dar nu e chiar atât de simplu. Vedeţi, cei de la Insolvabilitate au dat de urma darului pe care vi l-a făcut domnul Christie, dumneavoastră şi soţiei, când s-a oferit să vă plătească ultimele rate la casă. Mi se pare că suma provenea din vânzarea casei Ballards.

— Da, exact.

— Din nefericire, ca membră a Lloyd’s, nu avea cu adevărat dreptul să folosească o sumă atât de mare – înţeleg că vorba de vreo 100.000 de lire –, în cazul în care sindicatului i se cerea să plătească asigurarea. Nu fără să o acopere cumva, de exemplu, cu o altă ipotecă. Şi mă tem că, deoarece aceasta s-a întâmplat atât de recent, la mai puţin de un an de la faliment… Probabil că a prevăzut ce o să se întâmple şi a dorit să se achite cumva. Bănuiesc că pur şi simplu nu a înţeles. Sunt sigur că n-a avut niciodată

intenţia…

— Vreţi să spuneţi, interveni Charlie, că acum pot cere banii. Banii pe care i-a dat lui tata.

— Exact. Uitând o clipă de sine, domnul Pilchard îi zâmbi în semn de apreciere a inteligenţei. Apoi surâsul se şterse când scoase o scrisoare cu antetul cunoscut. A venit ieri. De la Lloyd’s.

Charlie aproape că i-o smulse din mână, trecând în grabă peste paragrafele oficiale, privirea oprindu-i-se brusc pe la jumătate.

— Vor patru sute de mii de lire, şopti ea.

— Mă tem că da. Desigur, domnule Christie, nu puteţi răspunde decât de suma ce, v-a fost dăruită, dar regret să vă spun că moştenirea…

— Dar nu am decât pensia din armată. Pentru prima dată în viaţa ei, Charlie putu citi pe faţa tatălui ei panica, întotdeauna mi s-a dat de înţeles… Mama mi-a spus mereu… Contam pe asta, cp naiba! La fel şi Charlie. E asigurarea ei pentru viitor.

— Nu contează, spuse Charlie. Îl luă de mână şi simţi cum el îi strânge degetele până la durere, dar îşi dădu seama că el nu ştia ce face. Dintr-odată i se păru mult mai bătrân, nu soldatul puternic pe care îl respectase întotdeauna, ci un om neajutorat şi disperat. Îşi întoarse faţa în altă parte.

— Îmi pare îngrozitor de rău, spuse domnul Pilchard, dar nu cred că vă pot ajuta cu ceva.

Capitolul 16

Părinjii lui Charlie nu erau pregătiţi să facă faţă unei catastrofe. Toată viaţa avuseseră asigurată securitatea financiară. George Christie anticipase o pensie mulţumitoare, lipsită de sâcâielile zilnice care îi păşteau pe

cei mai puţin bine situaţi. Avu nevoie de timp pentru a se obişnui cu ideea că ar mai putea reduce din cheltuieli, că şi-ar putea schimba stilul de viaţă.

Soţia lui, cu realismul înnăscut al sexului feminin, se adaptă mult mai repede, scurtându-şi lista de cumpărături săptămânale, reducând vizitele la coafor şi achiziţiile inutile de îmbrăcăminte. Prietenii le ofereau platitudini optimiste: *„După ploaie vine soare”*, *„Până la urmă o să fie bine”*, *„Toate trec cu timpul”*. De fapt, ceea ce se întâmpla căpăta un aer din ce în ce mai neplăcut. *„Conform secţiunii 357”*, potrivit legii, *„persoana care devine ulterior falită se face vinovată de delict dacă dăruieşte o sumă în cei cinci ani anteriori începerii falimentului, cu excepţia cazului când poate dovedi că la data transferării sumei nu avea intenţia de fraudă sau de a ascunde starea în care se găsea. Dar dacă persoana care face donaţia o face în deplină cunoştinţă a insolvabilităţii sale iminente, cu scopul de a pune activele la adăpost de creditori sau creditori potenţiali…”* şi aşa mai departe. Decesul bunicii nu schimba nimic. Fiul ei, primind o donaţie poate frauduloasă, putea fi pasibil de plata integrală a datoriei.

David Chater prelua afacerea de la domnul Pilchard, spre marea uşurare a lui Charlie, dar atitudinea lui nu era cu mult mai încurajatoare.

— Ar putea fi forţaţi să vândă casă, îi spuse el lui Charlie. Cu preţurile astea în scădere, s-ar putea să nu mai rămână mare lucru după plata datoriei. Dacă am calculat corect, vor trebui probabil să conteze pe un venit de optsprezece mii de lire pe an, dar, evident, asta e mult mai puţin decât sumele cu care era obişnuit tatăl tău. Şi dacă mai punem la socoteală că o să trebuiască să economisească pentru o casă nouă, o să cam aibă de luptat.

David nu fusese până atunci silit să contemple existenţa asigurată cu atât de puţin şi de aceea perspectivele îl întristau.

— Eu nu pot să fac nimic? întrebă Charlie, conştientă că nu era nimic de făcut.

— Drept să-ţi spun, continuă David, urmându-şi firul gândurilor sale, nu înţeleg panica stârnită tocmai de aceste pretenţii. Am înţeles că sunt o mulţime de Nume băgate în asta şi încă vreo două sindicate care sunt presate cam prea tare. Curios, majoritatea sunt relativ nou-veniţi, ca bunica ta, nu membrii cu vechime. Lloyd’s pare că se dă peste cap să pună mâna pe activele lor.

— Da? spuse Charlie reflex, Avea sentimentul că îi scapă ceva care ar fi trebuit să-i sară în ochi, dar nu-şi dădea seama ce anume.

A doua zi după-amiaza se duse pe Lime Street cu Andrew Kandall. Îi spusese mai toate necazurile ei de familie, la un sandviş şi la o cafea, la Corney and Barrow’s, iar el reacţionase cu compasiune reţinută, sprijin moral şi comentarii ca *„Urâtă treabă”* sau *„Crezi că pot să fac ceva?”*, ceea ce avusese darul să o calmeze, dar nu şi să o ajute pe Charlie. În ziua aceea, o pornire neaşteptată o făcu să-i destăinuie observaţiile lui David Chater în legătură cu sindicatele ce fuseseră eliminate.

— Ştiu că sună cam aiurea, spuse ea, dar... n-ar fi posibil să transferi riscurile mai mari şi mai urâte în spinarea unor Nume mai puţin importante, ca biata bunica, şi în felul ăsta să faci scăpate pe cele mai influente?

— Ştii foarte bine că nu se poate, spuse Andrew. Cum poţi să-ţi dai seama dinainte care sunt riscurile proaste? Nu afli că te-ai păcălit decât când e prea târziu. Nu căutăm dacă vapoarele au găuri în cală. Aşteptăm doar să se

scufunde.

— Aici este vorba de afacerea cu azbestoza, spuse Charlie. Nu e posibil să fi mirosit cineva ceva înainte ca afacerea să explodeze?

— Poate, răspunse Andrew, şi ce? Asigurarea fusese deja contractată; nu puteau s-o contramandeze. E doar un ghinion că au fost câţiva care s-au păcălit mai rău.

— Să fi fost numai ghinion? Charlie se agăţa de ideea ei fixă, căutându-i posibile ramificaţii. Dar dacă presupunem că au împărţit-o pe piaţă şi câţiva membri cu greutate urmau să piardă o grămadă de bani? Cineva putea falsifica şi antedata reasigurarea.

— Cam greu, spuse Andrew. Pe de-o parte, ar trebui ca documentele să arate autentic. Acum avem computere, dar pe vremuri trebuia să fie maşină de scris şi Tippex.

— Oricine poate face rost de o maşină de scris, zise Charlie într-o doară, amintindu-şi cât de uşor plecase ea cu una dintre antichităţile mult căutate. N-ar fi o problemă.

La jumătatea scărilor ce duceau spre intrarea la Lloyd's se opri brusc.

O maşină de scris. O maşină de scris!

Revenită în birou, se întoarse ia treaba pe care o avea, anume plasarea asigurării pentru Van Lewen. În ultimele zile, prezentase formularul la treisprezece asigurători şi acesta era aproape în întregime acoperit. Spera ca în după-amiaza aceea să termine contractul. Se îndreptă spre boxa asigurătorilor din sindicatul marin, ocupată în prezent de o persoană rumenă ia faţă, pe nume Simmonds. Stilul lui de asigurare implica semnăturile pentru un număr mare de afaceri mici şi de asta avea nevoie Charlie. Cu două-trei rânduri completa formularul. Simmonds, hotărî ea, era exact genul de asigurator care să plonjeze rapid cu poate un cinci la sută. Se apropie de el

zâmbind, adresându-i politeţurile preliminare. El nu răspunse zâmbetului ei.

— Aş vrea să ştiu dacă doriţi să vă aruncaţi puţin ochii pe formularul acesta, insistă ea. Este riscul de cală pentru Van Lewen, din Olanda. Sunt sigură că ştiţi despre reputaţia lor. Îşi începuse textul, intenţionând să-i reamintească, dar el i-o reteză scurt:

— Îmi pare foarte rău, domnişoară Christie, dar cu începere de azi-dimineaţă, mă tem că v-a fost interzis accesul în această boxă.

Charlie se uită la el, neînţelegând.

— Poftim?

El îşi roti privirea în jur, parcă pentru a se asigura că nu trage nimeni cu urechea. Inevitabil, lumea începuse să se întoarcă să-i privească, lucrul se încetinise, simţindu-se brusca tensiune din aer.

— Îmi pare rău, continuă Simmonds. Am fost înştiinţat de membrii sindicatului meu să nu discut mai mult cu dumneavoastră. Va trebui să lămuriţi lucrurile cu şefii dumneavoastră, care, din Câte mi s-a spus, sunt la curent cu situaţia.

— Ce situaţie?

Obrajii fleşcăiţi ai lui Simmonds se înroşiră de jenă.

— Vă repet, nu pot spune mai mult.

— De ce?

În sinea ei, Charlie începuse să tremure, dar expresia şi vocea îi rămăseseră ferme. Era o neînţelegere, o încurcătură, un coşmar. Şi la fel ca într-un coşmar, îşi simţea picioarele grele şi nu găsea cuvintele potrivite pentru a rupe vraja.

— Îmi pare rău, repetă Simmonds.

— Dar…

— Domnişoară Christie, vă rog insistent să întrebaţi

mai mult ia biroul dumneavoastră. Eu nu pot să vă dau amănunte. Îmi pare într-adevăr foarte rău. Luă un dosar, prefăcându-se preocupat de conţinutul lui.

Întrevederea era evident închisă. Charlie încercă să nu privească în jur, nedorind să dea ochii cu curiozitatea şi cu neliniştea de pe feţele colegilor de birou. În capul ei se lăsase o linişte ciudată; gândurile îi erau amorţite. Parcă cu încetinitorul, simţi că se întoarce şi se îndreaptă spre scara rulantă, cu privirea fixată asupra unui punct imaginar din aer, indiferentă la speculaţiile şi murmurele care îi însoţeau trecerea. *„V-a fost interzis accesul în boxa noastră”*. Scara rulantă o duse în jos, paşii îndreptându-i-se automat spre ieşire. Lumina zilei îi inundă simţurile. *„V-a fost interzis accesul în boxa noastră”*. Auzi paşii grăbiţi ai cuiva care veneau din spate şi nu luă în seamă semnul cu mâna al unui cunoscut. Apoi mersul îi deveni alergare şi se pomeni înapoi la Fitzgerald Denton, uitând să schimbe obişnuitele replici cu paznicul, urcând în lift pe când tăcerea din cap devenea tot mai adâncă. Hugo nu era în birou. Secretara temporară, care o înlocuia pe Bianca, nu ştia unde plecase, nimeni nu ştia unde este, era pur şi simplu plecat. Pe birou găsi o scrisoare marcată Personal şi confidenţial. Numai pentru destinatar. Rupse plicul.

Primul paragraf îi jucă în faţă ochilor.

Scriu acestea pentru a confirma că vi s-a reziliat, cu efect imediat, contractul de muncă cu compania noastră, din motive de grave abateri disciplinare, conform descrierii din Manualul angajatului. Veţi primi plata salariului până la sfârşitul prezentei luni calendaristice. Formularul P45 şi ultimul stat de plată vă vor fi trimise la adresa de domiciliu de către biroul nostru de contabilitate.

Trecu peste celelalte detalii – drept la concediu, cheltuieli – şi văzu în josul paginii semnătura lui Hugo.

Într-un târziu, se aşeză, tremurul din interior devenind incontrolabil. Biroul de lângă ea era liber; dacă o studia vreo privire furişă, ea nu observă. Citea şi recitea pasajul relevant, paralizată de şoc şi din ce în ce mai uluită. *„Grave abateri disciplinare, conform descrierii din manualul angajatului*?” Ce mai era şi asta? Oare fusese învinuită de afacerile murdare ale altcuiva – probabil Spooner? Sau i se întinsese deliberat, cu cinism, o cursă şi dacă da, de ce? Nu putea gândi clar. Întrebările i se roteau mereu în minte, ciocnindu-se una de alta, părând Incapabilă să le descifreze.

Se întinse după telefon ca după un colac de salvare, sună la Lloyd’s şi lăsă un mesaj pentru Andrew. Dintre toţi cei de la Fitzgerald Denton era singurul în care credea că poate avea încredere. Apoi o sună pe Caroline.

— Scumpo, ce-i cu tonul ăsta? Ce s-a întâmplat? În

— Nu pot vorbi acum. Ştii barul ăla de după colţ, lângă biroul tău? Poţi să vii acolo peste o oră?

— E urgent, nu? Caroline simţise imediat subînţelesurile.

— Da.

— Mă găseşti acolo.

Charlie închise, îndesă scrisoarea de concediere în geantă, îşi luă servieta şi ieşi din birourile Fitzgerald Denton. Era hotărâtă să se întoarcă.

La bar, când căldura înviorătoare a vinului ieftin îi inundă simţurile, Charlie îi povesti prietenei sale evenimentele zilei. Îi spusese deja despre succesul de la Amsterdam şi despre scena cu Hugo pe ringul de dans, dar Caroline fu aceea care începu să avanseze teorii, încercând să vină cu o explicaţie logică.

— Deja ai avut destul de furcă cu egoismul masculin la serviciul ăsta, sublinie ea. Ce-ar fi să fie numai asta? 7 l

respingi pe şefu' şi orgoliul lui e atât de vulnerabil că nu suportă să te mai vadă la birou. De asta te dă afară. Ce zici de scenariul ăsta?

— Nu ştiu. Deşi nu putea să creadă o asemenea ipoteză, sugestia lui Caroline o forţă să gândească, îmboldindu-i din nou inteligenţa şi punând-o la treabă. O fi Hugo dur, ambiţios, lipsit de scrupule şi, îndrăznesc să spun, chiar destul de vanitos, dar nu chiar idiot. Vreau să zic că după incident s-a comportat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu a încercat să mă forţeze sau ceva de genul ăsta.

— Ei, dragă, te-au dat afară, spuse Caroline. Nu protestă, în niciun caz, dacă aşa crezi, dar personal cred că poţi să-i dai în judecată. Spiritul ei contestatar se întindea pe kilometri, cum bine ştia Charlie, şi o lucire familiară îi sclipea în ochi. De când te-ai dus să lucrezi în circul ăla n-ai avut parte decât de hărţuieli, iar acum te-au dat afară fără motiv. Şi e destul de limpede că Hugo e un gunoi, după povestea aia cu secretara, cum o cheamă, care s-a înecat.

— Bianca, zise Charlie. Bianca, cea care *„ştia prea multe”*.

— Dacă aş fi în locul tău, spuse Caroline, m-aş adresa Tribunalului Industrial, l-aş curăţa pe ticăloşii ăştia. Hugo s-a legat de păsărica ta, scumpo; tu să-l ataci la boaşe. Dă-i un şut drept în sectorul profit şi pierderi; merită cu vârf şi îndesat.

— Cum? Charlie, care urmărea o altă idee, nu-i prea acorda atenţie.

— Crede-mă, continuă Caroline. Ştiu despre ce vorbesc. Îţi împrumut avocatul meu. Sau mai bine, dă-i un telefon naşului ăla al tău, să rămână în familie, o să le dea el o ofertă pe care să nu o poată refuza. Scumpo, mă

asculţi?

— Da, spuse Charlie, numai că… am o idee care de data asta n-are nimic de-a face cu sexul.

— O.K., zise Caroline, umplând din nou paharele. Să lăsăm sexul. Mai aveai ceva să-mi spui?

— O să crezi că m-am sonat, spuse Charlie pe gânduri. Uneori cred că eu m-am sonat. E în legătură cu Bianca. Şi cu Henry. Am uitat să-ţi spun, era şi Henry la Amsterdam. De fapt, nu e vorba chiar că am uitat…

— Dă-i drumul, spuse Caroline.

Charlie îi povesti ideile ei paranoice, conştientă în mod neplăcut de subţirimea motivelor ei de bănuială, mai mult nuanţe şi deducţii, detalii mărunte care discordau, piese de puzzle care nu se îmbinau exact. După ce îşi exprimă temerile, părea să nu mai fi rămas decât o nebuloasă de îndoială. Dar atitudinea lui Caroline nu părea nici sceptică, nici dispreţuitoare. Sări imediat:

— Să recapitulăm, spuse ea, numărând pe degete.

Bianca îţi spune că ştie ceva incriminator despre Fitzgerald Denton. Presupunem că începe să-i facă figuri lui Hugo. După un timp, tu îi transmiţi asta lui Henry. Apoi Bianca moare. Mă rog, cu două luni mai târziu, dar poate că Henry în timpul ăsta a verificat-o sau a analizat alternativele: o secretară moartă nu mai vorbeşte, dar are tendinţa să atragă atenţia.

În plus, Henry merge la Amsterdam să-l informeze pe Hugo şi să-l pregătească pentru vizita inspectorului Kancker care nu cunoştea secretul. Am mai auzit eu nişte lucruri despre Henry al tău: se spune că este atât de rece, încât poţi să răceşti gheaţă pe inima lui. Şi nu ştiu cât e de important, dar are legături politice foarte sus-puse. Crezi că povestea asta – ce-o fi ea – ar putea să aibă o legătură cu guvernul? Felul în care moartea Biancăi nu a fost

comentată în ziarele de scandal dă puţin de bănuit. Poate nişte presiuni discrete de sus. Îmi cam place ideea unui complot subteran la Westminster.

— Nu ştiu nimic de treaba cu guvernul, zise Charlie, dar azi am avut o intuiţie despre sindicatul bunicii şi Numele mici care dau faliment, în timp ce acelea mari rămân pe negru. Şi toate au de-a face cu nişte reasigurări antedatate. Se potrivea şi cu tâmpenia aia cu maşina de scris sau, cel puţin, aşa am crezut; dar maşina de scris nu e ca un computer, nu are memorie, aşa că nu văd cum ar putea deveni probă incriminatorie, indiferent ce scrii cu ea.

— Amprente? sugeră Caroline. Trebuie să se potrivească şi maşina de scris undeva. Dacă ar fi un roman poliţist, asta ar fi probabil cheia misterului.

— Aici e vorba de viaţa reală, spuse Charlie. Probabil n-are nicio importanţă. Doar un exemplu de meschinărie corporativă. Realitatea nu este niciodată la fel de ordonată ca ficţiunea, iar eu mi-am pierdut slujba…

Urmă o scurtă pauză, în care amândouă se întoarseră la cruda realitate, neîmpodobită de plasa de păianjen a conspiraţiei. Apoi:

— Scumpo, spuse Caroline cu voce schimbată, deodată lipsită de inflexiuni, tocmai mi-a venit o idee. Bianca ştia ceva; Bianca a murit. Pe tine te-au dat afară. Să presupunem… că ei cred că şi tu ştii ceva. Poate că nu sunt încă absolut siguri. Poate…

— Termină, replică Charlie. E ridicol.

— Crezi? Caroline era vizibil pe gânduri, renunţând la afectarea obişnuită. Ascultă: dă-i un telefon naşului tău. Spune-i să scrie la Fitzgerald Denton că-i dai în judecată pentru concediere nejustificată. Afişează toată inocenţa ultragiată.

— Dar nu sunt vinovată.

— Nu asta este problema. Şi tipul ăla cu care erai amică, Andrew Kendall, ai face mai bine să te ţii departe de el un timp.

— Dar el îmi e prieten, spuse Charlie indignată.

— Nu şi dacă e în joc slujba lui. Lucrează la Fitzgerald Denton. N-o să ia cina cu duşmanul.

— El nu e din ăia, insistă Charlie.

— Aşa sunt mai toţi, dacă le dai ocazia.

Charlie îl sună a doua zi de dimineaţă pe David Chater.

— Nu-ţi face griji, îi spuse el. Te susţin. Cred că toată povestea asta e o ruşine. Întâi, trebuie să le cerem să clarifice problema cu grava încălcare a disciplinei. Eşti sigură că nimic din ce-ai făcut n-ar fi putut fi interpretat greşit? În afaceri, linia care împarte ce este şi ce nu este acceptabil este foarte subţire. Sau poate altcineva te-a instigat să faci ceva şi te-a compromis fără ca tu să ştii?

— Mi-am stors creierii toată noaptea, spuse Charlie, dar n-am găsit nimic. Nimic rezonabil.

— Dar nerezonabil?

— Nu.

Nu-i plăcea să-l mintă, dar nici nu-i putea mărturisi adevăratele ei bănuieli. Ar fi crezut că se droghează.

— Bine, ţi-ai luat lucrurile de la birou?

— Nu încă.

Nu se putea gândi la o mişcare atât de definitivă, la ştergerea ultimelor urme ale prezenţei ei din biroul în care intrase cu mari speranţe şi ambiţie înfloritoare, în urmă cu opt luni.

— Fă-o. Sau, şi mai bine, roagă un prieten. E mai bine să eviţi confruntările neplăcute: lasă asta în seama mea. Îi voi scrie lui Hugo Wingate şi îi voi cere ca toată

corespondenţa relevantă să-mi fie trimisă la birou, ca şi indicarea precisă a motivelor pentru care te-au dat afară. Asta trebuie să-i dea ceva de gândit. Nu te duce la Fitzgerald Denton, nu lua legătura cu niciunul dintre foştii colegi. Dacă Hugo încearcă să comunice cu tine, trimite-l la mine. De-acum înainte mă ocup eu de asta. Şi nu te pierde cu firea. Se pare că acum familia Christie are probleme, dar ne descurcăm noi până la urmă.

— David, eşti un scump. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, zise Charlie.

— Să-ţi spun drept, s-ar putea să fie bine c-ai scăpat.

Mie Lloyd's mi s-a părut întotdeauna o baltă mică cu prea mulţi rechini. Nu vreau ca fina mea să fie sfâşiată de pofta lor. Ceea ce îmi aminteşte, în cazul de faţă, că ai putea să începi să-ţi notezi de pe acum câteva detalii. Orice incident îţi vine în minte, cu data, dacă ţi-o aminteşti. La un moment dat, va trebui să întocmim o declaraţie şi, cu cât e mai exactă, cu atât vă fi mai bine. Ai putea să începi de pe-acum. Ca să-ţi dea ceva pozitiv la care să lucrezi. O să ţin legătura cu tine. O să luăm în curând masa împreună, iubito, numai noi doi. Ai grijă.

După ce închise, Charlie trebui să se forţeze să-şi reprime o prostească pornire de a plânge. Fusese atât de amabil!

David schiţă scrisoarea pentru Fitzgerald Denton chiar în după-amiaza aceea, trimiţând un exemplar pe fax şi altul recomandat prin poştă. Referindu-se la Charlie ca la o clientă, îi înştiinţa că trebuiau să privească scrisoarea ca notificare a intenţiei ei de a face apel împotriva concedierii. Ceru un exemplar din Manualul angajatului, al cărui conţinut fusese indicat de către Hugo în justificarea acţiunii lui, şi arătă că, în conformitate cu secţiunea 53 din Legea pentru protecţia salariaţilor, deoarece fusese

concediată fără preaviz, clienta lui avea dreptul la o enunţare clară a motivelor care conduseseră la această concediere: termenul de „gravă indisciplină” trebuia clarificat corespunzător. Amplificând, el arătă că declaraţia de mai sus trebuia tratată ca o problemă de maximă urgenţă şi că va trebui dată în limita perioadei de paisprezece zile stipulată de lege.

După expedierea scrisorii, scrise una şi părinţilor lui

Charlie, în care le comunica data audierii în problema insolvabilităţii ca fiind stabilită la începutul lunii următoare. Necazurile nu vin unul câte unul, reflectă el, corectând o greşeală de dactilografi a secretarei, ci în batalioane. Nu putea spera decât că îi rămăseseră suficiente tunuri pentru a pregăti mai mult decât o ultimă rezistenţă.

Hugo, primind în aceeaşi zi scrisoarea pe fax, o studie cu vădită lipsă de entuziasm. Nu se aşteptase la o replică oficială atât de curând după plecarea lui Charlie, de fapt nu se aşteptase deloc. Se întinse după telefon şi formă numărul lui Henry Marriott.

Deşi atât David, cât şi Caroline o preveniseră să nu ia legătura cu nimeni de la Fitzgerald Denton, Charlie se simţi uşurată când o căută Andrew. Cu o seară înainte se dusese cu Caroline la o petrecere, dar la culcare încă se mai frământa fără niciun sens cu problema ei, reluând în minte zeci de incidente, încercând sute de calcule pentru a înţelege ceea ce nu era de înţeles. Şi ori de câte ori se oprea din gândit ajungea la adevărul neplăcut care-i stătea în faţă: îşi pierduse serviciul.

Serviciul pe care îl visase şi la care râvnise, ocazia pe care se repezise să o apuce cu amândouă mâinile, intrarea ei triumfală în turnurile de oţel de pe tărâmul poveştilor, dar, în mai puţin de o zi, totul fusese şters. În lungile

ceasuri ale acelei nopţi, se simţi de parcă ajunsese la capătul vieţii. Îşi aminti cu cât curaj înfruntau părinţii ei – era adevărat, mult mai târziu pe parcursul vieţii ruina financiară şi spera să reuşească să dea dovadă de acelaşi curaj în dezastrul ei cu mult mai mic, dar era prea devreme pentru ca asemenea comparaţii să o ajute să iasă din starea de disperare în care se afla. Eşecul era încă ceva nou pentru ea, îngrozitor de real, o boală fatală. În sfârşit veni şi somnul, urmat de o trezire sumbră. Durerea de cap, provocată de vinul roşu, pieri cu ajutorul cunoscutului remediu magic al tatălui ei, dar încrederea exprimată de David nu-i putu risipi deprimarea. Când auzi la telefon vocea lui Andrew, intră în contact cu lumea de care îi era dor. Nu toţi cei de la Fitzgerald Denton o respingeau. Se simţi puţin încurajată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. De ce n-ai venit? Eşti bolnavă?

— Nu chiar. M-au dat afară. Nu putem sta de vorbă acum. Poţi să treci diseară pe aici şi… pot să te rog să-mi aduci lucrurile de la birou?

Andrew sosi pe la şapte şi jumătate. Charlie descoperi că e ridicol de bucuroasă că îl vede. Figura lui frumoasă, atât de englezească, bărbierită şi cu tunsoare ordonată, îi apărea ca o carte deschisă în care fiecare trăsătură de caracter, fiecare sentiment pe care îl încerca, se putea citi cu uşurinţă. Puţină timiditate, puţină tărie de caracter, nimic din puterea şi misterul lui Henry sau oportunismul fără limite al lui Hugo, ci alte calităţi, mai blânde, calităţi pe care învăţase să le preţuiască mai mult sau aşa credea, amabilitate, loialitate, sinceritate.

— Cât mă bucur să te văd, spuse ea cu căldură autentică şi, observând că, venise cu mâna goală, întrebă: Ai adus şi lucrurile mele? Probabil lăsase totul în maşină.

Pot să te ajut să le aduci în casă?

— Iartă-mă, spuse el. Coloana a cincea a ajuns înaintea mea. Nu mai era nimic.

— Dar nu înţeleg.

— Am aşteptat până a mai plecat lumea acasă şi pe urmă m-am dus la biroul tău. Era gol, Nimic nicăieri. Pot să jur că au băgat şi aspiratorul prin sertare să cureţe şi scrumul de ţigară. De parcă n-ai fi existat niciodată acolo.

Charlie se cutremură fără să vrea.

— Ai întrebat pe cineva ce s-a întâmplat cu lucrurile mele?

— L-am întrebat pe tipul ăla, Lyle, şeful de birou. A spus că Hugo a ordonat să se elibereze biroul, să se trieze efectele personale şi să i se trimită toate aici. Probabil că o să le primeşti curând. Tot ce aparţinea companiei trebuia oprit. I s-a spus s-o facă imediat, ca primă prioritate. Charlie, ce naiba se întâmplă?

— Aş vrea şi ei să ştiu. Automat, umplu două pahare de vin şi îi oferi unul lui Andrew. Întâi moartea bunicii, pe urmă părinţii mei, cărora Lloyd's le cere să dea înapoi banii dăruiţi de ea, acum asta. Am impresia că totul se destramă. Oamenii în care am avut încredere, lucrurile de care eram sigură… Spre groaza ei, îşi dădu seama că începuseră să-i curgă lacrimile. Andrew încercă să o ia pe după umeri, iar ea îşi îngropă faţa în umărul lui, îngăduindu-şi luxul unor suspine adânci, răscolitoare. Când se trase înapoi, avea pleoapele umflate, nasul roşu şi pe sacoul lui Andrew se contura o pată umedă. Mormăi o scuză şi fugi în bucătărie, după nişte şerveţele cu care să mai şteargă ceva din mizerie. Spre surprinderea ei, Andrew o urmă.

Pentru Dumnezeu, nu te mai scuza! Vreau să spun, ai trecut prin atâtea, dacă vrei să plângi, atunci plângi. Ia-mă

ca pe un burete. Stau aici şi absorb lacrimi.

Charlie râse cam nesigur şi, deşi nu dădu alte semne de plâns, Andrew o luă din nou în braţe ca să fie sigur. Un sărut îi găsi obrazul, apoi altul se depuse pe buze, iar ea răspunse cu o înfrigurare care o surprinse, amintindu-i vag că undeva citise că un plâns bun e cel mai bun mijloc de a stârni libidoul.

— Nu trebuie să facem asta, murmură ea printre sărutări. Am fost prieteni atât de buni. Nu vreau să stricăm asta.

— Nu stricăm nimic, spuse Andrew. Îmbunătăţim.

— Nu. Charlie se desprinse hotărâtă din îmbrăţişarea lui. Nu e momentul potrivit, sunt prea supărată, prea dezechilibrată. Trebuie să mă liniştesc, să mă gândesc…

— Bine, spuse Andrew liniştit. Hai să stăm de vorbă.

Se aşezară în sufragerie şi îşi luară paharele. Vinul lui Charlie avea un gust mai sărat din cauza lacrimilor şi Andrew se oferi galant să facă schimb, pretinzând că îi place vinul cu sare.

— La bar, întotdeauna mănânc cartofii prăjiţi, declară el. Tu doar ai tăiat cartoful.

Inevitabil, conversaţia se întoarse la subiectul concedierii ei. Deşi nu atinseră speculaţiile ei mai extravagante, discutară totuşi despre sinuciderea Biancăi.

— Sunt zvonuri că ar fi fost gravidă, zise Andrew.

Prin progresie naturală, ajunseră şi la maşina de scris.

— Poate că a furat-o ea, ca să scrie biletul de adio, sugeră Andrew.

— De fapt, admise Charlie, puţin ruşinată, nu ea a furat-o, ci eu. Toată povestea asta e atât de idioată. Doar nu le trebuiau maşinile astea afurisite. Auzisem că vor fi aruncate. Şi, întâmplător, m-am întâlnit la o petrecere cu

un tip, un scriitor…

Lui Andrew îi plăcu povestea cu Amnt şi cu fosta lui prietenă. Fură amândoi de acord că maşina de scris trebuia dată, metaforic, la pierderi. Charlie prăji puţin caşcaval pe care îl mâncară în bucătărie, apoi Andrew o sărută de rămas-bun. Fu însă mai mult decât un sărut.

— O să aflu tot ce pot, îi promise el la plecare.

Dintr-odată, se simţi foarte singură.

Capitolul 17

După vreo două zile, Spooner îl încolţi pe Andrew la un gin dublu la Corney and Barrow's şi îi sugeră o convorbire între patru ochi. Andrew nu avea deloc dorinţa să stea de vorbă cu el, dar Spooner insista şi, perseverenţa fiind una dintre calităţile care îi asigura succesul profesional, până la urmă reuşi. Concedierea lui Charlie era acum bârfită de toţi de la Lloyd's şi Fitzgerald Denton, dar, deşi se emiseseră tot felul de teorii, nu se întrevedeau probe sigure. Spooner pretindea întotdeauna că e cu un pas înaintea tuturor celor din City. Poate că putea să-i spună ceva lui Andrew.

Găsiră o masă mai izolată şi Spooner îi spuse:

— Hugo m-a rugat să stau de vorbă cu tine, mai în particular, ca să zic aşa. Poate că nu e necesar. Eşti băiat inteligent, te descurci, ascensiunea ţi-e deschisă. Uşoară, ambiguitate nu fu înţeleasă de Andrew care se încruntă, sesizând mica ameninţare pe care o subînţelegea tonul lui Spooner. Câtă vreme nu te împiedici de treptele de jos, ca să cazi drept în nas. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu, zise Andrew sincer. Nu ştiu.

Imbecil, se gândi Spooner, licărirea de dispreţ citindu-i-se în privire.

— Ascultă, băiete – acum dispreţul era aproape afişat

înţeleg că erai prieten cu Charlie Christie. Poate că mai eşti şi acum, nu ştiu. Dar nu e o idee bună să rămâi în termeni prea apropiaţi cu o fostă angajată, a cărei plecare e cam dubioasă. S-ar putea pune la îndoială şi loialitatea ta. Limpede?

— Ca noroiul, răspunse Andrew. Charlie şi cu mine suntem prieteni şi vrem să rămânem prieteni. De ce nu?

— Şi nu vei discuta niciodată cu ea treburi de birou? Chiar dacă erai obişnuit să o faci? Fii serios. Probabil se foloseşte de tine ca să se ţină la curent cu activitatea noastră.

— Nici măcar nu ştie de ce a fost dată afară.

— Eşti la curent că a dat în judecată Fitzgerald Denton?

— N… nu… încrederea lui Andrew oscilă şi Spooner, simţindu-i slăbiciunea, se încordă ca pentru un salt. Asta nu mi-a spus.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Miercuri, recunoscu Andrew.

— Miercuri ne-au contactat avocaţii ei. Ne face proces… şi nu s-a ostenit să ţi-o spună. Pune-ţi mintea la contribuţie, Kendall. Te ia de fraier.

— Charlie nu e genul ăsta, insistă Andrew. Oricum, era foarte supărată.

— Ba punem pariu că da? Odată ce depistase fisura din siguranţa de sine a lui Andrew, Spooner continuă să lovească acolo. Dar despre ce aţi vorbit atunci? Pun la bătaie cincizeci de lire că şi-a dat drumul la lacrimi şi te-a rugat să nu o părăseşti. Eşti ultimul prieten pe care-l mai are pe lume şi apropo, n-ai putea să-i spui cam ce au de gând foştii patroni? Da? Nu te preface: se vede pe faţa ta. Sigur că am dreptate. În zilele noastre, orice puicuţă îşi închipuie că poate să se joace de-a Mata Hari. Lyle mi-a

spus că ai încercat să-i iei lucrurile. Ce i-ai mai promis să faci pentru ea?

— Nimic, spuse Andrew. Bill, pentru Dumnezeul. Da, am vorbit despre companie, dar nimic confidenţial. Din întâmplare, vorbeam tocmai despre moartea Biancăi şi despre întâmplarea aia stupidă cu dispariţia maşinii de scris. Mi-a spus…

— Ce ţi-a spus?

— Lasă, nu-i important. Acum a plecat şi…

— Ce ţi-a spus?

— Afurisitele alea de maşini erau, practic, rablagite, nimănui nu-i mai trebuiau. A luat una şi i-a dat-o unui scriitor cu care s-a întâlnit la o petrecere. Îi trebuia pentru unul dintre marile romane la care lucrează ăştia întruna şi când a început scandalul şi a încercat să o recupereze, a aflat că fosta lui prietenă i-o şterpelise şi i-o distrusese. Se pare că nu-i convenea ceva din marele roman. Oricum, biata Charlie era prea jenată să spună ceva. Nu a vrut să facă rău. A fost doar un impuls generos din partea ei.

Deci asta era, se gândi Spooner. Se dăduse de urma maşinii-fantomă. Şi probele distruse, frumos. Ar trebui să paseze informaţiile mai departe lui Hugo şi Henry Marriott, da instinctele lui de conspirator îi spuneau să mai aştepte să vadă dacă nu mai era şi altceva de profitat din această situaţie. Va trebui să se mai gândească.

— Cu alte cuvinte, îi zise lui Andrew, ea fură echipamente de birou şi tu o acoperi. Chiar că te-ai băgat în rahat, băiete. Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş grăbi să mai dau ochii cu Charlie Christie. Mai bine fii atent să nu-ţi pierzi serviciul, dacă mai poţi…

George Christie primi chiar în aceeaşi săptămână scrisoarea de la David Chater, prin care îi comunica data audierii. Nu-i spusese nimic soţiei, nu din laşitate – sau cel

puţin aşa se linştea singur ci ca să o ferească de griji încă puţin, de parcă, ferindu-şi privirea de cataclismul care se apropia, putea cumva să-l întârzie. Era zadarnic şi o ştia prea bine, dar se agăţa de această zădărnicie, pentru că era tot ce-i mai rămăsese.

La fel, Charlie nu reuşise să le spună nimic părinţilor despre ceea ce se petrecuse la Fitzgerald Denton. Îşi petrecuse zilele închisă în casă, prea umilită pentru a vorbi cu prietenii, dar având foarte mult timp să se gândească, să sufere, şi să răsucească totul pe toate părţile, încercând cu disperare să construiască o logică coerentă. Sinuciderea Biancăi, moartea bunicii, dezastrul financiar care-i ameninţa familia şi sfârşitul urât al sclipitoarei ei cariere. Când văzu că Andrew nu o mai caută, la început fu puţin surprinsă, dar mai târziu, amintindu-şi admonestarea lui Caroline, fu jignită, tulburată, furioasă, încercă să se convingă că poate are prea mult de lucru la birou sau că aşteaptă să afle ceva mai clar despre concedierea ei, dar în lunea următoare, renunţă. Un curier îi adusese ce mai rămăsese din conţinutul sertarelor ei. Puţine lucruri importante, dar, răscolind prin toate aceste mărunţişuri, fu cuprinsă de o senzaţie de finalitate, de parcă pierduse şi ultimul centimetru câştigat la Fitzgerald Denton. Se aruncă într-un marasm de deprimare din care Caroline, care telefonă în aceeaşi după-amiază, hotărî să o smulgă, invitându-se la masa de prânz, marţi, şi planificând un şir de petreceri, şi un regim de întâlniri la cină care să o înveselească. În taină, era foarte îngrijorată de starea prietenei ei. Rareori o văzuse pe Charlie abătută, cu atât mai puţin în pragul prăbuşirii.

În primul sfert de oră de la venire, reuşise deja să afle de la Charlie adevărul despre Andrew, mărturisire însoţită de câteva lacrimi de furie.

— Iartă-mă că sunt atât de slabă, spuse Charlie, privind cu ură şerveţelul udat de lacrimi. Nu eram îndrăgostită de el sau treburi de astea, dar aveam încredere în el. Este totul atât de groaznic! Crezi că intuieşti pe cineva, te încrezi în el şi el te trădează. Şi să nu-mi vii cu *„ţi-am spus eu”.*

— Crezi că aş face-o? protestă Caroline, jignită. Sunt eu genul care marchează puncte ieftine pe socoteala unui prieten aflat la ananghie?

Charlie reuşi un zâmbet viteaz şi aprobă cu entuziasm din cap.

Caroline reuşi să adopte o poză de superioritate orgolioasă şi reluă:

— Bine, deci ce i-ai spus lui Andrew?

— Nu mare lucru, de fapt. Am vorbit despre Bianca. Se pare că toţi de la birou ştiu acum că era gravidă – presupun că a vorbit cineva după anchetă apoi am pomenit despre maşina de scris; mă tem că i-am spus adevărul. Dar nu văd ce importanţă ar avea asta. La urma urmelor, maşina a fost distrusă.

— Mare scofală şi treaba asta, spuse Caroline. Din simplu noroc, dai peste o probă crucială, dar fosta prietenă a lui Amnt al tău vine şi ţi-o face aşchii.

— Tot nu-mi dau seama ce probe poţi obţine de la o maşină de scris, răspunse Charlie. Mai am panglica pe undeva. Amnt a spus că se terminase şi că a trebuit s-o înlocuiască. Mi-a dat-o, Dumnezeu ştie de ce şi cred că am păstrat-o, dar…

— Unde? O întrerupse Caroline cu nerăbdare. Ce ai făcut cu ea?

— Nu ştiu. Poate să fie oriunde, dar nu înţeleg.

— Caut-o. Mă gândesc eu pentru tine.

Caroline îşi luă fruntea în palme, pe faţă apărându-i o

expresie de maximă concentrare.

Charlie se uită la ea cu interes.

— Nu. Mai face aşa. O să-ţi vină rău.

— Ascultă. Ai spus că ar fi putut fi ceva important imprimat pe maşina aia. Contracte falsificate, documente antedatate, treburi de astea. Numai că maşina de scris nu are memorie, aşa că nu poate fi folosită, ca să poţi citi despre ce e vorba. Dar Charlie, are memorie.

Nu-ţi dai seama? E totul pe panglică. Din câte a spus Amnt, e tipul care nu poate fi folosit decât o dată; arată ca o casetă obişnuită, nu? Deci toate literele scrise au rămas imprimate acolo cât se poate de clar. Scumpo, găseşte panglica şi am rezolvat misterul! Doamne, sunt un geniu! La o parte Poirot, talentele mele se irosesc la protocol!

— Teoria e fantastică! spuse Charlie, mai prudentă. Dar pur şi simplu nu sunt sigură. Oricum, de unde ştii tu atâtea despre maşinile de scris?

— Îmi luam notiţe pe maşină când eram într-a şasea, fiindcă nu-mi puteam descifra scrisul, explică Caroline. Ceea ce demonstrează că orice experienţă e bună la ceva. Unde naiba ai pus panglica aia?

După o jumătate de oră de căutări zadarnice, făcură o pauză. Caroaâne adusese nişte somon afumat şi Charlie făcu o salată. Se aşezară pe canapea să se trateze. Caroline, prea departe de măsuţă, îşi puse paharul pe un vraf de casete video.

— Ce e asta? întrebă ea. Nu arată ca o bandă obişnuită: e prea mică. Charlie…

— Asta el ţipă Charlie. Sigur. Ştiam eu că am pus-o undeva la vedere. Este o casetă, deci am pus-o cu celelalte casete.

— Foarte logic, dragă. Caroline dădu farfuria la o parte, umblă la rolă şi desfăşură o bucată de bandă,

ridicând-o în lumină. Vezi, când litera vine în contact cu panglica, cerneala se ia şi rămâne un contur transparent. Unele sunt mai şterse, dar probabil se citesc toate. Am dreptate, ţi spun eu; ştiu că am dreptate.

După ce dăm la o parte capodopera lui Amnt, tot ce e înainte devine material incriminant. Nu-i de mirare că au înnebunit cu toţii când a dispărut. Probabil că Bianca bătuse la maşină: ea ar fi înţeles importanţa unei panglici lipsă. Poate că ea le-a şi atras atenţia. Poate că ei au crezut că ea a luat-o, ca să-i şantajeze. De asta poate…

— A murit, completă Charlie. Totul se întoarce la Bianca, nu-i aşa? Şi la mine. Eu am luat maşina, l-am spus lui Henry ce a zis ea la petrecere, în toaletă. Eu i-am făcut-o cu amândouă. Dacă e adevărat, şi nu un coşmar pe care ni l-am creat împreună, atunci e vina mea. Din vina mea a murit. Hngrozită, descoperi că lacrimile, devenite prea frecvente în ultima vreme, i se adunaseră iar în ochi.

— Încetează cu prostiile, spuse Caroline, îmbărbătând-o. Nu ştii asta, dragă. Dacă a bătut la maşină contractele false şi le-a făcut greutăţi – poate doar ţi-a dat această impresie s-ar fi descotorosit oricum de ea. Oricine ar fi ei.

— Aş vrea să fiu sigură de asta.

— Şi cine sunt ei, oricum? Hugo, Spooner cel slugarnic, Henry ca o eminenţă cenuşie, dar deduc şi alte figuri în fundal, cei care trag sforile, mânuitorii puterii… Charlie, Bianca e moartă, nu mai poţi face nimic pentru ea, dar trebuie să începi să-ţi porţi ţie de grijă. Nu face faţa asta. Vorbesc serios. Dacă Andrew a trăncănit, acum probabil că ştiu că tu ai luat maşina de scris. Mai curând sau mai târziu cineva se poate decide să verifice gradul ei de dezintegrare. Scumpo, s-ar putea să ai necazuri mari…

— Bianca a murit, părinţii mei sunt pe cale să dea

faliment, iar eu am fost concediată, replică Charlie, iar acum tu îmi spui că s-ar putea să am probleme. Cuvintele-i erau cam îndrăzneţe, dar nu era nici urmă de amuzament în tonul vocii ei. Ei bine, nu pot să fug şi să mă ascund, nu-i aşa, şi sper că toate acestea nu sunt decât un coşmar. Ce facem cu panglica aia? Nu prea mă încântă să o descurc singură, centimetru cu centimetru, şi să încerc să descifrez literele. Ar putea dura ani întregi.

— Nicio problemă, spuse Caroline. Tot ce ne trebuie este o cutie mare luminată şi un fotograf credincios cu un aparat special. Dă-mi panglica. Ştiu cum să dau de amândouă. Am pe cineva…

— Mereu ai tu pe cineva, zâmbi cam palid Charlie. Cât crezi că va dura?

— N-am idee. Depinde când are timp. Mănâncă somonul ăla, e de la Harrods.

— Credeam că e din Scoţia?

— Numai după obârşie. Caroline, dând exemplul, îşi luă farfuria şi furculiţa. Între timp, scumpo, trebuie să fii atentă. Ai nevoie de un bodyguard.

— Ce grozav ar fi. Zâmbetul lui Charlie se topi de o căldură adevărată. Cunoşti vreun gogoman dispus să facă asta?

Deducţiile lui Caroline, chiar dacă melodramatice şi potenţial alarmante, se dovediră cel puţin un stimul. După trei zile ea fu însă trimisă cu treburi la New York şi

Charlie rămase singură, refuzând invitaţiile, parcurgând coloanele de oferte de serviciu din Times, Telegraph şi Financial Times, aşteptând în zadar veşti de la David Chater şi făcându-şi griji din pricina necazurilor părinţilor ei. Un timp nu le dădu telefon, amânând până în momentul când va avea tăria să ia în glumă calamitatea personală, nedorind să le spună minciuni politicoase

despre mersul carierei ei.

Într-o seară, reveni dintr-o mică expediţie la supermarket şi găsi un mesaj de la taică-său pe robot. Se întrebă dacă să-i sune, dar tocmai închiriase o casetă video şi avea impresia că va reuşi mai bine să se descurce cu problemele dificile a doua zi. Se pregăti să pună caseta, cu un sentiment de vinovăţie, ferindu-se de vecinătatea telefonului.

După o noapte proastă – dintr-un şir de astfel de nopţi – se trezi devreme, îşi făcu griji fără motiv şi în cele din urmă se hotărî să dea telefonul.

Îi răspunse mama, care îşi pierdu controlul de îndată ce-i auzi vocea. Îi spuse lui Charlie că a găsit scrisoarea lui David când a căutat în biroul tatii factura de la gaze, care era sigură că fusese calculată greşit, iar scrisoarea spunea că audierea e peste doar o săptămână şi tata nici nu-i spusese, şi s-au certat groaznic – chiar groaznic –, şi George plecase de acasă. Un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. Se pare că pur şi simplu a rătăcit pe străzi ore întregi şi apoi, descoperind că plecase fără cheia de acasă, se dusese să doarmă în garaj, pe bancheta din faţă a maşinii. Îl găsise de dimineaţă, aplecat peste volan. Un minut îl crezuse mort.

Oricum, hotărâseră că trebuie să stea serios de vorbă, să privească răul în faţă şi să facă ceea ce tata numea *„planuri de contingenţă”*. Ar putea Charlie să-şi ia liber vreo două zile şi să vină şi ea? Abătută, Charlie spuse că da, va veni imediat.

La Chichester, ea le dădu vestea concedierii ei de îndată ce se putu, ca să scape de grijă, dar nu pomeni despre suspiciunile sumbre, pe care nu le discutase decât cu Caroline, sau despre posibilitatea îndepărtată ca insolvabilitatea bunicii să aibă vreo legătură cu acestea.

Mama o îmbrăţişă şi tatăl făcu o figură rigidă, încordându-se de furie şi de frustrare reţinute…

— De ce tocmai acum, protestă mama ei. Totul e atât de groaznic, iar acum şi treaba asta. Am impresia că soarta s-a întors împotriva familiei noastre. Dar o să ne descurcăm noi cumva, nu? Cel puţin ne avem unii pe ceilalţi. Dădu glas acestor sentimente parcă fără să-şi dea seama de banalitatea lor, iar din gura ei sunau chiar originale şi din inimă.

— Dacă o să trebuiască să vindem casă, zise Charlie, revenind la aspectele practice, unde o să vă duceţi? Sunteţi bineveniţi la mine în al doilea dormitor, nu se pune problema, dar nu pot lua şi mobila, şi cred că e destul de scump să o ţinem depozitată.

— N-are rost să facem cheltuieli inutile, spuse tatăl. Şi nu vrem nici să te încurcăm pe tine. Nu, nu mai dis: cutăm: ne-am hotărât. O să găsim de închiriat ceva mic, o cabană sau aşa ceva, poate undeva la ţară. Va trebui să facem unele economii, dar ne vom descurca destul de bine, o să vezi. Important în viaţă e să fii flexibil. Am învăţat asta la marină. Mergi mai departe şi pe furtună, şi aştepţi să se schimbe vântul.

— În mod cert, vântul ne este nefavorabil acum, spuse Charlie.

— Dar va fi, răspunse tata. Va fi.

După ce se întoarse la Londra, o sună David Chater.

— Mă bucur atât de mult că m-ai sunat, spuse Charlie. Am înnebunit întrebându-mă ce se întâmplă…

— Nu mare lucru, zise David, cu un glas inexplicabil de jenat. Tot n-am primit nimic oficial de la Fitzgerald Denton. Uite, Charlie, îmi pare nespus de Rău – nici nu pot să-ţi spun cât de rău –, dar va trebui să renunţ la cazul ăsta. Am o groază de lucruri pe cap acum şi, mă rog, aici e

nevoie de mult mai multă atenţie, decât mi-aş putea permite să-i acord. Când ai luat la început legătura cu mine m-am cam grăbit să te ajut fără să mă gândesc

— Ştii cât ţin la tine şi voiam să te ajut –, dar mă tem că m-am cam ambalat. Treaba e că afacerile sunt afaceri şi am deja prea multe angajamente. O să-ţi trimit copii după scrisorile pe care le-am scris în numele tău şi tot ce voi primi de la Fitzgerald Denton, apoi poţi să le trimiţi altcuiva. Cred că aşa e mai bine pentru toată lumea. Charlie? Mai eşti acolo?

— Da.

— Sper că îmi înţelegi situaţia. E o problemă foarte delicată şi eu pur şi simplu nu am timp.

— Înţeleg. Nu înţelegea. Ştia şi el că nu înţelege şi poate era totuna. Pentru părinţii mei o să ai timp, crezi? Pentru că dacă nu, poate ai face bine să le aduci la cunoştiţă imediat.

Apăsă butonul pentru a închide, dezgustată să descopere că tremură şi e în pragul lacrimilor, deşi nu ştia dacă de furie sau de dezamăgire. Apoi, fără să-şi acorde un interval în care să se calmeze, formă numărul tatălui ei.

David Chater închise mai încet, o grimasă de durere neobişnuită încreţindu-i faţa plăcută. O înşelase pe fina lui, pe care o iubea foarte mult, şi făcând asta ştia că se înşelase pe sine, trădând crezul nelămurit de afecţiune şi principii la care majoritatea oamenilor încearcă să adere într-un fel sau altul, printre tentaţiile şi capcanele unei lumi nesigure. Există momente în viaţa fiecăruia de care îţi e prea ruşine să-ţi aminteşti, momente de umilinţă şi laşitate, de autoînfrângere, pe care mintea trebuie să le şteargă pentru a da răgaz sufletului. Dar David ştia că va uita cu greu acea zi. Existenţa lui se desfăşura de obicei liniştit, fără tulburări. Nu era obişnuit cu nefericirea.

Cutele de pe frunte erau noi şi vizibile; ochii i se strânseseră.

— Gata, spuse el. Evident, Charlie n-a înţeles. Nu va înţelege niciodată.

Henry Marriott dădu scurt din cap.

— E neplăcut, spuse el. E neplăcut pentru amândoi, dar e necesar. E tânără: vede totul în alb şi negru. Noi trăim într-o lume mai cenuşie. O să înveţe.

— Nu vreau ca ea să înveţe asemenea lecţii, spuse David. O iubesc aşa cum este: cinstită, deschisă, impulsivă, crezându-se sofisticată, când de fapt e atât de inocentă. Credeam că şi ţie ţi place aşa.

— Nu am venit aici să discut despre asta. Vocea lui Henry era dură. Avea amintiri proprii de şters. Sinceritatea e doar un eufemism pentru indiscreţie, inocenţa pentru ignoranţă şi, personal, nu am acţionat niciodată din impuls, fără să regret mai târziu. Nu are niciun rost să ne învinovăţim: ce e făcut, e bun făcut. Cu cât se rezolvă mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea.

— „Dacă se face când se face, e bine să se facă repede”, cită David absent.

— Macbeth, zise Henry, ridicând din sprâncene. Ambiţie boltită… Se referă cumva la mine?

— Nu tocmai. Îmi aduci aminte mai curând de tipul ăla din Măsură pentru Măsură, tipul care zice *„chiar sângele lui e fiertură de zăpadă”*. Din câte îmi amintesc, continuă cu blândeţe, *„fata în cauză îl respinse: aici era rădăcina răului. Dar el oricum plănuia s-o păcălească”.*

— Măsură pentru Măsură e o comedie, remarcă sec Henry, prin urmare improbabilă. Dacă aş fi în locul tău, aş vorbi. În particular cu Charlie cât de curând. Spre binele ei. Aş convinge-o că avantajele ce ar decurge din renunţarea la pretenţii ar compensa cu vârf şi îndesat

orice îşi închipuie ea că va obţine din litigiu.

— Ce avantaje?

— Spune-i doar. Henry se îndreptase spre fereastră şi se uită afară. Jos, pe stradă, doi cerşetori, palizi din cauza mâncării proaste, zdrenţăroşi din cauză că dormeau în stradă, întindeau mâna după mărunţiş, salutând prieteneşte şi pe cei care dădeau şi pe ceilalţi. Nu încercă să se pună în locul lor: nu îi stătea în caracter. Simţi doar că este deplorabil că ei stăteau acolo. Societatea îi dezmoştenise şi el era un instrument al acelei societăţi, dar nu vedea niciun mod de a le ameliora situaţia. Într-o lume mai puţin reglementată, cerşetorii s-ar fi putut comporta nepoliticos. Suntem de mult timp prieteni. Nu vreau să ajung să-ţi forţez mâna.

— Ai făcut-o deja, răspunse David, trist. Ştia, ştiau amândoi, că Henry e un om influent pentru a fi refuzat sau ofensat.

Pe faţa lui Marriot trecu o umbră de enervare.

— Nu o lua aşa. Îţi datorez un serviciu şi tu, ei bine, tu o scoţi pe fina ta dintr-o situaţie care ar putea deveni foarte urâtă. Descurajează-i încercările de a-şi băga nasul unde nu-i fierbe oala. Este mai bine pentru amândoi. Charlie, sunt sigur, va fi mult mai fericită, dacă pe viitor va sta departe de City şi de Lloyd's.

— O să mă străduiesc, spuse David oftând, deşi opiniile pot fi diferite în privinţa urmărilor.

După plecarea vizitatorului stătu o vreme ca împietrit, neluând în seamă sunetul telefonului. Se simţea meschin, compromis, dar supravieţuirea profesională era un preţ prea mare pentru păstrarea integrităţii. Fiecare om are un preţ, după cum îi spusese chiar el lui Charlie. Nu-şi putea imagina viaţa în afara pereţilor acestui birou, lipsit de luxul obişnuit, poate chiar de necesităţi, ajuns la o

coadă la ajutor de şomaj sau ca băiatul fără casă, căruia îi dăduse de dimineaţă o hârtie de cinci lire. Totuşi, invidia conştiinţa acelui băiat, închipuindu-şi, în izolarea turnului lui de fildeş, că numai bogaţii au motiv să se simtă vinovaţi.

Curând după aceea, secretara intră să vadă dacă nu i se întâmplase ceva şefului ei. El se scuză că o deranjează şi consimţi să ridice receptorul.

— E domnul Christie, îi spuse telefonista. Pare destul de supărat.

Normal.

— Fă-mi legătura.

— Pot să-i spun că sunteţi la tribunal, domnule.

— Nu, dă-mi. Legătura.

Urmă o pauză, apoi auzi vocea prietenului lui. Furia îi răpise lui George Christie fluenţa din civilie şi cuvintele îi ieşeau în rafale scurte, ca ordinele răstite ale unui sergent la instrucţie.

— David, ce e omule? M-a sunat Charlie, un car de lacrimi, zice că eşti prea ocupat, prea ocupat să o ajuţi, propria fină, ce dracu' mai e şi asta? Cum îndrăzneşti să ne laşi baltă, ce naiba, care e treaba?

Cu reţineri, David reuşi ceea ce spera să sune a ton împăciuitor, oferind aceleaşi scuze pe care i le prezentase lui Charlie, brodând pe tema faptului că litigiul i-ar lua prea mult timp, ar pierde mult, poate fără niciun rost.

— Situaţia e că, atunci când cazul ajunge în instanţă, se pune problema cuvântului lui Charlie faţă de cel al lui Hugo Wingate şi al celorlalţi, iar ea va trebui să vină cu dovezi. Asta poate prezenta riscuri.

— Ce tot spui David? Crezi că ea a născocit toate astea?

— Nu, bineînţeles că nu. Cred doar, uite, ei o să dea

tot felul de declaraţii, orice, numai ca s-o discrediteze. Acum ai destule pe cap. Ar face mai bine să se lase păgubaşă.

— Tâmpenii! Cuvântul explodă prin telefon. David avu impresia că îi tremură receptorul în mână. N-ai curaj: asta e, nu-i aşa? N-ai curaj. Eşti prea laş să te iei de ştabii de la Fitzgerald Denton. Eşti unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei şi nici nu eşti în stare să-ţi acoperi propria fină. A fost tratată al naibii de rău şi o ştii foarte bine. Ia să te aduni şi fă un proces pentru ea, dă-i în gât pe nemernici. Dacă tu nu vrei, o s-o fac eu, cu sau fără lege.

David făcu tot ce putu pentru a-l calma pe George Christie, promiţându-i că se va mai gândi şi aduse conversaţia la un final nesatisfăcător. Dar minţea. În Chichester, interlocutorul lui era măcinat de sentimente pe care nu şi le putea reprima, intensificându-i furia. La Londra, David îşi cultiva amărăciunea care îl coroda, ca pe ceva preţios, ştiind că avea să pălească destul de curând.

Mult aşteptata declaraţie a companiei Fitzgerald Denton cu privire la *„grava indisciplină”* a lui Charlie sosi a doua zi. O acuza că reprezentase greşit informaţiile unui agent de asigurări dintr-un sindicat maritim, care, aflã David mai târziu, era, din întâmplare, un vechi coleg de şcoală de-al lui Henry Marriott. Era anexată declaraţia martorului principal şi scrisoarea de prezentare cita destul de detaliat secţiunea relevantă din Manualul angajatului. Era clar că mâna care caligrafiase acuzarea ţinuse seama de toate unghiurile şi fusese atentă la toate detaliile. Pentru a respinge acuzaţiile, Charlie ar fi avut nevoie de ajutor din tabăra inamicului, sprijin improbabil de obţinut.

David era sigur că declaraţia este o înşiruire de minciuni. La fel de bine ştia că, cu toată bunăvoinţa posibilă, lupta împotriva curentului. Chiar dacă ar fi fost să

adopte o poziţie de moralitate, să renunţe la decizia luată, să-l sfideze pe Marriott şi să-şi rişte cariera şi stilul de viaţă, totul ar fi fost mai mult decât zadarnic. Adevăratul cruciat nu calculează riscurile, dar David Chater nu avea deloc gustul aventurii. El avea un spirit temperat, care înfloreşte într-un climat moderat. Îşi luă angajamentul faţă de sine să facă tot posibilul pentru a evita o calamitate financiară pentru familia Christie, dar nu se va aventura în apele mai agitate. Nici el şi nici vreun alt avocat nu o puteau ajuta pe Charlie; de asta era convins. Cu toate acestea, conştiinţa încă îl mai trăgea de mânecă, oricât încerca să nu o bage în seamă.

Capitolul 18

Procesul de faliment se judecă în Cameră, prezidat de judecătorul districtual. Charlie se aşteptase ca judecătorul şi avocaţii să fie îmbrăcaţi în robă şi cu peruci, şi avu un vag sentiment de uşurare când îi văzu în costumele de stradă. Părţile stăteau una în faţa alteia, despărţite de o masă mare, iar judecătorul se aşezase în capul mesei. Avea o frunte înaltă şi boltită, bărbia lăsată şi o expresie sobră. Din când în când, îşi manifesta o oarecare simpatie faţă de familia Christie, dar legea e lege, susţinea el. În speranţa de a obţine profituri uriaşe, defuncta, Alice Hilda Christie, îşi luase anumite angajamente pe care poate nu le înţelesese bine, dar care, cu toate acestea, erau obligatorii, iar instanţa nu avea altă alternativă decât să recunoască acest fapt. Profituri uriaşe, se gândi Charlie. O face pe bunica să pară speculant în devenire sau cine ştie ce aventurier la bursă. Pe de o parte, era oripilată, pe de alta, poate din cauza nervilor, simţea o dorinţă imperioasă de a râde.

David Chater pledă necunoaşterea de către George

Christie a situaţiei mamei sale şi repetă că aceasta nu intenţionase să-şi pună activele la adăpost de creditori, şi asta din simplul motiv că nu ştia în ce măsură se angajase. Nu se pomeni nimic despre serviciul în slujba Reginei şi a patriei efectuat de domnul Christie la marină, nici de medalia de vitejie obţinută în bătălia de la Goose Green în războiul Malvinelor. Aceste informaţii, explicase mai devreme David, nu ar fi fost considerate relevante.

— Legea, încheiase el, nu e întotdeauna dreaptă sau justă, e doar lege. Legea nu e mai bună decât societatea care a creat-o; arderea vrăjitoarelor a fost şi ea într-un cod de legi.

De parcă tatăl lui Charlie ar fi trebuit să se simtă recunoscător că nu e trimis la eşafod, dar gândul nu reuşi să-i dea curaj. Rolul lui în proces părea să fie complet pasiv. Simţea că pierde bătălia fără a i se îngădui măcar să lupte. Familia Christie stătea în tăcere, public mut la o sentinţă ce avea să dezrădăcineze însăşi temeliile lumii în care trăiau. Întreaga procedură nu dură mai mult de treizeci de minute.

Judecătorul, abandonând importanţa şi abordând o mină de îngâmfat regret, decretă că tranzacţia dintre George Christie şi defuncta lui mamă trebuie inversată şi banii plătiţi reprezentanţilor firmei Lloyd's. Singurul bun al domnului Christie era proprietatea deplină asupra casei. Se ordonă deci ca proprietatea în chestiune să se vândă cât mai curând posibil. Dacă este nevoie, printr-o licitaţie.

Charlie simţi cum îngheaţă. Deşi fuseseră pregătiţi pentru situaţia cea mai rea, nici ea şi nici tatăl ei nu renunţaseră la convingerea secretă că aceasta nu se va întâmpla, că va interveni ceva, dezastru va fi evitat, sistemul, care se presupunea că funcţionează în folosul justiţiei, va înţelege că George Christie este o victimă a

sorţii şi că mama lui, deşi greşise, o făcuse din disperare şi nu din necinste. Dar această soluţie convenabilă nu apăruse: sistemul, ca toate sistemele, nu voia să ştie de bine sau rău în afaceri, mergând înainte cu indiferenţă, cum fusese programat. Iar în partea cealaltă a mesei era avocatul pentru Lloyd's, care emitea pretenţii sortite să schimbe cursul vieţii cu accente clinice, impecabil ca şi maşinăria din care el era doar o rotiţă.

Charlie se simţi teribil de vinovată că lucrase cândva la instituţia aceea, că fusese şi ea o rotiţă într-o maşinărie şi, deşi nimic din toate acestea nu era din vina ei, ştia că acceptase acest proces care acum îi distrugea părinţii. Atracţia fostului serviciu păli în lumina realităţii crude. Totul are un preţ şi trebuie să-l plăteşti, excursiile în străinătate, viaţa mondenă, caviarul, şampania, şi părinţii ei îl plăteau. O furie surdă încolţi sub senzaţia de frig, dar n-o făcu să se simtă mai bine. Chipul lui George Christie era împietrit de înfrângere, muşchii fălcilor i se încordau, căutând pe cineva cu care să se certe, pe care să dea vina, pe care să-l urască. Ieşiră încet din încăpere, Charlie susţinându-şi mama care se agăţa de ea ca un refugiat. Din lipsa unei alte ţinte, tatăl său se legă de David Chater.

— Deci asta e, da? Asta e toată treaba? Nu pot să-mi imaginez cum poţi avea tupeul să ceri onorarii atât de exorbitante pentru un rol secundar într-o farsă.

— Îmi pare rău. Am făcut tot ce am putut…

— Nu zău? Poate dacă ai fi spus lucrurile cu ceva mai multă convingere, l-ai fi convins pe judecător să dea un verdict mai echitabil şi mai cu milă.

David se abţinu să comenteze că mila nu face parte din recuzita judecătorilor.

— E clar că nu ai curajul să te lupţi în instanţă, aşa cum n-ai avut suflet să-ţi susţii fina când avea nevoie de

tine. Nu pot să spun decât că mă bucur, după atâţia ani, să aflu cât ţii tu de mult la prietenia noastră. Să-mi trimiţi factura. Şi nu te teme: orice s-ar întâmpla, o să-ţi plătesc. Se îndepărtă cu paşi mari, evident, satisfăcut întrucâtva de o asemenea ieşire. David încercă să vorbească cu Susan Christie, să-i ofere condoleanţe, dar Charlie murmură *„Nu acum”* şi ieşiră amândouă după tatăl ei. David Chater rămase singur cu incapacitatea lui.

Charlie îşi invită părinţii la masă şi după câteva pahare de tărie, pofta începu să le revină. Discutară avantajele de a închiria sau de a cumpăra o casă, plătind în rate. Atitudinea tatălui lui Charlie era, în aparenţă, vitează, dar, în ascuns, ea simţea o fatală pierdere a încrederii. Mama ei, aparent mai zguduită, îşi reveni cu oarecare greutate şi privi perspectiva mutării cu un oarecare simţ practic.

— Am putea merge în vest, spuse ea. Poate în Devon sau Dorset. O căsuţă pe coastă. Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc undeva cu vedere la mare.

— Întâi, trebuie să vindem casă, spuse decis soţul ei. Ar fi bine să chemăm agentul imobiliar cât mai curând. Nu-mi convine ideea cu licitaţia, dar se pare că nu prea avem de ales. Se pare că nu prea mai avem de ales în nicio privinţă acum.

— Tată, nu te grăbi, spuse Charlie. Nu trebuie încă să declanşăm licitaţia. Trebuie să ne acorde un termen. Licitaţia, după cum bine ştii, înseamnă vânzarea casei la o sumă mult mai mică decât valoarea.

— N-are rost să o mai lungim, stărui tatăl ei, cu o expresie încăpăţânată în colţurile gurii.

— Tată…

În cele din urmă, ea îl convinse să adopte o atitudine mai rezonabilă. Nerăbdător să treacă mai repede peste

partea cea mai rea, el era în stare să se precipite, sărind peste obstacole care poate nu ar fi fost deloc cazul să fie abordate. Conveni în cele din urmă să scoată casa la vânzare la un preţ destul de scăzut şi să se roage să se vândă repede. Urma să ia legătura în zilele următoare cu mai multe agenţii şi, la sugestia lui Charlie, să dea personal un anunţ în ziarul local, eventual şi în unul naţional. Era o reşedinţă dezirabilă, în jargonul de specialitate. Charlie spera din tot sufletul să apară cumpărătorul ideal, aşa cum se întâmplase când bunica vânduse Ballards. Preţurile scădeau mereu şi încă nu se întrevedea schimbarea acestei tendinţe. Târziu se despărţi de părinţii ei, după ce făcuse eforturi de a afişa o atitudine pozitivă, şi se întoarse la Londra într-o dispoziţie deprimantă. Nu o aştepta nicio ofertă spectaculoasă în prag, iar Caroline era încă în State. Nu avea chef de tovărăşia prietenilor care încă mai aveau o carieră şi nicio grijă în afară de alegerea vacanţei la Saint Tropez sau la Portofino. Avea nevoie, îşi dădu seama, de un ratat vesel cu care să se îmbete. Îl sună pe Amnt, dar nu era acasă.

În următoarele două săptămâni petrecu mult timp la Chichester, ajutându-şi mama să împacheteze sticlăria şi vesela în lăzi de lemn. „Ar fi bine să începem de pe acum. O să dureze o veşnicie”, spusese ea. La rândul ei, se simţea întărită de afecţiunea lor fără critică, de grija lor faţă de ea, care părea că e mai puternică decât celelalte probleme. La necaz, la vreme de cumpănă şi încercări, numai pe familie te poţi baza, învăţă Charlie, numai aceasta te iubeşte şi are încredere întine; necondiţionat şi fără rezerve. După ce mai vorbise cu David, îşi dăduse seama că nu are mari şanse la tribunalul Industrial. El mai insinuase şi că Lloyd’s nu va ezita să înceapă o campanie de compromitere împotriva ei, pentru a-i zădărnici

scopurile. Gândul la ziarele de scandal, pe care părinţii ei le vor găsi în prag, fie acuzând-o, fie înfăţişând-o ca victimă şi scoţând efecte din necazurile lor, o făceau să dea înapoi. Aveau ei destule probleme, decise ea, şi fără toată povestea asta. Instinctul îi spunea să lupte, dar văzând resemnarea obosită din ochii mamei ei şi flexibilitatea afişată de taică-său, când îl vedea încercând să dea la o parte trecutul, ştia că nu-i poate târî într-o situaţie ce se putea transforma în ultimă rezistenţă. Faptul că ei ar fi susţinut-o, indiferent de drumul pe care apuca, o determina să nu facă nimic prin care să le înrăutăţească situaţia. Caroline îi putea găsi un alt avocat, dacă ar fi vrut asta, dar încrederea o părăsea tot mai mult. Niciodată nu mai simţise dorinţa de a se sinucide, nici măcar în ziua când fusese dată afară, dar acum, când împărţea bunurile familiei în „lucruri de păstrat" şi „lucruri de vânzare", se gândea că înţelege disperarea care face ca uitarea să pară o dulce uşurare.

Hugo şi Emily Wingate erau pe punctul de a pleca în vacanţa anuală. În mod normal, în migraţia de vară erau însoţiţi de odrasle. Această vacanţă a lor era făcută să coincidă cu vacanţele şcolare şi implica vile în Grecia, Italia sau sudul Franţei, călătorii haotice cu avionul. Anul acesta însă mama lui Emily fusese rugată să aibă grijă de copii şi de câini, asistată de o soră calificată, de fata în casă şi de propria bucătăreasă şi menajeră pe care o aducea cu ea.

Poate dintr-un subit acces de vinovăţie, poate pentru că se săturase de aventuri extraconjugale, Hugo se străduia să creeze ambienţa unei a doua luni de miere, printr-o croazieră de lux de trei săptămâni în Antigua în care intra totul, de la vreme frumoasă garantată până la bucătăria gourmet. Emily, căreia prima lună de miere nu-i

plăcuse cine ştie ce, îşi păstra temerile pentru ea. Hugo alesese tropicele, pentru că, după el, ele erau summumul hedonismului romantic, dar Emily ar fi preferat peisajul alpin, plimbările înviorătoare, călăria, mâncărurile simple de la restaurantele familiale; plaja şi înotul în mare nu erau stilul ei. Se plictisea pe plajă şi, deşi era o bună înotătoare, nu se simţea bine în mare de când o înţepase o meduză, în Cornwall, când era mică. Cu toate acestea, aprecia eforturile soţului ei şi răspundea adecvat, aprovizionându-se cu ultimele noutăţi de la Dick Francis, Joanna Trollope şi Jilly Cooper, ca să-şi umple timpul. Dacă îi ghicise motivele, nu se simţea prea jignită. Era doar o rană superficială, doar o zgârietură, trecuse de mult vremea când el îi mai putea face rău. Nu-şi dădea seama că durerea era prea adâncă pentru a fi simţită cu adevărat sau, în mod conştient, o durere permanentă care devenise în asemenea măsură parte din viaţa ei, încât uitase cum este fără ea. Preocupată să-şi păstreze căsnicia zdrenţuită, nu mai cunoştea decât neliniştea de suprafaţă.

Hugo îi povestise despre sinuciderea Biancăi şi despre ieşirea rapidă a lui Charlie de la firmă, dar ea mai avea şi alte surse de informare, mai ales un prieten al defunctului său tată care, ca şi ea, era acţionar principal la Fitzgerald Denton şi care avea contacte şi la Lloyd’s. De dragul tatălui ei, acesta ţinea legătura cu ea şi, fără ştirea lui Hugo, îi comunica zvonurile pe care le auzea şi care credea că ar fi putut-o interesa. Astfel îi povestise cu rezerve că Bianca fusese însărcinată, ca şi sugestia neoficială că Charlie ar fi avut intenţia să-i dea în judecată. Mulţumesc lui Dumnezeu, reflectă Emily fără umor, că bărbaţilor le plac bârfele mai mult decât femeilor. Cel puţin ştia cum stă. Nu dădu importanţă problemei Biancăi. Bietul Hugo avea probabil remuşcări, dar va trece peste

asta, poate că va avea şi mai multă grijă data viitoare, ceea ce n-ar strica deloc. Charlie Christie însă putea în continuare să ridice probleme. În afara companiei, nu ar fi avut niciun motiv pe viitor să menţină discreţia asupra nici unui lucru care s-ar fi putut întâmpla sau nu între ea şi Hugo. Îşi dăduse seama de la început că Charlie era o problemă: destul de prezentabilă, chiar dacă era prea pusă la punct pentru gustul lui Emily, prea deşteaptă, prea agresiv modernă, una dintre oamenii care vor ca totul să fie pe faţă şi cinstit, indiferent de răul pe care-l fac. Emily îşi dăduse seama că Reggie Meavee era foarte interesat de ea, fapt constatat din ostilitatea lui afişată ori de câte ori venea vorba de Charlie. Încercase chiar să-l îndrepte în direcţia dorită, sperând să o îndepărteze pe Charlie de Hugo, dar fără rezultat. Încă mai medita la toate acestea când el sosi să verifice o infecţie minoră a piciorului din spate al lui Nutters.

— O să fie bine, spuse Reggie după consultaţie, frecând urechile aurii ale câinelui. Frumos băiat mai eşti tu! Am auzit că plecaţi în vacanţă, doamnă Wingate.

Ea încuviinţă din cap. Deşi îl cunoştea bine, nu avusese încă curajul să-i ceară să-i spună pe nume. Îi oferi cafea, apoi scoch.

— Mergem în Antigua, spuse ea, turnând cam mult Chivas Regal într-un păhărel. Habar nu avea cât se oferă de obicei, deoarece ea nu bea whisky, dar, dintr-un impuls inexplicabil, îşi turnă aceeaşi cantitate şi ei. Mama mea vine să vadă de copii. Hugo a dorit să-mi ofere o adevărată vacanţă.

— Drăguţ din partea dânsului. Reggie încercă, dar nu reuşi, să nu lase nota de sarcasm să i se citească în glas. Îl distrase whisky-ul oferit, pe care îl privi apreciativ. Noroc!

— Noroc! Emily înghiţi o sorbitură cam mare şi

decise că gustul era la fel de neplăcut ca întotdeauna, dar căldura pe care o degaja era agreabilă.

— Antigua pare o idee minunată, continuă Reggie conversaţia. Palmieri, soare, o adevărată binecuvântare.

— Se presupune că e ceva de vis, spuse Emily. Se pare că hotelul ia care vom sta e foarte căutat de oameni ca Joan Collins sau Liz Taylor, stele de cinema, ştii, şi celebrităţi. Nu prea sunt sigură că mă potrivesc cu genul acesta de persoane. Nu sunt tipul care umblă după lux.

— Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, spuse Reggie. Femeile acelea nu se potrivesc la tropice: le curge machiajul de căldură şi li se strică coafura. La plajă numai corpul contează. Pun pariu că arăţi fain fără haine.

Surprinsă, Emily înghiţi prea repede şi se înecă. Reggie o bătu amabil pe spate, între omoplaţi.

— Nu vă jenaţi. Un veterinar e ca un doctor. Vezi anatomia numai din punct de vedere clinic. Eu mă uit la o femeie ca la un cal.

— M... mulţumesc, îşi reveni Emily. Desigur, reluă ea, abandonând subiectul anatomiei, Hugo e cel care are mai mult nevoie de o vacanţă. A avut unele probleme la birou în ultima vreme. Îţi aminteşti de fata care a venit aici la cină?

— Care? Reggie îşi amintea foarte bine.

— Charlote Christie. Nu te-a duş ea cu maşina acasă?

— Ba da. Ce-i cu ea?

— Au trebuit s-o concedieze. Nu ştiu exact de ce. S-a plâns un asigurator, a spus că nu a fost foarte cinstită într-o privinţă, nu cunosc prea bine amănuntele. Oricum, s-au iscat tot felul de zvonuri. Se ocupa de un contract mare cu o firmă din Olanda. Hugo a trebuit să preia situaţia la jumătate. Acum e în oraş cu directorii, probabil le oferă o cină. Sigur, el se pricepe la treburile astea. La amestecat

afacerile cu distracţia. Bineînţeles, se gândi Reggie. Oricum, domnişoara Christie i-a dat mult de lucru în plus. Şi am auzit că are de gând să şi deschidă proces. Concediere nejustificată. Probabil, ezită Emily, probabil că a fost destul de greu pentru ea.

— Hmm. Urmă o pauză dedicată whiskyului.

— Aveam impresia că ţi-a cam plăcut de ea, spuse Emily cu un aer de stângăcie pe care nu-l reuşeşte decât o persoană înzestrată de la natură.

— Nu cine ştie ce, ridică din umeri Reggie. O fişneaţă ca atitudine. Ambalajul de lux, dar dedesubt doar o femeie oarecare. Aţi văzut vreodată cum arată un pudel netuns?

— Hugo spune că ar putea intra în încurcături mari, insistă Emily, încercându-l.

— La fel şi el, spuse Reggie. Din neatenţie, o spusese cu glas tare.

Alcoolul, cu care nu era obişnuită, înlăturase un strat de inhibiţie din comportarea lui Emily. Spuse:

— Nu-ţi place de Hugo, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Reggie cu aceeaşi sinceritate. Dumneavoastră?

— E soţul meu. Uită să se arate indignată. Eu… mie nu prea cred că îmi place de el.

— De ce mai staţi cu el?

— Este soţul meu, repetă Emily, descumpănită de turnura pe care o luase conversaţia.

— Copiii şi toate celelalte?

— Toate celelalte, afirmă ea, recurgând din nou la whisky.

— Cu Charlie Christie a…?

— Nu cred, spuse Emily, care se gândise deja serios la această chestiune. Presupun că s-a simţit atras, dar nu cred că au ajuns mai departe. Mi-am închipuit că e genul

totul-sau-nimic, care nu se mulţumeşte să rămână

O simplă metresă. Doar dacă…

— Doar dacă nu e ăsta motivul pentru care a fost concediată, completă Reggie. Fiindcă cerea prea mult.

— Nu prea e probabil, spuse Emily. Vezi, mai era şi secretara…

— Înţeleg.

Emily omise să menţioneze sinuciderea Biancăi. Nu i se părea ceva important.

— E destul de ciudat că am ajuns să discutăm asemenea lucruri, continuă ea. Presupun că e foarte urât din partea mea, dar m-am plictisit să mă tot prefac. Stai jos, Ginge. Mângâie câinele cel mai apropiat, evident găsind alinare în contactul fizic. Cred că whisky-ul e de vină. N-ar trebui să beau aşa ceva. O să mă simt nespus de prost când o să-mi revin.

— Nu-i nimic, spuse Reggie. Mai serviţi.

Plecă după o jumătate de oră, având în portofel adresa şi numărul de telefon al lui Charlie.

Charlie se întoarse din Sussex târziu şi găsi un bilet de la Caroline în cutia poştală. Îl citi repede:

„Scumpo. Am trecut să te văd la întoarcerea din teritoriile indiene. Am sunat la Trevor, Trevor era fotograful meu. Dar a plecat în Tunisia cu treburi. Te sun mâine.

Ţine-ţi curajul. Caroline”.

Charlie ştia că ar fi trebuit să se bucure, dar vioiciunea obişnuită o părăsise. Indiciul panglicii maşinii de scris părea de domeniul fanteziei, fără legătură cu tragedia sumbră, reală, ce se desfăşura la Chichester. În apartament, chiar şi comportamentul ciudat al alarmei nu făcu mai mult decât să o irite. Se duse neatentă la robot şi apăsă butonul „play”.

Era un singur mesaj.

„Sunt Amnt. Îţi aminteşti de mine? Dar, bineînţeles, cum ai putea să uiţi? M-am gândit că ar fi bine să ştii că a venit cineva după maşina aia de scris. Un tip antipatic pe nume Spooner. Zicea că e coleg cu tine. Cred că a sunat la toate soneriile de pe stradă până să dea de mine. Părea că nu ştie nici numărul apartamentului, nici numele meu de familie. Oricum, i-am spus că maşina a fost pulverizată, dar că ţi-am dat înapoi panglica veche. Limba dragonului omorât ca semn, s-ar putea spune. La punctul ăsta s-a arătat foarte interesat şi a plecat foarte grăbit. Îmi pare rău că te-am băgat în povestea asta; să-mi spui şi mie ce mai e nou, când o să poţi. Apropo, tipul de tată între două vârste ţi-a făcut vânt deja? Pa”.

— Căcat, spuse Charlie cu voce tare.

Capitolul 19

Charlie o sună pe Caroline în aceeaşi seară, dar aceasta nu era acasă.

— S-a întâmplat ceva, spuse ea robotului. Sună-mă. Urgent! Nu intrase în panică – sau aşa încerca să se convingă – şi căută să-şi păstreze un ton cât mai neutru, dar mesajul lui Amnt transformase fanteziile în realitate nedorită şi deodată se simţea vulnerabilă, singură în apartament cu nimeni apropiat care să o ajute. Înainte de a merge la culcare, verifică ferestrele şi uşa, cercetă umbrele din grădină. Platanii familiari păreau dintr-odată rău prevestitori. O pisică ieşi din umbra lor şi se strecură peste zid: fulgerarea albă o sperie, făcând-o aproape să ţipe. Ridicol.

Se dezbrăcă şi se băgă în pat, încercând să doarmă.

Abia la ivirea zorilor reuşi să adoarmă, dar numai câteva ore.

Era trezită şi pe jumătate îmbrăcată, în blugi şi într-un halat, când sună soneria. Poate că era Caroline, spera să fie Caroline; dar nu putu evita fiorul de teamă cu care ridică receptorul. Vocea care-i răspunse era masculină şi necunoscută, cu un uşor accent.

— Charlie Christie?

— Cine e acolo? Poate era mai bine să nu spună prea mult.

— Reggie Meavee. Ştii, veterinarul necioplit care s-a purtat atât de urât la dineul lui Emily Wingate. Pot să intru?

Se simţi invadată de un sentiment de uşurare. O fi fost el enervant, dar cel puţin nu era sinistru. Adoptă enervarea de rutină.

— Ce naiba cauţi? E zece şi jumătate dimineaţa şi aveam impresia că locuieşti într-un cătun îndepărtat în sălbăticiile din Surrey… Şi cine ţi-a dat adresa mea?

— Voi răspunde tuturor întrebărilor dumneavoastră, doamnă, spuse Reggie, dacă îmi daţi drumul în casă.

— Nu cumpăr niciodată de la cei care vin la uşă!

Oricum, orice tovărăşie era bună, chiar şi a lui. Charlie apăsă teutonul de deblocare a uşii şi se duse să deschidă uşa apartamentului. Nu arăta nemaipomenit, cu părul încă ud de la duş şi cu faţa curăţată şi lucioasă, dar pentru Reggie Meavee nu avea importanţă. Oricum, avea şi alte griji pe cap. Abia după ce îi deschise îşi dădu seama că halatul, ca de obicei, i se tot desfăcea. Apropie reverele enervată şi nu luă în seamă zâmbetul lui de apreciere.

El nu părea să fi făcut vreun efort pentru această vizită. Pe haina militară de camuflaj atârna încă ceva ce semăna cu firele de paie, blugii îi erau murdari şi decoloraţi, iar barba îi umbrea faţa. Cu smocul de păr căzut în ochi şi cu zâmbetul ca de lup, semăna cu un

bandit corsican şi, se gândi Charlie, o ştia probabil prea bine. Această clarviziune nu contribui cu nimic la îndulcirea atitudinii ei.

— Nu ştiu de ce ai venit, spuse ea, dar pot să-ţi dau nişte cafea. Tocmai am pus să se facă.

— Doamne! spuse el. Am intrat într-o reclamă pentru Gold Blend.

— De fapt, râse Charlie, e Mecoy autentic. Aşteaptă să-mi pun o bluză.

De data aceasta nu pierdu vremea cu alegerea, luând-o doar pe cea mai la îndemână, un pulover scurt de lână fină cu encoeur, care intrase dezastruos la apă. În grabă, uită inevitabil de sutien, dar nu-şi îngădui să-şi bată capul cu asta.

Revenită în bucătărie, turnă cafeaua în căni.

— Mi-ai promis nişte răspunsuri.

— Aşa e. Ce caut aici. Ne place şi nouă, ţăranilor, să mai venim în capitală din când în când, să ne zgâim la orăşeni cum se bucură de plăcerile lor complicate şi alte chestii din astea. Emily Wingate mi-a dat adresa şi m-am gândit să te caut. Şi să te cercetez, adăugă el, măsurând-o cu privirea. Am auzit că antipaticul Hugo s-a lipsit de serviciile tale.

Charlie se zbârli la ceea ce luă drept ambiguitate deliberată, dar Reggie nu-i dădu voie să-l întrerupă.

— Aveam impresia că nu prea te distrezi. M-am gândit să-ţi ofer puţină distracţie, nimic mai mult. Noi ţărănoii irlandezi ştim să ne distrăm. Şi acum e rândul tău să răspunzi la o întrebare…

— Poate, spuse Charlie cu prudenţă.

— Când ai vorbit cu mine la interfon înainte să afli cine e, de ce păreai atât de speriată?

Charlie ezită înainte de a răspunde:

— Asta crezi tu. E devreme pentru vizite, nu aşteptam pe nimeni, eram supărată, atât. Probabil că ai venit în urma navetiştilor. Erai probabil destul de nerăbdător să începi aventura în oraş.

— Am stat treaz toată noaptea la căpătâiul bolnavilor, o iapă cu colici, biata de ea, idiotul de proprietar a amânat până în ultima clipă să mă cheme. Oricum, nu părea că mai are rost să mă culc. M-am urcat direct în tren. Acum, ia spune, de ce tot deviezi discuţia? Nu mi-ai dat un răspuns satisfăcător.

— Altul nici n-o să-ţi dau, spuse Charlie, dar supărarea, ca şi ostilitatea începuseră să se evapore rapid. Reggie arăta robust, evident în formă, un umăr solid între ea şi ameninţare. Îşi aminti cuvintele lui Caroline*: „Îţi trebuie o gardă de corp”*. Brusc, se simţi foarte bucuroasă de venirea lui.

— Bine, spuse el. Mergem să bem ceva, ce zici? Ştiu un loc grozav pe Fulham Road. De obicei acolo merg când vin la oraş.

— Ca să te zgâieşti la şmecherii de la oraş? sugeră Charlie.

— Exact.

Locul grozav se dovedi a fi o cârciumă numită Ulmul, a cărei clientelă era aproape exclusiv formată din muncitori-constructori şi marinari irlandezi. Barul lung şi întunecat ocupa toată lungimea încăperii.

Charlie îşi scoase haina, apoi regretă că o făcuse. Reggie, imperturbabil, îl salută pe barman pe nume, schimbă o glumă cu un client obişnuit al localului, apoi îi luă braţul cu un gest pe care ea nu-l respinse.

— Gin cu apă tonică, spuse ea, atunci când o întrebă ce vrea să bea.

El clătină din cap.

— Se serveşte şi aici, explică el, dar numai străinilor. Oriunde te duci manierele cer să bei otrava locală şi aici e teritoriu irlandez. Oricum, ai nevoie de ceva care să-ţi întărească globulele roşii; îmi dau seama. Încearcă o jumătate. O să-ţi facă bine.

Charlie se supuse şi se retraseră amândoi la o masă din colţ, cu două halbe de bere tare. Ea bău vitejeşte, punând o dungă de spumă pe buza de sus. Berea Guinness avea consistenta supei şi îi dădu o senzaţie destul de confortabilă.

— Ei, nu este rea! exclamă ea, surprinsă în mod agreabil.

— Nu e rea? E cea mai bună pe care o poţi găsi de partea asta a apei. Ca să găseşti marfa autentică trebuie să fii acasă, bineînţeles. Întotdeauna are alt gust acolo. Acum, că ai băgat în tine băutură bună, o să-mi spui ce se petrece. Începe cu serviciul, şi de ce l-ai pierdut. N-ai fi fost în stare să faci cuiva o figură urâtă, aşa că probabil ţi-au făcut-o ei. Spune-mi despre ce este vorba.

— Dar nici nu te cunosc, protestă Charlie.

— Încercăm să rezolvăm problema asta, sublinie el, 3 t timpul.

Aşa că ea îi povesti, mai întâi încet, cu rezerve şi misiuni, despre Fitzgerald Denton, despre Lloyd's, despre serviciul pe care şi-l dorise atât, despre entuziasmul când dai lovitura, evenimentele din Amsterdam, moment îngrozitor când parcă îi fugise pământul de sub picioare.

Apoi ajunse cumva la moartea bunicii, la descoperirea falimentului, la consecinţele îngrozitoare pentru părinţii ei, şi dădu drumul întregii încurcături oribile. David Chater, Andrew Kendall, sentimentul că era pierdută, sentimentul zădărniciei. Totul în afară e Henry Marriott, întrebările ridicate de sinuciderea iancăi, jocul

de-a detectivii cu Caroline, legat de o panglică de maşină de scris. Îi ajungea lui cât aflase.

— Ţineai la tipul ăsta Kendall? întrebă el.

— Nu cum insinuezi. Îmi era prieten, atât. Sau aşa credeam.

Reggie, evident, refuza să creadă asta.

— Bine, spuse el. Mi-ai explicat de ce eşti supărată, fericită şi că viaţa ta e un iad. Tot nu mi-ai explicat de ce îţi era frică.

— Reggie…

— Hai să mâncăm de prânz. Ai nevoie de mâncare ca lumea, nu căcatul ăsta de nouvelle cuisine, bucăţică-de-somon-cu-baltă-de-sos-verde. Mâncăm aici.

Comandară mâncare de carne cu rinichi şi piure de cartofi, pentru că numai asta figura în meniu. La început, Charlie doar ciuguli, dar apoi îşi dădu seama că e lihnită de foame şi mâncă tot ce avea în farfurie. Îi trecu prin minte că nu mâncase mare lucru în ultimele zile.

— E mai bine acum? întrebă el.

— Mult mai bine.

— Mai iei o jumătate?

— Eu ştiu… ezită ea, e cam tare. Aş prefera de fapt un vin.

— Nu de aici, în niciun caz, spuse Reggie. Ţi-ar lua căptuşeala stomacului.

Din nou Charlie făcu o pauză, ştiind că următoarele cuvinte ar fi sunat a invitaţie.

— Putem cumpăra o sticlă în drum spre casă.

— Chiar aşa, răspunse Reggie.

Sincronizarea e totul, se gândi Charlie. Fără să-şi dea seama din ce motiv, simţea că sincronizarea lui Reggie cu ea era perfectă. Era la ananghie, poate chiar în pericol, lipsită de apărare şi disperată. Nu avea idee dacă Reggie

se pricepea la înjunghiat balauri, dar era acolo şi asta conta. Era acolo şi, după repulsia iniţială, îl acceptase, îl dorea fără urmă de îndoială. Conduse repede pe drumul spre casă, neluând în seamă limita de viteză, oprindu-se doar în treacăt ca Reggie să cumpere o sticlă de Sancerre dintr-un magazin. Acasă, căută cheile şi intră în hol, în timp ce Reggie venea în urma ei cu vinul. Apoi, se opri brusc.

Uşa era deschisă.

Din câte se vedea, broaştele nu fuseseră forţate şi nu erau urme vizibile de stricăciuni. Sistemul de alarmă atât de temperamental rămăsese mut. Dar uşa era întredeschisă câţiva centimetri şi dincolo de ea, în apartament, auzea pe cineva mişcându-se. Ultimele urme. De fantezie se evaporară. Romanul de groază nu era doar realitate, ci chiar aici, îi trecuse pragul, invadându-i spaţiul ei personal, răscolindu-i prin lucruri. Se întoarse spre Reggie, albă la faţă, şi văzu încruntarea sălbatică a acestuia.

— Trebuia să-mi spui tot, spuse el, nu crezi? Probabil că acum trebuie să mă arunc înăuntru şi să o încasez. Aşteaptă aici.

Lăsă pe trepte sticla de Sancerre, deschise uşa mai larg şi se strecură fără zgomot înăuntru. Charlie căută telefonul-mobil, dar îşi aminti că îl lăsase acasă. Căută în jur ceva care să semene cu o armă şi apucă o umbrelă din cuierul de pe hol; probabil că aparţinea cuiva care locuia sus. Nu arăta cine ştie ce ca armă, dar altceva nu mai era. Apoi intră în apartament după Reggie.

Când intră în sufragerie, auzi izbitura. O masă se răsturnă, luându-l cu ea pe Reggie. Zări un bărbat cu pumnul strâns, care îşi striga complicele, apoi un alt bărbat ieşind din baie şi amândoi trecând în grabă pe

lângă ea. Încercă să-i împungă cu umbrela. Auzi pe unul din ei înjurând şi se pomeni aruncată cu violenţă la o parte. Totul se petrecuse prea repede ca ea să poată înregistra detalii, dar observă cu surprindere că arătau respectabili, cu costume gri, bărbaţi de carieră, nu vagabonzi. Apoi uşa se trânti cu zgomot şi îşi dădu seama că fusese împinsă la podea. Se ridică şi se grăbi să-l caute pe Reggie, care încerca să iasă de sub masă. Îi curgea sânge din nas şi din buza spartă, direct pe covor. Când se ridică, firişorul de sânge deveni şuvoi.

— La dracu’. Vocea lui, spre marea ei uşurare, părea puternică, la fel ca înainte, furioasă şi netulburată. În ce dracu’ te-ai băgat? Nu sta ca proasta; fă ceva. Dă-mi un prosop, nişte şerveţele, ceva. Sângerez ca un abator.

— Eşti teafăr, suspină ea cu recunoştinţă. Sunt atât de bucuroasă că n-ai păţit nimic.

— Cum dracu’ să nu păţesc nimic. Mişcă-te, femeie, n-am decât patru litri de sânge, din care unul s-a dus deja.

Aduse punga de vată din baie şi încercă să-i astupe lui Reggie nările şi gura, pentru a stăvili şuvoiul.

— Doamne! Se văicări el. Acum vrea să mă sufoce.

— Poate că ar trebui să te duc la Urgenţă…

— Ceea ce ar trebui să faci, interveni el, ştergându-şi mâinile pe un maiou însângerat, e să închizi şi să încui uşa la apartament…

— E doar o pierdere de vreme.

— Să pui lanţul, ca spărgătorii, chiar dacă vin cu chei potrivite, să facă zgomot când intră. Pe urmă să destupi sticla de Sancerre, să-mi speli maioul, să-mi spui ce dracu’ se întâmplă şi să-mi dai muie, nu neapărat în ordinea asta.

— Poftim?

— Scuză-mă. Ultima treabă e opţională. Bătăile mă fac întotdeauna cam aspru, mai ales dacă pierd.

— Aspru? ţipă Charlie, reuşind să se descarce după săptămâni de încordare, într-o izbucnire de splendidă furie. Eu numesc asta bădărănie, obscenitate, de neiertat, nesimţire, dezgustător. Cine dracu' îţi închipui că eşti? Ştii ce ai să faci acum? O să ieşi imediat de aici, ieşi chiar acum, în clipa asta, fir-ar al dracului şi să-ţi iei şi petele de sânge, şi maioul, şi vinul…

— Charlie, stai… îi prinsese faţa în mâinile roşii de sânge, sărutând-o în apropierea buzelor, chiar în timp ce ea încerca să-l îndepărteze, Iartă-mă! Îmi pare foarte rău. Chestia e că bătăile mă fac mereu să vreau sex, şi asta voiam destul de mult chiar înainte să mă lovească ăia. Dar mă tem că dorinţa mi-a cam scăpat de sub control. Dacă nu vrei, spune doar un cuvânt. Trebuie doar să spui nu. Doar un cuvânt. Charlie… Charlie… îşi băgase limba în gura ei. Simţi gustul sângelui care o excită, mânia topindu-i-se în poftă şi începu să-l sărute. Se rostogoliră pe covor, agăţându-se unul de altul, zgâriindu-se, violenţa dorinţei trecând peste toate.

— Lasă vinul, spuse el, retrăgându-se o clipă pentru a-şi scoate maioul, pentru a-şi desface fermoarul. Închide însă uşa.

Se duse să închidă şi îl găsi în spatele ei, cu braţele înconjurându-i talia.

— Dormitorul, arătă ea.

— Aici. N-are rost să murdărim patul de sânge. Aici. Acum. Pe jos. Acum…

Nu era adevărat, se gândi Charlie. Nu. Ba da, este. Totul e adevărat. E cel mai adevărat moment al vieţii mele.

Împreună, traseră blugii ei până la glezne, eliberându-şi picioarele. Chiloţii ieşiseră odată cu ei. El îi căută clitorisul şi începu un masaj ritmic, insistent. Era deja udă de dorinţă, toate simţurile topindu-i-se de

plăcere. Vulva i se deschisese ca o floare din care se scurgea nectarul palid. El îşi puse limba între petale, apăsând, sondând, şi ea se gândi ce mult trecuse de când lăsase pe cineva să facă aşa şi ce bine îi părea că trecuse atâta timp, pentru că acum, în clipa asta, era ceva mai presus de orice comparaţie, iar acest bărbat era cel pe care îl căutase, îl aşteptase, fără să ştie, toată viaţa. Nu rosti cuvântul „iubire”; n-o făcu nici el. Dar simţea iubirea. Apoi limba lui îi înlătură cu totul puterea de a gândi, plasându-se chiar în centrul corolei, nucleul-senzaţiei.

Ea se zvârcoli, suspină şi ţipă: „Stai! Nu te opri! Nu!” şi „Da”, oscilând între dorinţa de a ceda şi cea de a prelungi fiecare secundă dinaintea extazului. După aceea, el găsi un prezervativ într-un buzunar al sacoului, aşteptă ca ea să-şi recapete respiraţia, îi ridică bluza strânsă până deasupra sânilor şi îşi făcu loc înăuntrul ei. Treptat, deveni mai puţin blând şi trupul lui păru s-o invadeze, apăsând mai adânc şi mai tare, sărutările căzând pe obraz şi pe gât în timp ce o împingea cu forţă, o străpungea, încordat până la limită, apoi urmă implozia, tremurul, relaxarea. După aceea rămaseră pe podea, uzi de sudoare, împletiţi unul în braţele celuilalt. Reggie murmură:

— Uau! A fost grozav… grozav…

A fost adevărat, se gândi Charlie, într-o binecuvântată stare de şoc. Niciodată jocurile cu Michael, sexul cu oricine altcineva nu-i lăsaseră această impresie de realitate.

— Acum, spuse Reggie, destupăm sticla de Sancerre.

După ce-şi reveniră Charlie îşi aduse aminte să verifice robotul.

Scumpo, spunea Caroline, ce se întâmplă? Al o voce speriată. Sper că e totul în regulă. Sună-mă la birou.

— Aha, spuse Reggie. Mai ştie şi altcineva că al

încurcat-o. Cine e?

— Prietena mea, Caroline. Ar fi bine s-o sun. E cea cu micile celule cenuşii.

— Poftim? Reggie nu înţelegea.

— Să-l cunoaştem pe Poirot, spuse Charlie. *„Micile celule cenuşii, mon arni”.* Caroline a făcut pe defectiva cu o panglică de maşină de scris şi se pare că a fost depistată. E totul atât de incredibil. Nu puteam să cred, până n-au venit ăştia. Poate n-o să crezi nici tu.

— Pune-mă la încercare, zise Reggie, încercând uşor cu limba buza umflată şi nasul spart. Am impresia că dispun deja de probele clinice.

Când Caroline veni, seara, Reggie avusese răgazul să digere toată povestea.

— Ăsta cine e? întrebase Caroline sotto voce, când el intrase în bucătărie să destupe sticla de şampanie fără de care nu pleca nicăieri. Nu mi-ai povestit despre asta!

— E. Bodyguardul meu, spuse Charlie cu inocentă.

— Ai zis că e veterinar, şuieră sinistru Caroline. Cum naiba ai ajuns să cunoşti un veterinar? N-ai nici măcar un peştişor de acvariu. Nu dai peste veterinari pe la mesele cu presa sau pe la Stock’s, sau Tramp. În viaţa mea nu am cunoscut vreun veterinar.

— Cu atât mai rău pentru tine, suspină Charlie.

— Recunosc, arată fantastic, dar numai atât. Cum se face că tipul ăsta fantastic, despre care nu ştim nimic, apare din senin, la ţanc, pretinde că e veterinar şi se oferă să-ţi servească de bodyguard? E prea bine calculat. Evident, e un tip suspect. Şi să nu-mi povesteşti ce părţi ale corpului îţi este păzit. Ghicesc şi singură.

— Tot corpul, spuse Charlie. A păzit absolut fiecare centimetru din mine. A fost ceva divin.

— Şi în plus, adăugă Caroline, mai e şi irlandez. Cum

poţi să ai încredere într-o naţie unde jumătate din toponimice încep cu Bally?

— Din întâmplare, spuse Reggie, întorcându-se la timp cu şampania, sunt de fel din Donegal.

— Singurul Donny de care am auzit, spuse Caroline netulburată, a fost Donnie Osmond, şi asta nu este o recomandare. Uită-te la omul ăsta, Charlie: e prea bun să fie adevărat, prin urmare, nu e adevărat. Lucrează în mod sigur pentru ei.

— Nu prea îmi pasă, spuse Charlie, veselă. Dacă e aşa, îi dăm panglica şi gata.

— Oricum, spuse Reggie, nu sunt unul dintre ei – oricine ar fi ei – şi pot să dovedesc cu hemoragia nazală. Vreau să aflu ce se petrece la fel de mult ca şi voi. Barosanii care au trecut pe aici au făcut se pare o treabă curată, cel puţin până când i-am întrerupt. Nu lipseşte nimic, din câte îmi pot da seama. Nu căutau decât caseta cu panglica şi din moment ce n-au şterpelit şi altceva putem presupune că nu fac parte din categoria celor cu degete de aur. Amatorii ar fi făcut stricăciuni la intrare, poate ar fi declanşat chiar alarma, aşa că e clar că oamenii erau pregătiţi în domeniu. Unde se face instruire oficială pentru spargeri? Trebuie să fie cineva de la Serviciile de Inteligenţă. Durii ăştia au lucrat la viaţa lor pentru guvern.

— S-ar potrivi, recunoscu Caroline, abandonând rezistenţa faţă de colaborarea lui Reggie. Întotdeauna mi-a plăcut ideea conspiraţiilor la Whitehall. Ţi-am spus eu, Henry Marriott are contacte, dar ne trebuie mai multe informaţii înainte să ne facem o idee. Mă duc la Trevor la studio mâine la prima oră.

— Ziceai că e în Tunisia, îi aminti Charlie.

— Poate că o găsesc pe asistenta lui, o fi cineva pe

acolo. Dacă chiar o să fie nevoie, mă duc după el în Africa.

— Chiar cred că ai face-o, rânji Reggie.

A doua zi de dimineaţă, el se întoarse la ţară, promiţând să se întoarcă imediat ce va aranja să-l înlocuiască cineva la serviciu. Charlie rămase înviorată de amorul violent şi de extraordinarul sentiment de fericire.

Îşi sună părinţii, dorind să le transmită ceva din regăsită ei încredere, oferindu-le încurajări prin aluzii, dacă nu prin cuvinte.

— Agenţii imobiliari încep o mare campanie publicitară, îi comunică tatăl ei. O să cam dureze. S-ar putea să ajungem până la urmă la licitaţie.

Veselia lui Charlie se potoli. Încercarea ei de fericire personală nu ar fi fost o consolare, dacă ei rămâneau fără casă. Le spuse ceea ce putu, conştientă că nu era destul, şi închise, simţindu-se din nou distrusă de supărare. Curând după aceea sună Reggie să-i spună că se întorcea peste două zile.

— Am reuşit! Triumful din glasul lui Caroline vibra prin fir. Nick, partenerul lui Trevor, avea negativele; l-am făcut să scoată pozele. Poţi să vii acum la mine la birou?

Era a doua zi după-amiază, pe la ora trei, şi Charlie, singură în apartament, încerca să-şi concentreze atenţia asupra anunţurilor de oferte de serviciu din ziare.

— Vin imediat.

Când ajunse la biroul lui Caroline găsi că mai toată podeaua era acoperită cu fotografii alb-negru, zece pe opt. Caroline înşira în continuare altele cu entuziasm metodic.

— Doamne Dumnezeule! spuse Charlie cu glas pierit. Câte mai sunt?

— Zece role, douăzeci şi patru de poziţii pe o rolă. Va trebui să începem din colţul din dreapta jos.

— La fiecare poză?

— Nu, pe podea, şi va trebui să transcriem fiecare literă pe hârtie înainte să încercăm să le descifrăm. Nu uita că sunt în ordine inversă şi că nu sunt pauze între cuvinte, deşi ar trebui să ne ajute puţin punctuaţia şi majusculele. E totul aici, toată panglica. Băieţii au făcut o treabă grozavă.

— O să dureze o veşnicie, murmură Charlie îngrozită.

— Cu cât începem mai devreme, cu atât vom termina mai devreme, cum spunea biata bunicuţa. Deşi, dacă stau să mă gândesc, ea spunea asta despre gin. Hai, Charlie, ia un caiet şi un creion. Eu citesc literele şi tu le scrii. Pe urmă ne apucăm să le descifrăm.

Pierdură ceva timp cu capodopera lui Amnt, înainte ca un şir de majuscule să indice titlul – KARMA FATALĂ, iniţial greşit scrisă KORMA FATALĂ – şi putură să se apuce de ceea ce sperau să fie mai important. Copierea literelor era mai uşoară, decât aranjarea lor în cuvinte cu sens, lăsând loc pentru greşelile şi înlocuirile de cuvinte, care interveneau invariabil în dactilografia tradiţională. Când terminară cu fotografiile, Caroline le aranjă cu atenţie în ordine.

— Poate avem nevoie să verificăm ceva şi dacă nu le punem în ordine am încurcat-o.

Se duseră cu carnetul lui Charlie acasă la Caroline, în Hollywoof Road, să-l descifreze pe îndelete.

— E groaznic, spuse Caroline. Ca în emisiunea de jocuri pentru pasionaţii de rebus sau descoperirea cifrului în vreme de război. Cu o greşeală sau două, un şir de litere devine o aiureală. Ce zici de nişte şampanie?

— Nu, răspunse Caroline. Vreau să am mintea limpede.

Abia la miezul nopţii avu impresia că obţinuse ceva. Începură să apară cuvinte familiare *„risc”*, *„răspundere”*,

apoi un nume promiţător de companie, The Union of Azbestos and Rubber Company of Chicago. Data era 1982.

— Facem progrese, raportă Charlie.

— Bravo! spuse Caroline, intrată în atmosfera dramelor de război. Dacă ne dăm seama cât ştiu ai lor despre ai noştri, atunci poate reuşim să-i scoatem pe ai noştri înainte să-i bage pe ai lor. De oameni ca tine depind vieţi omeneşti. Gata pentru o gustare? Ce zici de nişte pizza?

— Cu de toate, în afară de ardei.

— Aşa te vreau.

— Mai taci naibii din gură, spuse Charlie bine dispusă.

Când sosi pizza, îşi dăduse seama că are în faţă versiuni incomplete ale notelor de acoperire ale brokerilor în legătură cu trei sindicate asiguratoare pentru un plan de sănătate şi siguranţă la locul de muncă într-un consorţiu american. Făcură o pauză în jocul lor cu litere pentru a mânca şi studia rezultatele. Reasigurarea părea autentică, cu excepţia datei.

— Pun pariu că maşina aia nu stă nefolosită în depozit din 1982, spuse Charlie, dar cum dracu' pot să dovedesc?

— Limbajul tău devine din ce în ce mai vulgar, spuse Caroline. Nu-ţi stă în caracter.

— Sunt obosită şi supărată.

— Mai lasă-mă şi pe mine. Cred... am un început de idee.

Se apleacă asupra carnetului, apucându-se să mâzgălească, să înjure, să taie şi să scrie pe deasupra. Charlie mâncă două felii de pizza, lăsând marginile şi extrăgând o bucată de ardei ce fusese introdusă pe furiş.

— Uite, spuse într-un târziu Caroline. Asta e partea

care vine la început. E doar o scrisoare, probabil obişnuită, n-are nimic incriminator…

— Şi atunci de ce-ţi sclipesc ochii?

— Data, Charlie, data.

— Desigur…

— Desigur!

— 16 ianuarie 1986, citi Charlie. Dar a fost scrisă înaintea notelor de acoperire, pentru că e mai devreme pe bandă. Am reuşit! Asta e dovada! Se îmbrăţişară.

— Şi acum, declară Caroline, şampania.

— Mă întreb, se gândi Caroline, după ce sorbi de câteva ori din pahar, dacă aş putea obţine originalele. Ceea ce e aici e o dezordine. Aş vrea să văd exemplarele finale.

Încurajate de succesul eforturilor anterioare, o sarcină ce n-ar fi întreprins-o mai devreme, i se păru deodată fezabilă.

— Unde sunt ele?

— În subsolurile de la Fitzgerald Denton, sub nişte poduri de cale ferată. N-ai văzut aşa ceva în viaţa ta: fişete peste fişete, înşirându-se în timp până la origini. Arată ca un coşmar obsedant de hârtii, dar totul e în ordine, nu e greu să găseşti ceva. N-ar fi nevoie de mult timp…

— Şi cum ai putea să intri?

— Cu cheia, spuse Charlie simplu. E la paznicul de la intrare. S-ar putea să mi-o dea. Am impresia că i-a plăcut întotdeauna de mine şi, deşi ştie probabil că nu mai lucrez acolo, zece la unu că nu i s-a spus că am plecat în împrejurări suspecte. De ce s-o fi făcut-o? Nu e decât el la intrare. Nimeni nu stă la bârfă cu paznicul, nici măcar Cynthia Greensdale. L-aş putea spune că vreau să verific documentele la un contract la care am lucrat, s-ar putea să aibă. Legătură cu ceea ce fac acum, aşa ceva. Pare destul de firesc. Cred că ar trebui într-adevăr să întăresc cu ceva,

o scrisoare de la Hugo, ceva de genul ăsta, dar s-ar putea să reuşesc. Dacă îi zâmbesc dulce. La urma urmelor arăt a om cinstit, nu?

Caroline nu comentă.

— O scrisoare, se gândi ea, cu bărbia în pumn. Nu cred că eşti genul de funcţionară care şterpeleşte hârtie cu antet ca să-şi impresioneze prietenii?

— Evident.

— Păcat. Oricum, poate că ai pe undeva o scrisoare de la el. Ce-ai făcut cu fermecătoarea lui scrisoare de concediere? De la Hugo era, nu?

— Da, dar…

— La s-o găseşti. Maestrul-detectiv e pe cale să se transforme în maestru-plastograf. Nimic nu se compară cu şampania când e vorba ca geniul să se manifeste din nou.

Charlie scoase scrisoarea şi Caroline o privi cu atenţie.

— Două pagini… Nu-i nimic. Uite cum facem. Mâine la prima oră mergem la mine la birou, facem o copie, ştergem tot de la Dragă domnişoară Christie la semnătura lui Hugo, pe urmă mai facem o copie cu amândouă pe aceeaşi pagină. Cu puţin Tippex acoperim urmele de îmbibare şi semnele, mai facem o copie, de data asta pe hârtie de lux şi gata. În spaţiul alb imprimăm o mică notă politicoasă care să sune cam aşa: Vă rugăm acordaţi aducătorului acces în arhiva Fitzgerald Denton şi i-o fluturi pe la nas paznicului ca să-ţi dea cheiţa fermecată. Doamne, sunt o pierdere pentru lumea interlopă!

— Adresa ar trebui să fie încrustată, spuse Charlie. Dacă observă?

— N-o să observe, zise Caroline, încrezătoare. Arată-i scrisoarea, ţinând-o de colţ şi atunci el o s-o apuce de mai jos. Dacă nu pune chiar degetul, n-o să observe diferenţa.

În orice caz, cum spuneai şi tu, te cunoaşte, nu eşti un tip suspect, deci de ce să te bănuiască? O să meargă, scumpo, crede-mă.

— Merită să încerc, spuse Charlie.

A doua zi de dimineaţă, simţindu-se mai puţin încrezătoare, după ce efectul şampaniei se risipise, Charlie se duse în City. Era îmbrăcată în blugi şi tricou, şi o pereche dintre cei mai mari ochelari de soare ai lui Caroline ascunzându-i trăsăturile, nu atât pentru deghizare, cât ca să marcheze contrastul dintre civilie şi fosta uniformă de serviciu. Mergând de la parcarea cu plată spre birourile Fitzgerald Denton, observă una sau două cunoştinţe, dar niciuna n-o salută: vedeau hainele, nu pe cea care le purta şi o desconsiderau în consecinţă. Nimeni nu venea la lucru în blugi în Mila Pătrată. Charlie nu încercă să-i salute; nu putea decât să spere că şi cei, de la Fitzgerald Denton se vor dovedi la fel de orbi, în caz că va da ochii cu vreunul dintre ei. Ştia că Hugo e în străinătate, dar mai erau Spooner, Rupert, Andrew. Curios că nu mai era supărată pe Andrew. Dar de când cu venirea lui Reggie Meavee, Andrew Kendall şi toţi ceilalţi încetaseră să conteze în viaţa ei. Se apropie de uşile batante, aşteptă până când holul se goli de lume şi intră cu îndrăzneală.

Paznicul, avu ea impresia, arăta la fel de amabil şi prietenos ca întotdeauna. Deodată fu cuprinsă de impresia subită că timpul se întorsese, că era din nou în prima zi, întârziată la interviu şi că tot ce urmase nu era decât o iluzie, o himeră într-un moment de răgaz. Peste câteva secunde o va întreba cum o cheamă şi de ce a venit, o va conduce la lift şi îi va spune să-i *„lase s-o aştepte”.* Alungă cu un efort fantezia şi îşi afişă zâmbetul obişnuit.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, domnişoară… Ei, dar e domnişoara Christie! Nu v-aş fi recunoscut, cu hainele astea. Arătaţi ca nepoţica mea şi ea n-are decât paisprezece ani. Mi s-a spus că aţi plecat, mare păcat, mi-am zis, dumneavoastră îmi înseninaţi fiecare zi. Oricum, mi-am zis, probabil că se mărită, o fată aşa drăguţă. Aşa e domnişoară?

— Ei… amână Charlie răspunsul, agăţându-se de paiul oferit.

— Lăsaţi, n-o să spun la nimeni. Ei, dar ce doriţi astăzi. Aţi uitat ceva, nu-i aşa?

— Nu chiar, spuse Charlie. Problema e că acum colaborez cu altă firmă şi am un client care încearcă să pătrundă. Am impresia că i-am văzut numele pe aici. Cred că vrea să ne păcălească, aşa că am vrut să verific. L-am sunat pe Hugo săptămâna trecută şi l-am rugat să-mi dea copii după documentele care mă interesau şi mi-a promis că o face, dar n-a avut timp înainte de concediu, aşa că mi-a dat autorizaţia să iau cheia de la arhivă şi să scot singură hârtiile. Uite, am aici scrisoarea lui.

Paznicul îşi aruncă privirea peste ea, apucând foaia departe de adresa cu pricina.

— Pare în regulă, domnişoară. Ar fi bine să verific totuşi…

— La domnul Spooner? Fără răgazul de a intra în panică Charlie reuşi o grimasă comică. Chiar e necesar? Lui nu-i place de mine, nu-i place de nimeni, şi sigur o să ridice obiecţii. Poate să dureze o veşnicie, şi eu mă cam grăbesc.

— Bine atunci, domnişoară. Dacă e vorba de dumneavoastră…

— Vă mulţumesc mult, zâmbi Charlie cu surâsul ei orbitor. Îl sărută spontan pe obraz şi plecă cu trofeul

zornăind în buzunar.

Arhiva îi fusese prezentată la începutul carierei ei la Fitzgerald Denton, dar de atunci nu mai avusese ocazia să o viziteze. Încăperea era lungă şi foarte înaltă, luminată la minimum de becuri fără apărătoare, cu umbre umplând spaţiile înguste dintre şirurile de fişete. Fiecare secţiune era marcată, asigurările generale erau la dreapta uşii, etichete cu datele pe fiecare fişet, scări de lemn portabile pentru rafturile de sus. Un miros vag, de rugină şi îmbâcseală umplea atmosfera.

Căută pe raft până când dădu de Union azbestos and Rubber, scoase dosarul şi răsfoi conţinutul chiar pe Locui în care stătea.

Cele trei documente pe care le căuta erau acolo, împreună cu semnăturile asigurătorilor şi cu ştampilele oficiale ale sindicatelor care preluau acoperirea. Dar hârtia arăta mai nouă decât celelalte din dosar şi în locul înfloriturilor obişnuite ale asigurătorilor erau doar nişte mâzgăleli. Ea nu le recunoştea numele şi se întrebă deodată dacă nu fuseseră aleşi tocmai pentru că erau senili sau muriseră şi nu mai era uşor de dovedit falsul. Văzu şi numele sindicatului bunicii ei. Va trebui să verifice dacă şi celelalte fuseseră radiate, sufocate de răspunderea asumată în cazul azbestozei. Contractul, aşa cum bănuise, era o reasigurare de la alt sindicat, o procedură destul de obişnuită în împrejurări normale, care făcea să se distribuie riscurile. Dar celălalt sindicat, cel care predase pachetul, pierzând răspunderea, era cel condus de Henry Marriott.

Charlie luă formularele de acoperire şi le băgă în geantă, reintroducând dosarul pe raft. Plecă apoi din arhiva, privind în jur în timp ce încuia uşa şi se grăbi la Fitzgerald Denton să dea cheia înapoi.

— Aţi terminat repede, spuse paznicul. Aţi găsit ceea ce căutaţi?

— Da, spuse Charlie. Cred că da.

Se întoarse acasă şi îl găsi pe Reggie în prag.

— Unde ai fost? Te aştept de douăzeci de minute.

— Iartă-mă, am fost în City să dau o spargere în arhiva de la Fitzgerald Denton. O să-ţi explic imediat mai pe larg. Ca întotdeauna, încurcase cheile. Am nervii în pioneze. Nu ştiu cum rezistă detectivii adevăraţi. O mică aventură şi sunt o epavă. Hai înăuntru. Mă bucur atât de mult că te văd, atât de mult…

În cele din urmă, plăcerea precumpăni faţă de explicaţii şi se aruncară în pat, făcând dragoste cu intensitatea pasională a lui Romeo şi Julieta, încercând să facă să încapă o viaţă de dragoste într-o singură întâlnire. Apoi, epuizaţi, făcură schimb de drăgălăşenii, se giurgiuliră, se răsfăţară şi adormiră fără să-şi dea seama.

La Lloyd's, Spooner dădu peste o cunoştinţă care îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat de fapt cu fata aia de la voi, Bill? Charlotte Christie… întotdeauna mi-a plăcut de ea. Curlos, am văzut azi o studentă pe stradă care arăta exact ca ea.

Remarca străpunse gândurile lui Spooner ca o aşchie care îl şicana şi îl deranja. Întors la serviciu, îl încolţi pe paznic.

— Nu cumva ai văzut-o azi pe defuncta domnişoară Christie?

— A trecut pe aici, recunoscu cu reticenţă paznicul. Arăta mult schimbată. Blugi, şapcă.

— Ce a vrut?

— Ceva în legătură cu un client pe care voia să-l verifice, documente mai vechi, n-am înţeles amănuntele. A venit cu o scrisoare de la domnul Wingate care zicea că e

în regulă, aşa că nu v-am mai deranjat.

— În regulă cu ce? Ochii lui Spooner se încrucişară de nerăbdare.

— Să-i dau cheile de la arhivă, explică el cu oarecare teamă. A autorizat-o domnul Wingate, am văzut scrisoarea. Era destul de clar. Oricum, n-a stat decât câteva minute…

— Dumnezeule! Blestemă Spooner. Dumnezeule, Iisuse Christoase! Idiot bătrân şi senil, te concediez. Probabil că scrisoarea era falsă. Cred că dacă mai clipea de vreo două ori din ochi la tine îi dădeai şi registrele. Dă-mi cheia.

— Nu puteţi să mă daţi afară. Sunt aici de zece ani…

— Dă-mi cheia!

În arhivă, Spooner găsi dulapul pe 1982 şi se duse direct la dosar. Emoţiile îi erau atât de violente, încât trebui să facă o pauză să se drogheze. După ce obţinu curajul necesar, verifică documentele din dosar. Descoperi imediat ce lipsea.

Capitolul 20

Zornăitul lanţului de la uşă o trezi din somn. După descoperirea oaspeţilor nepoftiţi, ascultase sfatul lui Reggie şi luase obiceiul să încuie de două ori şi să pună lanţul la uşă ori de câte ori era acasă, chiar şi în timpul zilei. Zăngănitul verigilor de metal o trezi imediat, îl scutură pe cel de lângă ea şi îi şuieră la ureche:

— S-au întors, Reggie, s-au întors. Sunt la uşă.

— Ce dracu'.

— Am luat azi de dimineaţă nişte documente din arhivă. Aveam de gând să-ţi povestesc, dar mi-ai distras atenţia. Trebuie să fugim.

— Pe uşa din spate?

Îşi trăgea deja fermoarul la blugi, renunţând la

chiloţi.

Ea îi urmă exemplul, luând în grabă geanta cu conţinutul ei preţios din sufragerie. Din fericire, lanţul, în loc să alunece simplu în poziţie, era şi fixat acolo cu o cheiţă, ca să poată fi închis şi pe dinafară. Înainte, Charlie rareori îşi bătuse capul cu acest surplus de precauţie, bazându-se mai mult pe cele două yale şi pe sistemul de alarmă. I se dăduse de înţeles că hoţii obişnuiţi nu vin de obicei cu şperaclu. Dar această specie de vizitatori ilegali evident avea de toate. Din fericire, aveau dificultăţi cu găsirea unui şperacu destul de mic pentru lanţul de siguranţă.

Charlie îl binecuvântă în gând pe cel care îi vânduse sistemul, imprimându-i mentalitatea celui asaltat. Piedica, deşi doar temporară, le asigură câteva secunde preţioase. Împreună cu Reggie, traversase deja grădina şi se întorsese în stradă înainte ca invadatorii să-şi fi dat seama că ei fuseseră înăuntru.

— Cred că am cheile de la maşină, spuse Charlie, căutând în geantă.

— Bine. Conduc eu.

Îi zâmbi puţin cam nesigur.

— Ce mult îmi place când faci pe stăpânul.

— Ce zici că ai şterpelit? întrebă el, în timp ce se îndreptau spre maşină.

Îi povesti, întrerupând relatarea evenimentelor recente cu instrucţiuni pentru a ajunge la Hollywood Road.

— Unde?

— Acasă la Caroline.

— Spune-mi un lucru, spuse el, parcând în faţa casei, întotdeauna e atât de interesantă munca în City? Dacă aş fi ştiut când te-am întâlnit prima oară, ţi-aş fi arătat mai mult respect.

— Ce plictiseală, râse Charlie.

În apartamentul lui Charlie, vizitatorii examinară patul, cald încă după cei ce-l ocupaseră, petele de pe cearşafuri, prezervativul folosit odihnindu-se încă într-o scrumieră de lângă pat. Găsiră cele două perechi de chiloţi *„El şi Ea”*, cum se exprimă unul din cei doi şi un sutien. Căutară în toate dulapurile şi sertarele, pe sub saltele, în spatele caloriferelor. În sufragerie, scoaseră feţele de pernă, pozele de pe pereţi, cărţile din rafturi, intrară în calculatorul lui Charlie, ascultară toate mesajele de pe robot. Se dovediră la fel de conştiincioşi şi în bucătărie, unde goliră pachetul de zahăr, vărsară cafeaua din borcan, trecând pe listă toate stricăciunile pentru a le înlocui mai târziu. După ce cercetară apartamentul, ştiau ce aveau de făcut. Unul din ei scoase din buzunar un telefon-mobil şi formă numărul.

— Nimic, raportă el. Probabil că au ieşit în grabă.

— Ei?

— Christie şi prietenul. Estimativ, cel pe care l-am întâlnit mai devreme. Un tip neîngrijit, cam de treizeci de ani, încă neidentificat. Sau poate altul. Depinde cât e ea de prolifică.

— N-are importanţă. Vocea de la telefon era mai curând obosită, decât încordată, detaşată, rece. Charlie ar fi recunoscut-o. Probabil are documentele la ea. Ştim cumva unde s-a dus?

— Nu. Am ascultat banda din robot: o mulţime de mesaje de la una, Caroline, pare din lumea bună, poate fi prietena ei cea mai bună. Nu e de mare ajutor, mă tem. Nu-i găsesc nicăieri carnetul de adrese. Câte Caroline cu voce din lumea bună nu sunt în centrul Londrei?

— Există vreun computer?

— Da, dar n-am găsit nimic important în el.

Distrugeţi-l, spuse vocea. Hard disk, dischete, tot.

Nu trebuie să lăsăm nicio posibilitate. Îi cumpărăm altul. Ceva mai modern. Pune-o pe Sheila să se ocupe. Şi curăţaţi în urma voastră. Vreau să arate totul ca scos de la călcat.

Vocea întrerupse convorbirea şi cei doi se întoarseră la treabă.

Henry Marriott rămase cu receptorul în mână multă vreme după ce închise telefonul. Se gândea la Crăciunul de la Kirkby Pelham, la glumele soră-sii, la vinul roşu, la schimbul de confidenţe. Iar acum Charlie avea un prieten: neîngrijit, treizeci de ani, neidentificat. Se simţi vag îndurerat, deşi ştia că fără rost. Ce însemnase de fapt Charlie Christie pentru el? O fetiţă drăguţă, o Helen mai tânără. Nu-i fusese tovarăşă de suflet, nici de pat, doar o fantezie iluzorie, ceva ce credea că urmăreşte, fără să ştie, de multă vreme. Formă numărul telefonuluimobil al lui Douglas Henderson.

— Avem o problemă, spuse el.

Acasă la Caroline, Charlie încerca să explice conspiratorilor săi cum funcţionează piaţa asigurărilor.

— Ai un vapor, spuse ea, şi îl asiguri pentru cazul că se scufundă. Apoi asiguri asigurarea. Apoi reasiguri a doua asigurare. Şi tot aşa, mai mult sau mai puţin la infinit, dacă vrei.

— De ce? întrebă Reggie.

— Dacă vaporul nu se scufundă, clientul plăteşte primele şi toată lumea face bani. Dacă se scufundă, în mod ideal, împărţi paguba la mai mulţi. Asta teoretic.

— Atunci ce s-a întâmplat aici? insistă Reggie.

— Sindicatul condus de Henry Marriott s-a pomenit că răspunde de reclamaţiile de azbestoză. Nu aveau reasigurare, aşa că s-au hotărât să o falsifice. Henry s-a

adresat prietenului lui Hugo de la Fitzgerald Dentari – Spooner cred că s-a prins şi el în asta – şi au falsificat contractele, le-au antedatat 1982, transferând porcăria altor sindicate, probabil alese pentru că asigurătorii au murit între timp şi nu pot depune plângere. N-am verificat, dar nu-l cunosc pe niciunul. Oricum, ceea ce s-a întâmplat e că oameni ca bunica, Nume care evident nu erau considerate importante, s-au pomenit înglodaţi în datoriile altora. Clar?

— Presupun, recunoscu Reggie, fără chef. Prefer însă caii.

— Şi ăştia sunt asiguraţi, spuse Charlie, veselă. Caii de curse, armăsarii de prăsilă, câinii cu pedigree care câştigă la Crufts, taurii premiaţi plini de spermă de calitatea întâi. Totul poate fi asigurat în viaţă. Alege un risc. Poţi să arunci cu banul şi să te asiguri pentru cazul când nu prinzi cap în cincizeci la sută din cazuri.

— Viaţa e imprevizibilă, spuse Reggie. Dacă nu iese deloc cap?

— Atunci se întâmplă o treabă ca asta, oftă Charlie.

— Şi care e rolul fetei, reluă Reggie, secretara care s-a înecat?

— Ea a dactilografiat falsurile – Charlie arătă spre hârtiile despre care era vorba – la maşina de scris. Trebuiau să facă aşa, pentru că Fitzgerald Denton nu se computerizase în ’82.

— Cu alte cuvinte, rezumă Reggie, ea ştia ce se petrece, a complicat lucrurile pentru Hugo cel supradotat care îi era amant şi din cauza asta a murit. Cred că nu ne-ar strica nici nouă o asigurare.

— Absolut, spuse Caroline, care căzuse pe gânduri în timpul discuţiei lor. Panglica, fotografiile, negativele şi astea, şi bătu cu palma documentele, merg la bancă. Unele

copii. Ale documentelor se vor afla în posesia avocatului meu – şi nu a unchiului tău incapabil, scumpo –, iar unele le vom păstra pentru noi. Aceasta este cea mai importantă prioritate. În timp ce eu mă ocup de asta… Charlie, ştim exact cine face parte din sindicatul lui Henry? Putem afla? Cred că este vital să descoperim care Nume sunt eliberate pe cauţiune, altfel nu vom avea decât jumătate din întreaga afacere când o vom divulga presei.

— Presei? Charlie se înfioră la acest gând.

— Nu mai fi atât de îngrozită. Am de-a face cu ei tot timpul. Îţi pot aranja legăturile trebuincioase, tot ce-ţi trebuie este o lingură mai lungă. Asta este o fraudă majoră, oamenii suferă din cauza ei, trebuie divulgată. Şi cu legăturile lui Henry din guvern, chiar dacă nu sunt realmente implicaţi, vor încerca probabil s-o muşamalizeze. În afară de asta, editorii vor plăti enorm ca să pună mâna pe un subiect atât de fierbinte, poate suficient pentru a-i ajuta pe părinţii tăi. Şi, în cele din urmă…

— Da?

— Publicitatea îţi este cel mai bun bodyguard. Nu are niciun rost să închizi gura unuia care deja a vorbit.

— Mafia nu ar fi de acord, spuse Reggie.

— Nu avem de-a face cu sângeroasa Mafie, ripostă Caroline. Slavă Domnului! Charlie, în ceea ce priveşte sindicatul lui Henry…

— Numele sunt în Anuarul Marinei, spuse Charlie, la biblioteca de la Lloyd’s. Aş putea să le caut. Dar este o problemă.

— Care? întrebă cei doi pe aceeaşi voce.

— Nu pot intra la Lloyd’s fără legitimaţie. Asta poate fi dificil. Nimeni de la Fitzgerald Denton nu ar ridica un deget pentru mine, dar aş putea să rog pe cineva din afara

companiei. Câteva persoane m-au sunat, după ce am fost concediată, spunându-mi că ei nu credeau în acea afacere greşit administrată. Numai că... nu aş vrea să mai cauzez cuiva necazuri din cauza asta. Sunt teribil de îngrijorată în privinţa paznicului, a fost atât de drăguţ cu mine, iar eu nici nu-i ştiu numele.

— Nu mai face atâtea mofturi, spuse Caroline. Ăsta este un război, iar noi nu luăm prizonieri. Dă telefon.

În dimineaţa următoare, purtând o altă pălărie bărbătească moale de-a lui Caroline, care era cam prea mare şi se încăpăţâna să-i alunece pe ochi, Charlie stătea în bibliotecă la Llody's, frunzărind un anuar şi privind precaut în jur din când în când. Era îmbrăcată cu aceeaşi pereche de blugi, cu lenjerie nouă, cumpărată de Harrods. „Aş fi o lesbiană, dacă ţi-aş împrumuta chiloţii mei, scumpo, chiar dacă i s-ar potrivi”, spusese Caroline. Spre deosebire de ziua precedentă, se simţea nu numai vizibilă, dar şi bătătoare la ochi, ca un marţian rătăcit într-o mulţime de pământeni. Când găsi ceea ce căuta, se panică pe neaşteptate, deoarece uitase să-şi ia o foaie de hârtie pe care să scrie totul. Până la urmă, mâzgăli Numele pe bonul primit pentru lenjerie, care se mai afla la ea în portofel, şi restul pe carnetul ei de cecuri, iar apoi se grăbi să iasă. Pe hol, se ciocni de Rupert Lambeth.

— Charlie! Ce naiba...

— Bună! Mi-a părut extraordinar de bine să te văd. Şi depuse un sărut grăbit pe obrazul lui uimit, iar apoi zbură în jos pe treptele scării de afară, către stradă.

— Minunat! murmură Rupert absent.

La Hollywood Road, Caroline îşi luase liber după-amiaza, pretextând o programare la doctor cu atâta insistenţă tragică, încât câţiva dintre colegii ei erau acum convinşi că este fie însărcinată, fie într-un stadiu terminal

al unei boli.

— Niciodată nu mă duc la spital, îi zise ea lui Reggie. Era atât de implicată în complotul pe care îi declanşaseră, încât uitase să-şi reînnoiască stocul de băuturi din bar şi acum se întreţineau cu vermut şi lichior de ciocolată. Când Charlie se reîntoarse, răvăşită dar victorioasă, se aşezară să parcurgă lista de Nume pe care o obţinuse. Cafeaua se răcise în căni şi scrumierele erau pline-ochi cu mucuri de ţigară.

— Pe ăsta l-am cunoscut, spuse Caroline, arătând către un duce care recent apăruse în revista Hellol un bătrân îngrozitor. Şi numele ăsta îmi sună familiar.

— Judecător la Curtea Supremă, zise Charlie prompt. L-am văzut la ştiri, zilele trecute, condamnând pe cineva la o sută de ore de lucru în folosul comunităţi pentru viol sau cam aşa ceva.

— Sunt cel puţin o duzină de membri din Parlament, conchise Reggie. Probabil toţi din Partidul Conservator, deşi e din ce în ce mai greu să-i deosebeşti. Uite aici unul dat afară din Cabinet… tipul ăsta e un ministeriabil, deşi Dumnezeu ştie de ce… ăsta a fost recent băgat în rahat cu vedeta aia de pornografie fără ţâţe. O colecţie întreagă. Charlie, zici că fără figura cu reasigurarea, toţi ăşti ar fi fost ruinaţi?

— Absolut. Afacerea cu azbestoza a ieşit cu scandal mare. La răspundere nelimitată puteau să piardă totul. Ca biata bunica…

— Vai, vai! Nu-i de mirare că toţi s-au dat peste cap să scape. Aici nu-i vorba doar de bani, ci şi de putere.

— Credeam că sunt sinonime, se încruntă Caroline.

— Nu întotdeauna. Astăzi, informaţiile înseamnă bani. Noi avem putere, chiar aici, care nu se poate cumpăra cu bani. E pe lista asta.

— Explică-te, spuse Charlie.

Ochii lui Reggie sclipiră de satisfacţie. Dacă Numele astea ar fi trebuit să scoată banii pentru toate reclamaţiile astea de azbestoză, unii, sau chiar toţi, ar fi ajuns faliţi. Corect?

— Ţi-am mai spus asta.

— Un membru al Parlamentului n-are voie să fie în solvabil. Toţi tipii ăştia şi-ar fi pierdut locurile. Asta putea duce la căderea guvernului. Vino cu o relatare publică a scandalului de fraudă şi nimeni nu va mai avea încredere în partid. S-ar da peste cap tot sistemul politic al ţării. S-ar putea ca şi Opoziţia să fie mânjită: pe lista asta e şi un milionar socialist. Oamenii l-ar vota pe Screaming Lord şutch *„Că cel puţin de ăsta ştiu că e onest”.* Făcu o pauză pentru a le da răgaz să asimileze ceea ce spusese şi sorbi din cafeaua rece. Asta este puterea, Charlie. Putere adevărată. Ce ai de gând să faci cu ea?

În toaleta directorilor de la Fitzgerald Denton, Spooner tocmai aspirase a patra doză din ziua respectivă – pierduse deja socoteala şi oricum parcă nici nu avea efect – şi aştepta zadarnic să-i revină atitudinea normală, sangvină. Întorcea pe toate părţile probabilităţile, improbabilităţile, verificând puţinele alternative de care dispunea, agăţându-se de şansele cele mai mărunte, apucând fire de pai din aer. Era oare prea târziu să treacă de partea cealaltă, să reclame la Oficiul de Fraude, să vândă povestea presei? Putea oare, cu toate că era trădător din vocaţie, să fie în stare să trădeze lumea în care se străduise şi pentru care luptase atâta timp? Dacă afacerea ajungea publică, nu distrugea doar pe Fitzgerald Denton, ci şi compania Lloyd’s, piaţa de asigurări, chiar City-ul. Încrederea, acel element intangibil, ar dispărea peste noapte şi împreună cu ea centrul nevralgic pe care-l

susţinea. Nu putea exista viitor pentru City, dacă îşi pierdea centrul nevralgic. Şi unde putea merge el, ce putea face el, lipsit nu numai de serviciu, ci şi de întregul său univers? Gândindu-se cu o satisfacţie rea, dar zadarnică, la ziua în care îi prevenise pe Hugo şi pe Sewel să nu angajeze o femeie, nu reuşea totuşi să capete o dispoziţie mai bună. Se confrunta cu un abis şi în spirala învârtejită a gândurilor, teroarea creştea.

În Antigua, Hugo se sculase pentru a se bronza înotând dis-de-dimineaţă. Emily încă mai dormea, încolăcită strâns în jumătatea ei de pat, arătând mai tânără şi aproape copilăroasă în lumina îndulcită de perdelele translucide, bronzul împrumutând o lumină înşelătoare feţei subţiri. Îşi spuse că îi e dragă, că erau obişnuiţi unul cu altul, că era bine să o aibă alături, fără să ştie, căci perspicacitatea nu-i stătea în fire, că femeia din spatele acelei feţe era o străină şi că aşa avea să rămână mereu. Nepăsător, în mod confortabil, faţă de dezastrul iminent, se îndreptă spre plajă, spre palmieri, spre marea de cristal. Emily se întoarse pe partea cealaltă imediat după plecarea lui, se întinse să ocupe tot patul, inocenţa iluzorie dispărând de îndată ce deschise ochii. Se plictisea de moarte fără copii şi fără câini, fără plimbări pe jos şi călare, fără cumpărături şi gătit, fără toate acele lucruri cu care încerca să umple vidul căsniciei cu Hugo. Aici, în acest paradis tropical, era confruntată cu plictiseala conversaţiilor dintre ei, cu şarada vieţii lor sexuale. Întinsă în pat, în lumina filtrată a dimineţii, se întrebă pentru prima dată cum ar fi fost dacă l-ar fi părăsit.

Pe terasa de la Westminster, Henderson bău o gură de scotch. În spatele lui, sclipirea soarelui pe apă transforma râul cafeniu într-o oglindă lucie. Dar şeful formaţiunii parlamentare era nepăsător şi faţă de peisajul

citadin, şi faţă de whisky.

— Trebuie să-i dea de urmă, spuse. Dacă nu, şi ea vorbeşte cu cine nu trebuie…

— N-o va face, spuse Henry Marriott, sperând că are dreptate. Nu e complet iresponsabilă.

— Treaba cu bunică-sa, Henderson nu asculta, de ce nu mi s-a adus la cunoştinţă? Christie lucra pe piaţă, ce Dumnezeu, era sigur că o să-şi bage nasul. Bătrâna doamnă dă faliment şi pe urmă dă ortul popii, iar părinţii rămân cu datoria pe care n-au contractat-o ei. Nu e de mirare că a început să facă investigaţii. Tânărul ăla căruia i-a făcut confidenţe…

— Kendall.

— Ştie ceva?

— Nu cred. E derutat. A avut grijă Spooner.

— Slavă Domnului! Henderson vorbea ca un credincios adevărat. Las-o aşa. Avem destule pe cap. Dacă o să trebuiască să spun parlamentarilor că am ratat…

— Nu încă. Pentru un om care se confruntă cu o catastrofă, Henry arăta detaşat. Ştia când nu mai e nimic de făcut. Cum văd eu lucrurile, am avut ghinion. Oricât ai planifica, norocul îţi joacă feste. Asta învăţam cu toţii în armată. Dacă s-a întors norocul, nu poţi decât să bagi capul la cutie şi să te rogi. Domnişoara Christie a auzit ceva, nu ştim ce anume, de la secretara lui Hugo, a luat maşina de scris din pură întâmplare, iar moartea bunicii i-a mai oferit o bucăţică din puzzle. Cum spuneai şi tu, nu e de mirare că a început să facă legături. Acum nu ne mai rămâne decât o cale de acţiune.

— Şi care ar fi ea?

— Să aşteptăm, spuse Henry.

— Ai puterea în mână, Charlie, repetă Reggie. Foloseşte-o.

— L-ai putea da în gât pe ticăloşii ăştia la care ai lucrat, spuse şi Caroline cu ferocitate răzbunătoare. Adu-ţi aminte de Sticky Fingers. Trimite-le un fax: Frişca e pentru copii. Acum vă jucaţi cu fete în toată firea. Păstraţi-vă scaunele, dacă puteţi cu asta îi dai gata.

— S-a terminat cu Lloyd's, spuse Charlie încet. Se gândea.

— Ura, zise Caroline. Guvernul şi tot sistemul dintr-o mişcare. Ura, ura! E atât de grozav, că te sperii. Faţa i se aprinsese de voioşie. Putem oare? Să îndrăznim? spunea tonul ei.

— Mi-e frică, spuse Charlie. Avea vocea joasă şi lipsită de inflexiuni.

— Să nu-ţi fie! Reggie o apucă de umeri, frumuseţea lui aspră era iluminată de patimă nestingherită, ochii îi erau cenuşii ca furtuna. Gândeşte-te ce i-au făcut bunicii, tatălui tău. Gândeşte-te cum te-au trădat şi te-au calomniat pe tine. Ce ai în vene, sânge sau lapte, fricoaso? Vrei să le dai lor dreptate până la urmă? Vrei să-i laşi să creadă că dacă eşti femeie, eşti prea moale, prea slabă, prea laşă să te lupţi cu ei? Acum îi ai la mână, fato! N-ai decât să-i strângi cât vrei.

— Taci din gură! îi ceru Charlie. În acel moment se gândi că îl iubeşte cu adevărat, nu o pasiune trecătoare.

Trebuia să-l domolească, să-l facă să asculte, să gândească. Asta e lupta mea, mai ţii minte?

— Dar ai puterea...

— Ştiu. În glasul ei nu era veselie, nici îndrăzneală, nici satisfacţie. Aş putea să fac să li se prăbuşească lumea la picioare.

— Trebuie să facem repede ceva, spuse Caroline. O să ne caute. Crezi că pot da de mine?

— Cam greu. Am întotdeauna Filofaxul în geantă. Mă

întreb...

Îl scoase de acolo şi răsfoi filele cu numere de telefon. Apoi luă telefonul lui Caroline.

— Mişcarea următoare? întrebă Reggie.

— Care ar fi un loc bun de întâlnire? se interesă Charlie. Un loc public. Sigur. Un loc deschis.

— Suntem destul de aproape de Fulham Road, spuse Reggie. Provoc sistemul britanic să intre la Ulmul.

Pe terasa de la Wesminster, telefonul lui Henry Marriott începu să sune.

— Convinge-mă, spuse Charlie.

Henry Marriott se uită în jur, la interiorul întunecat al cârciumii. Era prea echilibrat pentru a trăda vreun semn de jenă, dar nu se aşteptase să trebuiască să-şi susţină punctul de vedere în asemenea mediu nepotrivit, iar Charlie sesiză că era descumpănit, prins pe picior greşit. Atât în armată, cât şi în City era obişnuit cu un teren stabilit, cu un război în care putea să dicteze regulile, să numere punctele, să aleagă locul bătăliei. Problema când eşti mereu la comandă, se gândi ea zâmbind în sinea ei, e că, dacă se schimbă situaţia, îţi vine greu să înveţi să lupţi din poziţie subordonată, unde altcineva face regulile jocului. Îşi aminti că odată se gândise că Herny Marriott nu călătorise probabil niciodată cu metroul. Acum ştia că n-ar fi trebuit decât să-l ducă la metrou ca să-l facă să se piardă complet. Îl privi cum se uită la marinarii din bar, la oamenii cu jachete din piele şi blugi fără formă, cu dinţi stricaţi, care îi întorceau privirea, încetând să mai zâmbească, suspicioşi faţă de costumul şi tunsoarea lui, faţă de whisky-ul irlandez mic şi accentul englez educat cu care-l comandase. Printre ei se afla şi un tânăr în haină de camuflaj, care îşi ridica din când în când ochii, privind la masa din colţ la care se aşezaseră Henry şi Charlie. O

privire lungă şi rece din ochi de culoarea mării, firesc, insolentă, sau aşa i se părea lui Henry. Tânărul era brunet, neras, cu nasul strâmb şi cu o vânătaie la gură. Prietenul.

Privirea lui Henry se întoarse la Charlie. S-a schimbat. Ce păcat. Bobocul perfect se desface, puiul îşi schimbă puful, tigrişorul scoate din teacă gheare de ucigaş. Ce păcat…

— Să te conving? spuse el şi un mic surplus de gheaţă se strecură în vocea lui dură. De ce ar fi necesar? Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Miza e prea mare, ca să poţi înţelege. Ai nişte probe pe care, de fapt, le-ai furat: respectiv documentele şi panglica de la maşină. Asta te pune într-o poziţie foarte suspectă. Dă-mi-le mie şi o să am grijă ca familia ta să primească o răscumpărare totală a pierderilor suferite de bunica ta, plus o compensaţie pentru tine personal. Sunt sigur că putem cădea de acord asupra unei sume din partea firmei Fitzgerald Denton. După asta trebuie – trebuie – să păstrezi tăcerea despre toată treaba asta. Dacă vorbeşti, nu voi mai putea să te protejez.

— Nu m-ai convins, zise Charlie cu amabilitate rece. Cunosc miza. Majoritatea guvernamentală din Parlament. Viitorul companiei Lloyd's. Spune-mi de ce ar trebui să mă sinchisesc.

— Îmi dau seama că te simţi dezamăgită. Îmi pare rău de bunica ta, te rog să mă crezi. Dacă aş fi ştiut, aş fi făcut ceva ca să evit.

— Cum? Vocea lui Charlie era încă amabilă. Trecând factura la alt sindicat, la alt Nume care nu bănuia nimic? Bunica altcuiva?

— Nu te lăsa pradă acrelii. În cererea lui era o doză de sinceritate, dar ea nu se lăsă influenţată. Naşul tău te-a descris odată ca fiind, deschisă, sinceră, inocentă. Nu

pierde toate astea, nu încă. Eşti atât de tânără…

— Asta e tot ce ţi-a plăcut la mine, nu-i aşa? spuse ea, înţelegând. Tinereţea. Nici măcar realitatea, cu durerile şi nesiguranţa ei, ci o imagine idealizată. Ca un trandafir care ţi se ofileşte în mână, ceva pe care nu poţi niciodată să-l reţii. Nu sunt nici dezamăgită, nici acră: îţi las ţie sentimentele astea. Am crescut. Inocenţa e doar ignoranţă îmbrăcată în alb. Aproape cuvintele lui. Adăugă: Când a spus David asta? Henry… când?

El acceptă acuzaţia, fără să încerce să nege.

— Bietul David, spuse Charlie. Nu-i de mirare că avea un aer atât de distrus.

— Ţine la micul lui confort, spuse Henry cu un subit acces. De răutate, mai mult decât la tine.

— Nu, spuse Charlie, simţindu-se încălzită de faptul că înţelegea. Are nevoie de confortul lui. Mă iubeşte.

El îl privi chipul şi citi pe el conştiinţa, intuiţia şi toleranţa. Fizionomia infantilă se maturizase, chiar în acest timp scurt.

— Ce s-ar întâmpla, specula ea, dacă, de exemplu, aş spune povestea asta presei? Ce s-ar întâmpla, nu cu starea naţiunii, la dracu' cu ea, dar cu tine, cu Hugo, cu Spooner? Chiar dacă nu aţi fi trimişi la închisoare, aţi fi cu toţii ruinaţi. Aşa cum aţi încercat să mă ruinaţi pe mine. Da?

El încuviinţă scurt.

— Şi dacă nu spun nimic, ce se întâmplă cu voi? continuă ea. Veţi supravieţui şi prospera?

Henry ridică din umeri.

— Probabil. E ruina noastră colectivă atât de importantă pentru tine? Cariera lui Hugo va continua să urce: asta e previzibil. Spooner o să încaseze mai mult din când în când, şi ce dacă? Aşa a făcut mereu. Iar eu…

— Iar tu? În glasul ei nu era urmă de sentiment, doar

curiozitate moderată.

— Eu eram Canut, spuse el. Mi s-a spus să fac să se întoarcă fluxul şi le-am săpat un râu. Dacă adevărul iese la iveală, o să mă ud probabil la picioare. Dacă nu, desigur că sunt anumite persoane în City care vor continua să creadă că sunt atotputernic. Nu are importanţă.

Canut? Ce îi amintea acest cuvânt. Desigur, mersul. Cu maşina pe străzile aglomerate în seara aceea cu Henry, când îl încurcase pe Canut cu Moise cel care despărţea apele Mării Roşii. Spuse, cu o străfulgerare de inspiraţie:

— Aşa s-a numit? Operaţiunea Canut? Ca o manevră militară.

— Asta şi era.

— N-a fost o alegere prea bună, spuse Charlie. Regele nu era prost. Ştia că nu poate opri marea. Aşa cum nici tu nu poţi stăpâni viitorul. Fluxul urcă şi nu poate fi oprit. Ai făcut să sufere oameni, oameni nevinovaţi. Convinge-mă că a fost bine.

— A fost necesar. Buzele lui se crispară de necaz. Şi nu mai spune mereu convinge-mă, convinge-mă, ca un copil care cere o poveste. Nu mai eşti copil, se vede. Convinge-te singură. Dacă măcar o părticică din asta devine publică, poate distruge nu numai guvernul şi compania Lloyd's, dar poate chiar şi City. Dacă încrederea începe să fie subminată, asta este începutul sfârşitului. Ţii atât de mult la răzbunarea ta, încât să aduci prejudicii întregii ţări? Ne vezi vinovaţi pe noi: de ce trebuie toţi ceilalţi să fie pedepsiţi odată cu noi?

— Sunteţi vinovaţi, spuse Charlie. Dacă n-aţi fi trişat, n-aş fi avut ce da în vileag. Nu încerci acum decât să distribui din nou răspunderile. Termină, termină cu jocurile. Vocea îi tremură puţin, poate de supărare. Dacă încrederea se erodează, e din cauza voastră. Nu a mea.

— Eu nu joc jocuri. Vocea lui Henry era încordată de efortul de a se stăpâni. Poate că îşi îngăduise să se îndoiască uneori în sinea lui, dar nimeni, niciodată, nu se îndoise de el şi nu-l provocase. În subconştient, o considerase întotdeauna pe Charlie inferioară, ca inteligenţă, ca poziţie, ca savoir faire, o fiinţă pe care trebuie să o protejezi şi să o izolezi ca pe o pasăre în colivie de aur. Se aşteptase să se confrunte cu lacrimi şi idealuri, cu cereri disperate, cu tirade sentimentale, un scenariu în care el ar fi putut să se impună şi să controleze situaţia. În schimb, dăduse peste acuzaţii neîndurătoare, înţelegere calmă, de gheaţă. Spuse:

— Am acţionat din cele mai lăudabile motive.

— *„Fapta nedreaptă pentru motivul just"*? îşi aminti Charlie o mai veche conversaţie dintre ei.

— Dacă vrei.

Văzu privirea ei îndreptându-se spre bar, căutând sprijin şi îl văzu pe tânărul aşezat acolo ridicând paharul în semn de răspuns. Buzele lui articulară cuvinte pe care doar Charlie le înţelese. Tu hotărăşti.

Împunsătura de gelozie iraţională pe care o simţi Henry aproape că îl destabiliză, făcându-l să se simtă deodată nepriceput, sălbatic, groaznic de vulnerabil.

Următoarea ei întrebare era una pe care n-ar fi dorit-o:

— Dar Bianca? spuse Charlie, răceala păstrată cu grijă transformându-se în gheaţă. Moartea ei a fost acceptabilă, pentru că motivele tale erau curate?

— A fost o sinucidere, spuse Henry tăios. Nu era decât o secretară prostuţă care s-a trezit gravidă…

— Hugo a lăsat-o gravidă. Aici e nevoie de doi.

— Nu avea nimic de-a face cu asta.

— Pe naiba! Intensitatea propriei reacţii o surprinse

pe Charlie. Nu era doar o secretară prostuţă. Era o femeie, voia să ţină copilul, îl iubea, s-ar fi putut sinucide, dar niciodată n-ar fi omorât copilul. Dacă mă minţi, dacă minţi în legătură cu asta, mă duc direct la ziare. Mă duc chiar azi. Să se ducă dracului şi Lloyd’s şi City, şi tot; nu-mi pasă. Să nu îndrăzneşti să dai la o parte aşa un om, de parcă n-ar fi nimic, de parcă ar fi un gunoi. A fost ucisă, nu-i aşa? Nu-i aşa? A fost ucisă din ordinul tău…

— Nu. Fără să vrea, se cutremură. Am vrut să o sperii, să o ţin sub presiune. Am ordonat cât mai puţină folosire a forţei Nimeni nu ştia că e gravidă. A reacţionat prea puternic, a fost un accident… Râul a apărut ca soluţie optimă.

Ascult mărturisirea unei crime, se gândea Charlie. Şi cândva am crezut că l-aş putea iubi pe omul ăsta. Dumnezeule…

— Cineva a falsificat raportul de la morgă, spuse ea.

El nu se osteni să confirme.

— A fost un accident, repetă. Îţi jur… Crezi că îmi convenea ca un cadavru să atragă atenţia asupra noastră?

— L-ai provocat, spuse ea. Tu şi durii tăi. L-ai provocat, pentru că nu era decât o secretară prostuţă, care nu conta. Negi asta?

— Nu mă tem să-mi asum răspunderea.

— Tu şi Dumnezeu! spuse ea.

— Nu te-am minţit. Îi observa furia şi o înţelegea. Nu era posibil ca lui Charlie să-i pese de una ca Bianca. Nu doresc să resping nicio fărâmă din acuzaţii, nici nu am încercat vreodată s-o fac. Îmi asum răspunderea…

— Înţeleg, spuse Charlie. Amnt avea dreptate: tu răspunzi, pentru că aşa vrei, îţi place martirajul, iei toată greutatea pământului pe umeri ca să te simţi important, mai presus de noi, bieţi muritori de rând. Dar nu e

pământul tău. Nu ai niciun drept…

— Eşti doar un copil, un copil prost, necopt, ignorant…

Se priviră drept în ochi, fără urmă de politeţe sau respect, nemiloşi în îndoiala lor. Pe ea o străbătu un oftat răscolitor, atunci când renunţă la mânie. El rămase tensionat, tăcut.

— Îţi propun un târg, spuse ea. Nu de dragul tău sau al lui Lloyd’s, sau pentru afurisitul de interes naţional, ci pentru cei care ar avea de suferit, pentru vieţile care ar fi afectate, dacă înţep balonul acum pentru totdeauna. Prea mulţi au avut de suferit deja. Nu vreau să mai fie şi alţii. Îi vei plăti tatii, nu mie, tatii, toţi banii pe care ar fi trebuit să-i moştenească de la bunica, cred că sunt vreo patru sute de mii de lire. Verifică cu David Chater. Se poate ocupa el de asta. Şi nu-l mai teroriza. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să mai ai vreun accident. Nu vreau niciun fel de compensaţie pentru mine, dar vreau să mi se redea onoarea. De exemplu, Fitzgerald Denton să dea o circulară sau ceva de genul ăsta, în care să spună că acuzaţiile de gravă indisciplină au fost complet false şi că mi s-a oferit serviciul înapoi, dar am refuzat. Ştii mai bine cum să formulezi.

— Asta s-ar putea să fie mai greu…

— Fă-o. Asta e propunerea şi nu se negociază. În schimb, îţi dau înapoi documentele pe care le-am sustras, panglica de la maşină şi garanţia că voi păstra tăcerea. Fotografiile şi negativele rămân la bancă pentru orice eventualitate.

— Nu ai încredere în mine? îi replică tăios, fără umor.

— Ba da, admise ea, ştiind că este adevărat. Am încredere în cuvântul tău şi mă aştept să crezi într-al meu. Va fi un aranjament de modă veche. Lloyd’s cum era odată,

când cuvântul unui om şi o strângere de mână însemnau mai mult decât jargonul avocăţesc.

— Foarte bine. Un zâmbet slab, dureros, încreţi faţa lui Henry. Întinse mâna.

Reggie, văzând acest gest, înţelese că zarurile fuseseră aruncate, contractul parafat. Charlie avea dreptate şi el o aproba, dar avu o grimasă de regret pentru dezastrul pe care îl evitase. Un spiriduş al firii lui s-ar fi desfătat să contemple catastrofa care o speriase pe Charlie.

Ea aşteptă o vreme înainte de a răspunde gestului. Strângerea de mână a lui Henry era aceeaşi de odinioară, uşoară şi puternică. Dăduseră mâna la prima lor întâlnire, în ziua interviului de la Fitzgerald Denton. Îşi strânseră din nou mâna acum, pentru a face un târg şi a se despărţi.

Apoi, ea se ridică să plece. La bar, Reggie îşi termină berea.

— Dacă tot ai încredere în mine, spuse Henry, de ce vrei să păstrezi fotografiile şi negativele?

Ea se uită de sus la el. Zâmbetul care îi lumină faţa era radios şi şiret, mult departe de inocenţa tinereţii.

— Ca asigurare, spuse ea.

Sfârşit

Ambiție BLONDĂ

Charlotte Christie nu-și face iluzii despre serviciul ei: la *Fitzgerald Denton* dictează lăcomia și trebuie să-ți ferești spatele.

Dar, pe măsură ce se obișnuiește cu glumele și cu înjunghierile pe la spate, și își dovedește valoarea ca broker, Christie descoperă o fraudă. Aproape de neobservat, aceasta ar putea da lovitura de grație companiei *Lloyd's* din Londra și poate chiar să înlăture guvernul.

Prin implicarea lui Charlie, dușmanii ei au făcut singura lor greșeală. Ea are o șansă de răzbunare.

„Un roman de senzație, tensionat, excelent conturat, plin de contracte la nivel înalt, viață mondenă, sex și putere, scris de o autoare care știe despre ce vorbește."

DAILY TELEGRAPH

LEI 15500